

[Ma Cung Phong Nguyệt Hệ Liệt] Tự Thị Hoa Trung Độ Nhất Lưu

Contents

[Ma Cung Phong Nguyệt Hệ Liệt] Tự Thị Hoa Trung Độ Nhất Lưu	1
1. Chương 1-1: Giản Giới	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	8
4. Chương 3	14
5. Chương 4	21
6. Chương 5	27
7. Chương 6	33
8. Chương 7	40
9. Chương 8	46
10. Chương 9	53
11. Chương 10	59

[Ma Cung Phong Nguyệt Hệ Liệt] Tự Thị Hoa Trung Độ Nhất Lưu

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, ngây ngô thụ, phúc hắc công, hài, 1x1, HENam Cung Giang Bộ bởi vì bị nam nhân quét sân yêu thụ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-cung-phong-nguyet-he-liet-tu-thi-hoa-trung-de-nhat-luu>

1. Chương 1-1: Giản Giới

Trong chốn giang hồ đầy những biến động bất ngờ, cũng như trong cuộc sống muôn màu muôn vẻ.

Năm thứ năm của Long Tôn hoàng triều Cảnh Đế, giang hồ cũng đã gần năm mươi năm sóng yên biển lặng, bỗng nhiên xuất hiện một thế lực hoàng hành đại giang nam bắc với xu thế chẻ tre, bất quá chỉ trong ba năm mà thôi, thế lực này thực đúng là hậu sinh khả úy. Mặc dù trên danh nghĩa không người nào nguyện ý thừa nhận, nhưng chín phần người trong giang hồ cũng ngầm nhận định trong lòng: đây chính là bá chủ danh phù kỳ thực trong chốn võ lâm.

Thế lực này tự xưng là Ma cung, trừ Tổng cung thần bí không ai biết đến thì cấu trúc Ma cung do sáu Đại Ma cung tạo thành, có điểm khác biệt với Tổng cung chính là, địa điểm của sáu Đại Ma Cung này mọi người đều biết. Có sáu thành trì phồn vinh nhất Long Tôn hoàng triều, trong mỗi tòa thành đều có một tòa Ma Cung chiếm giữ nơi phong thủy tốt nhất, cảnh sắc đẹp nhất vừa huy hoàng vừa hoa lệ, có thể sánh ngang với hoàng cung.

Có thể nói thẳng, sáu Đại Ma Cung này, tài phú thế lực là thiên hạ đệ nhất, tuy có thể thấy được bên trong Ma Cung nhưng rất ít người có thể ra vào.

Hắc Bạch lưỡng đạo, không ai tiếp cận được với Ma Cung, cũng không được mời tới Ma Cung làm khách, đương nhiên cũng có chút tò mò, không cam lòng; cũng khinh thường chính đạo đại hiệp, tà đạo chí tôn tuy không được mời nhưng vẫn nganh ngang xông vào để rồi rốt cục đều chỉ thấy người mới cười chứ không thấy người cũ khóc, nơi này chỉ có người đi vào chứ không có kẻ đi ra.

Không ai biết Cung chủ của sáu Đại Ma Cung là hạng người nào, chỉ biết võ công của bọn họ bí hiểm, hơn nữa tính cách không đồng nhất, rất nhiều người tò mò muốn biết dung mạo của bọn họ chỉ có điều không một kẻ nào có thể giải đáp nghi vấn của mọi người.

Tuy nhiên trong lúc tâm tư ánh mắt mọi người đang bị sáu Đại Ma Cung hấp dẫn thì không một ai biết rằng Nguyệt Lão đã chú ý tới sáu vị Cung chủ ưu tú này, kết một dây tơ hồng, dẫn dắt ha con người nơi chân trời góc biển, giúp bọn họ cuối cùng có thể gặp gỡ quen biết, tiến tới tìm hiểu nhau rồi yêu nhau, để rồi cuối cùng hữu tình nhân chung thành quyến chúc (người có tình sẽ được thành thân nhân sống chung một nhà).

2. Chương 1-2

CHƯƠNG THỨ NHẤT

editor: Jung Tiểu Kú

“Tam Lượng, nói cho người biết nha, nơi người đến, đó không phải là địa phương tầm thường, bình thường người khác muốn vào cũng vào không được. Hạ nhân của nơi đó, chính là những người thừa sức vào hầu hạ trong hoàng cung nha, lần này nếu không phải cung chủ ra lệnh, với thân phận của người, đi làm người cào phân của nhà người ta, còn chưa chắc người ta đã thu người đâu.”

Sáng sớm trên đường phố yên tĩnh, lão nhân cùng người trẻ tuổi sóng vai cùng nhau, đi tới cửa sau trang nghiêm lộng lẫy của Ma Cung Giang Độ.

“Lưu thúc, người yên tâm đi, ta đây khẳng định sẽ không làm lão mất mặt đâu. Người còn không hiểu tính con sao? Duy nhất được đó là tính chịu khổ.” Người thanh niên tên Tam Lượng ngây ngô cười, ưỡn thẳng ***g ngực, vỗ vỗ.

Lưu thúc lại liếc mắt nhìn thân thể Tần Tam Lượng không to hơn mẩu đậu là mấy kia, còn có khuôn mặt thanh tú, một chút cũng không giống đứa trẻ sinh ra ở nông thôn, khẽ lắc đầu: Ai, nếu không phải Lượng tổng quản đằng kia nói không cần người thô to cũng không cần nữ nhân, hắn làm sao dám đem đứa trẻ nhà bà con xa của mình đi tới đây chứ.

Mặc dù trước nay vẫn được coi là chịu khó, người cũng cơ trí, lại thông minh, nhanh nhạy, đã thế còn thành thật. Nhưng những cái này cũng không đại biểu cho việc y có tư cách được hầu hạ vị chủ nhân kia. Suy nghĩ một chút, mặc dù cùng sống tại thành Yên Kinh, nhưng chưa có người nào thật sự nhìn thấy chủ nhân Ma Cung Giang Độ này, cũng không biết là dạng chủ tử như thế nào.

“Dạ, Lưu lão đầu à?” Cửa sau hơi hơi mở ra, một người hầu tuổi còn trẻ ngáp dài tựa vào cạnh cửa, gã trên dưới đánh giá Tần Tam mấy lần, sau đó mới đem cửa mở rộng ra một chút, đưa tay về phía sau ngăn lại: “Được rồi, người vào đi. Lượng tổng quản đã nói với ta rồi. Về phần người, đừng ở đây thôi.”

Lưu thúc khom lưng cúi người cười, cầu xin người hầu trẻ tuổi coi chừng Tần Tam một chút, người hầu kia không kiên nhẫn đáp một tiếng, sau đó liền “cách cách” đem cửa đóng lại.

Tần Tam Lượng đi hồi lâu, người hầu dẫn y quẹo năm chỗ, rốt cục cuối cùng đi đến một viện vô cùng tinh xảo, có một thanh niên rất đẹp chấp tay đứng ở bậc thang, nhìn thấy gã cùng một người hầu khác, thanh niên này nhú mày, thản nhiên nói: “Người này chính là Tần Tam Lượng?”

“Dạ, ta đây chính là Tần Tam Lượng.” Tần Tam Lượng cười gật đầu, sau đó dường như nhớ ra cái gì, đập đầu hai cái trước người thanh niên, sau đó y nhanh nhẹn bỏ chạy, cười hỏi: “Đại ca, cái kia...Ta đây sau này sẽ làm cái gì?”

Xưng hô đại ca này khiến cho người thanh niên càng nhú mảy sâu hơn, khước miệng khế gương lên: “Ta cũng sắp 40 rồi, người vẫn gọi ta một tiếng Minh thúc đi.”

“Minh...Minh thúc?” Tần Tam Lương bị làm cho sợ, khế quát lên một tiếng, thân thể không nhịn được, lui về sau mấy bước, nhỏ giọng lầm bầm: “Đã sắp 40 rồi mà sao hình dáng lại như thế? Chẳng lẽ là yêu quái sao?”

Lời còn chưa dứt, thanh niên phía sau liền trừng mắt quay lại liếc y một cái, Tần Tam Lương sợ hết hồn, nghĩ thầm không phải chứ? Ta nói nhỏ như vậy mà cũng có thể nghe thấy sao?

Trên mặt lại vội vàng nặn ra một nụ cười, hắc hắc cười xòa nói: “Đại ca, ... Nga, không, Minh thúc, Minh thúc người thật trẻ tuổi nha, quả nhiên là người thành phố sẽ có cách chăm sóc mình, chính là so với bọn người ở quê như chúng ta tốt hơn.”

“Từ hôm nay bắt đầu, người liền phụ trách chiếu cố cái nhà này, những chuyện khác không cần người quan tâm, chỉ cần sân nhà sạch sẽ, mỗi tháng trừ một lượng bạc tiền lương còn có năm trăm đồng tiền thưởng.” Khuynh Minh hừ một tiếng, thật sự là không nên cùng tên nhà quê không có kiến thức này nhiều lời, xoay người liền đi vào đại sảnh.

Nam Cung Giang Độ vừa mới được bọn nha đầu hầu hạ rửa mặt xong, hần liền ngồi ở trên ghế tròn bằng lim bên cửa sổ, thấy Khuynh Minh tiến vào, nhàn nhạt hỏi: “ Là người trẻ tuổi kia sao? Người đánh giá xem như thế nào? Ta thế nhưng không muốn loại chuyện kia phát sinh lần thứ năm.”

“Dạ cung chủ, Lương Hiểu đã xem xét cẩn thận, người này tại quê nhà đã có hôn sự với một nữ nhân, lần này vào thành chính là muốn tìm một công việc, kiếm đủ tiền sẽ về cưới nàng. Hơn nữa, mới vừa rồi thuộc hạ cũng đã đánh giá xong, đây là một người trung hậu, đàng hoàng. Lại là nông dân, là một nông dân cơ bản, chắc chắn sẽ không có mấy chuyện long dương cổ quái...”

Nghe xong Khuynh Minh nói một hồi, Nam Cung Giang Độ rút cục yên tâm.

Kể từ khi A Đức trước kia quét sân cùng nữ nhân tâm đầu ý hợp dọn ra ở riêng, được điều đến bên phân đà kia làm việc, mấy người quét sân mới đến, không biết là bị trúng tà gì, tới một người liền yêu mình một người, nếu lên lên yêu thương chỉ mấy lần nhìn nhìn thì cũng không nói làm gì, đàng này không, tất cả đều chạy đến trước mặt mình bày tỏ, khiến Nam Cung Giang Độ vô cùng giận dữ, cả đám đều bị cho xuất cung.

Cũng chính bởi vì như thế mới bảo Lương tổng quan ra ngoài tìm người, tìm năm ba ngày, cho đến khi nhìn thấy Tần Tam Lương, Lương quản gia lúc này mới an tâm, nông dân, không có kiến thức, vào Giang Độ Ma cung cũng không biết nơi này tốt cùng là địa phương nào, hướng chỉ một người không có công phu, đáng về lại quê mùa, không thể nói muốn ngày trang liền có thể ngày trang được.

...

Tần Tam Lương cứ như vậy ở lại Ma cung Giang Độ, trong cái viện lớn như thế ở đây, ở tường rào phía tây có hai gian phòng nhỏ, bởi vì là người ngoài đến, lại không có võ công, cho nên y cũng không biết chỗ ở của những người khác. Bất quá chỉ hai gian phòng nhỏ, đã khiến y vô cùng hài lòng, trong lòng cảm kích không ngừng chủ tử này xuất thủ hào phóng.

Nhắc cũng kì quái, y làm việc ở đây cũng được một tháng rồi, nhưng kì lạ ở chỗ là không thấy mặt của chủ tử. cùng đại đa số thiếu nam thiếu nữ giống nhau, đối với thân phận cao quý thần bí của chủ tử, Tần Tam Lương cũng có chút lòng hiếu kì bất quá.

Song một tháng trôi qua, chủ tử chẳng bao giờ bước chân ra khỏi phòng, khiến hi vọng của y tan thành mây khói, trong lòng cũng có thêm một cái suy đoán to gan: Thì ra chủ tử là một người tàn phế cả hai chân.

Mỗi ngày đều phải quét sân, nhưng thật ra công việc vô cùng nhẹ nhàng. Tần Tam Lương, một đại thanh niên tốt, cần lao, rảnh rỗi hơn một tháng, xương cũng có chút đau, mọi người trong viện hết lần này tới lần khác vô cùng lạnh lùng, có đôi khi nghĩ muốn giúp đỡ người đó một tay nhưng người ta đều không cần.

Tần Tam Lương chán muốn chết rồi, chợt phát hiện sân này thực ra không hề nhỏ, không cần phải nói, chỉ cần một mảnh đất trước phòng mình thôi cũng đủ làm một vườn rau cải nho nhỏ.

Cái này còn chưa tính, sân phía đông kia có hai mảnh đất, một mảnh là hoa viên y biết là không thể động vào, nhưng còn một mảnh khác, tất cả đều là cỏ dại, này cũng có chút lãng phí.

Động tâm không bằng động thủ, Tần Tam Lượng lập tức bắt đầu hành động, không tới hai ngày sau, liền đem đám đất trước phòng mình canh tác tốt. Một ngày vừa lúc không có việc gì, liền cùng Lương quản gia nói một tiếng, ra đường mua chút cải trắng chờ gieo mầm.

Sáng sớm ngày thứ hai thức dậy, thừa dịp mặt trời còn chưa ló rạng, bận rộn tưới nước, đang làm vô cùng vui vẻ liền nghe ở phía sau vang lên một thanh âm nghi ngờ: “Này, người đang làm cái gì đó?”

“Trồng rau a, ngay cả điều này cũng không biết sao?” Tần Tam Lượng kiêu ngạo đứng thẳng thân, quay đầu nhìn người phía sau, trong nháy mắt bị dọa cho sợ hai mắt tròn to nhìn, sau đó lui về phía sau vài bước, chỉ thẳng vào người nọ hét to: “Này, người... người, người... là ai?”

Nam Cung Giang Độ không nhận được liếc mắt một cái, cũng khó trách người ta nói y là một tên nhà quê, đủ ngu ngốc, xuất hiện ở trong viện này còn có thể là ai chứ?

Bất quá xem tiểu nhà quê này bị làm cho sợ mà tái cả mặt mũi, nếu lại kêu lên: “Người đâu lại đây bắt thích khách”,... các loại, chắc chắn trong viện sẽ vô cùng náo nhiệt, mà hắn không muốn xem loại náo nhiệt này, vì vậy mặc dù khinh thường nhưng vẫn hừ một tiếng: “Còn có thể là ai? Ta là chủ tử của người.”

“Chủ tử? Người nói nhảm.” Ngoài ý muốn, Tần Tam Lượng không chỉ không sợ hãi run rẩy quỳ xuống, ngược lại càng thêm ưỡn ngực, vẻ mặt đại nghĩa凛 nhiên chỉ vào lỗ mũi Nam Cung Giang Độ kêu lên: “Chủ tử hai chân tê liệt, cho nên không thể ra khỏi phòng, người đừng khi dễ ta chưa từng thấy hắn, đừng đứng trước mặt ta nói láo, nói láo là sẽ bị thiên lôi đánh chết.”

Phốc...

Nam Cung Giang Độ thiếu chút nữa nghẹn một búng máu, hắn tức suýt nữa tung chưởng đánh chết tên nhà quê láo toét này, gương mặt tuần tú vắn vẹo một lúc lâu mới khôi phục nguyên trạng, hắn gắng trấn định hỏi: “Người nào nói với người là chủ tử hai chân bị liệt?” Chỉ bất quá giọng nói mặc dù trấn định nhưng lại lộ ra vẻ u ám.

Không biết là tên khốn kiếp nào vì trả lời có lệ với tên nhà quê này mà ngay cả cái lý do ác độc như thế mà cũng dám nói, mục nó, tốt nhất là không nên để ta tìm được, nếu không cái tội “nguyên rửa cung chủ” có thể đem người đến Miêu Cương uy độc trừng.

“Ta...Ta đoán...” Tần Tam Lượng lo lắng nói không rõ ràng câu, lạnh run rút người về phía sau, nhìn Nam Cung Giang Độ từ trên xuống dưới, nhưng vẫn không nhận được cố nói thêm hai câu: “Người, người... thật sự là cung chủ sao? Kia...kia nếu hai chân của người không có bị liệt, làm sao...làm sao cho tới bây giờ chưa từng ra khỏi phòng?”

“Chẳng lẽ trước khi tới nơi này, không một ai nói cho người biết không được nhiều chuyện sao?” Nhìn tên nhà quê rớt cục cũng có một chút sợ hãi, Nam Cung Giang Độ rất hài lòng, bày ra bộ dạng mười phần là chủ tử.

Những ngày qua hắn cũng đều tại hậu viện bế quan, hôm nay mới xuất quan, không nghĩ tới sẽ khiến tên nhà quê này làm mình tức giận một phen.

“Kia...Ta đây ta đây không nhiều chuyện, vạn nhất người không phải chủ tử, kia là...cường đạo, ta đây... ta đây nếu không hỏi rõ, kia, kia... ta đây sẽ phải bị thôi việc.” Tần Tam Lượng co lại phía sau, trong lòng thâm hô không xong rồi, nhìn người này quần áo hoa lệ quý khí mười phần, sẽ không thực sự là chủ tử chứ?

“Cung chủ...” Một thanh âm quen thuộc truyền đến, Tần Tam Lượng quay đầu lại nhìn, liền thấy được Minh thúc ngày mới vào đây có thấy qua, y mừng rỡ chào hỏi: “A, đại ca, người tới đây? Sống ở đây lâu như vậy mà chưa được gặp lại người, người đi đâu vậy? Người này nói hắn là chủ tử, rốt cục có phải không? Phải không?”

Đại...Đại ca? Nam Cung Giang Độ hốt hoảng nhìn gương mặt Minh thúc trong nháy mắt biến đen, một lúc sau bỗng cười to, khom lưng chỉ vào Minh thúc cười nói: “Rất thú vị, rất thú vị, nguyên lai là Minh ca, như thế nào? Đạo gàn đây phát tài ở đâu thế?”

Nghiến nghiêng hai hàm răng, Khuynh Minh lại tàn bạo trợn mắt nhìn Tần Tam Lượng một cái, oán hận nói: “Người không có việc gì làm sao, ngày mai đi ra ngoài, đến trưởng phòng lãnh tiền lương tháng này của mình, chết tiết Lương Hiếu, làm sao tìm được người này đây?”

“A? Tại sao? Ta đây... Ta đây vốn không biết chủ tử nha, ta đây lại không có làm gì sai, ta đây quét sân vô cùng sạch sẽ, người, ... người nếu tìm được một chiếc lá rụng nào, ta đây ... ta đây sẽ không nói hai lời mà đi.” bộ dạng Tần Tam Lượng thoát nhìn là rất sợ bị đuổi đi nhưng y vẫn thẳng lưng thay mình phân trần.

Nam Cung Giang Độ ngừng cười, nhìn về phía Tần Tam Lượng, không nhịn được lại cười ha ha: “Oa, rất thông minh nha. Tìm một chiếc lá rụng, đây là đầu hè, lá trên cây cũng chỉ mới mọc không lâu. Người bảo Minh thúc đi tìm lá rụng, ha ha ha, không tệ không tệ, người rất được, tên là gì thế?”

Mặt Tần Tam Lượng phút chốc đã hồng đến mang tai, y mới vừa rồi chẳng qua tức giận quá mới nói như vậy, không nghĩ tới đây là có ý lợi dụng gì, nhưng khi Nam Cung Giang Độ nói xong, thật giống như y là đang cố ý, y cho tới bây giờ luôn lấy việc bản thân “cần lao thành thật” làm kiêu ngạo, làm sao có thể chịu đựng được những lời này.

Nhưng nghĩ cái gì nói cái đó, thế mà cái gì cũng không thể nói ra được. Cũng may Nam Cung Giang Độ trải qua sự kiện của Minh thúc cũng không còn cùng y so đo việc kia nữa, khoát khoát tay, hắn nói với Minh thúc: “Tại sao lại để y đi chứ? Thật thú vị. Giữ lại đi. Đúng rồi, trong khoảng thời gian ta bế quan, Vương Đường chủ Giang Tây hẳn là có tới đây? Hiện tại hắn đang ở đâu?”

Minh thúc nói một chỗ, sau đó cùng Nam Cung Giang Độ rời đi, Tần Tam Lượng đứng ở chỗ này nhìn bóng lưng của bọn họ, thật lâu sau mới thở ra một hơi, vỗ ngực nói: “Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, không nghĩ tới hắn là chủ tử thật, ân, nhìn qua rất trẻ tuổi, rất tuấn tú, oa, thật là không thể tin nổi.”

Y vừa nói vừa ngồi xổm xuống loay hoay nhìn đám đất trồng của mình.

Đầu mùa hè, ánh mặt trời cùng nước mưa đều đầy đủ, vườn rau xanh của Tần Tam Lượng không tới hai ngày đã thành một vườn mầm non mơn mớn, lại qua nửa tháng nữa, đậu tây đã nở hoa, những mầm trắng trắng khác cũng đã lớn xanh biếc, mình qua một màu xanh non mơn mớn như thế thật vô cùng xinh đẹp.

Trong lòng Tần Tam Lượng vô cùng vui sướng, cuộc sống ở Giang Độ Ma cung mà nói rất tự tại ung dung, y mỗi ngày chỉ cần dậy sớm quét sân sạch sẽ hai lần là được, thời gian dư dả còn lại chỉ loay hoay, lúi cúi trong vườn rau của mình, nếu vẫn còn rảnh rỗi, liền làm thêm một chút việc thủ công khác, tay của y rất khéo, công việc thợ mộc làm cũng không tệ.

...

Ai ngờ ngày tốt không hề tồn tại lâu dài, lại qua hai ba ngày. Những cây trắng trắng kia đã có thể làm thức ăn, vườn rau nhỏ kia liền bị Nam Cung Giang Độ để ý.

Gần đây Nam Cung cung chủ không có chuyện gì làm, trừ luyện công và đi dạo phố ra cũng chẳng có thêm thú tiêu khiển nào khác. Hết lần này đến lần khác, sau khi thức dậy, đối mặt với thời tiết nóng nực khó chịu, hắn lại càng lười ra ngoài, mỗi ngày luyện kiếm, luyện công cũng chỉ một lát lúc sang sớm mà thôi, tự nhiên không thể giúp hắn trải qua một ngày dài đằng đẳng được.

Cũng chính tại lúc này, khi hắn chán muốn chết, Nam Cung Giang Độ lại phát hiện trước phòng Tần Tam Lượng có hai dãy vườn. Do đó, vị cung chủ này đột nhiên nổi hứng, ba bước liền hai bước phi tới đây, vừa nhìn thấy những mầm non xanh tươi kia thì chắc chắn cười nói: “Lớn lên thật mau nha, rõ ràng lúc trước mới vừa gieo xuống mà, hôm nay đã lớn như vậy rồi.”

“Này, người nào đấy? Không được lộn xộn với đám đồ ăn của ta.” Nơi xa truyền đến tiếng rống uy phong lẫm lẫm, tiếp theo “thịch thịch thịch” tiếng bước chân đến đây, một bóng người thật nhanh lao qua nơi này.

“Này, khinh công luyện cũng không biết sao?” Nam Cung Giang Độ giận dỗi ngẩng đầu, sau đó nhìn gương mặt Tần Tam Lượng thanh tú dưới ánh mặt trời trước mặt, đột nhiên nhớ tới tên quê mùa duy nhất trong cung nhà mình, dừng nói khinh công, ngay cả các phòng mình cũng không biết đi, nghĩ tới đây liền không nhịn được lại bật cười.

Lúc tên nhà quê này đứng trước mặt mình, khuôn mặt nhễ nhại mồ hôi, tóc trên trán cũng bị làm ướt đẫm, một túm lại một túm đen nhánh dán trên trán cùng hai gò má, có một chút tư vị động lòng người.

Màu da tuy không phải trắng khi sương trắng tuyết, nhưng cũng không đơn thuần chỉ một màu lúa mạch, mà chỉ nhàn nhạt, còn có chút trơn bóng. Một nông dân hằng ngày bán mặt cho đất bán lưng cho trời, không bị phơi thành một dạng đen xì, đã là may mắn lắm rồi.

“Chủ...chủ tử?” Nhận ra Nam Cung Giang Độ, Tần Tam Lượng co rúm người lại chút, bất quá vì chợt nghĩ mình cũng chẳng làm chuyện gì xấu, ***g ngực kia rất nhanh lại ưỡn thẳng, giọng nói thể nhưng vẫn một bộ khiêm tốn: “Chủ tử quá bộ qua bên này có việc gì không ạ?”

“Nga, tùy tiện đi xem một chút thôi, đã nhìn thấy vườn rau của người.” Nam Cung Giang Độ vỗ vỗ bả vai Tần Tam Lượng: “Được a, đã có thể làm món ăn, vườn rau xanh mơn mớn như thế này thực khiến người ta yêu thích.”

Nhắc tới cái này, mặt mày Tần Tam Lượng lại tươi rói, hưng phấn gật đầu: “Dạ, chủ tử. Người nếu muốn nói chuyện khác thì ta không được nhưng nếu về chuyện nhà nông thì không phải ta đây thì còn là ai. Trong thôn ta mà nhận là thứ hai thì không ai dám nhận mình thứ nhất đâu. Hơn nữa, đất trong viện này của chủ tử khá tốt, cho nên những cây rau này lớn lên đặc biệt xanh...”

“Các cây rau này hiện tại có thể ăn được chưa?” Nam Cung Giang Độ hai mắt lóe sáng, tham lam ngó chừng đám rau, mới nhìn thôi mà đã cảm thấy nước miếng nhiều ra.

Hắn trước kia có đi phòng bếp nhìn một chút, nhưng những cây rau kia đều rũ héo mà không tươi như thế này, nhìn đã không thích ăn rồi, các đầu bếp nói chợ bán thức ăn đều là những cái này. Hôm nay nhìn các loại rau xanh mơn mớn trong đất này, quả thật những thứ kia quả là không bao giờ ngon được như vậy, ăn vào thì chắc chắn sẽ không bằng này.

Tần Tam Lượng không ý thức được vị chủ tử trước mặt này chính là một con đại hôi lang tham lam muốn chiếm thành quả lao động của y, thế nên còn hung hăng gật đầu lia lịa: “Àn, không sai, mấy cây rau cải thìa lúc này là ăn ngon nhất, hơn nữa có thể làm súp, nếu có chút thịt vào, mùi vị kia a, oa, nghĩ đã thấy chảy nước miếng rồi.”

“Ừc ừc” một tiếng, giống như phối hợp với lời nói của y, Nam Cung cung chủ lập tức liền nuốt từng ngụm nước miếng, liên tục gật đầu nói: “Là cây rau cải thìa phải không? Tốt, ta nhớ kĩ rồi... Có ai không, đem những cây rau này nhổ lên, buổi tối bảo phòng bếp làm món canh rau cải với thịt, hôm nay ta phải nếm thử mùi vị của món rau mới lạ này mới được.”

Nụ cười của Tần Tam Lượng thoáng cái cương cứng, nháy nháy mắt hồi lâu mới rốt cục phản ứng lại lời nói của Nam Cung Giang Độ, lúc này mới “ngao” một tiếng nhảy dựng lên, hét to: “Không được, không được, đây là món ăn của ta, ta đây còn chưa được ăn gì cả, người... người tại sao có thể ngồi mát ăn bát vàng được?”

“Thật là buồn cười, lời này là người nói với ta sao? Ta muốn ngồi mát ăn bát vàng? Ta không phải chủ tử của người à?” Nam Cung Giang Độ nở nụ cười, Tần Tam Lượng đang nổi giận đùng đùng thật có chút thú vị, giống như một con gà trống đang dựng mào, hơn nữa cặp mắt kia, lóe lên tia tức giận tinh khiết lại phá lệ động lòng người.

“Người nào quy định chủ tử có thể ngồi mát ăn bát vàng chứ? Không làm mà hưởng là rất đáng xấu hổ, chỉ có con chuột, hồ ly mới làm loại chuyện này thôi.”

Tần Tam Lượng không thể hiện chút yếu thế thế nào, có lẽ Nam Cung Giang Độ cười cong cả mặt khiêu khích y, có lẽ là tức giận vì bị cướp món ăn, tóm lại, lúc này, Tần Tam Lượng hoàn toàn quên sợ hãi.

“Chủ tử là ngồi mát ăn bát vàng. Hơn nữa, không chỉ có chuột cùng hồ ly ... là không làm mà hưởng đâu? Những con mãnh thú cũng như thế. Tỷ như con cọp, sói này, gấu đen này, người đã thấy bọn chúng trông trộm bao giờ chưa? Không làm nhưng vẫn có thịt ăn đó thôi!” Nếu so về tài ăn nói, Tần Tam Lượng làm sao là đối thủ của Nam Cung Giang Độ được?

“Kia...kia...kia...” Tần Tam Lượng liên tiếp nói ba chữ “kia” nhưng không tài nào nói tiếp được, cảm giác lời của Nam Cung Giang Độ có chỗ nào đó không đúng nhưng y lại không thể nào nhận ra.

“Tóm lại, đây là món ăn của ta, không cho người động vào.” Đến cuối cùng, Tần Tam Lương cũng chỉ có thể nói như vậy, giống như một con gà mẹ đang bảo vệ đàn gà con trước sự tấn công của chim ưng xấu xa, y đứng trước vườn rau của mình, giang rộng hai cánh tay, dạng hai chân ra, tư thế kia khiếm nhã kia khiến Nam Cung Giang Độ cười muốn chết.

“Người phản rồi, ai dạy người nói chuyện với chủ tử như thế?” quát to một tiếng, quản gia Lương Hiểu đằng đằng sát khí chạy qua đây, sau đó nhìn về phía Nam Cung Giang Độ: “Cung chủ, loại hạ nhân không hiểu quy củ này hay là tổng xuất ra ngoài đi, lần trước Minh đại tổng quản có nói qua với tiểu nhân rồi, sau lại vì ngài muốn giữ lại, coi như xong, hôm nay nói gì đi nữa cũng không thể tha thứ cho y được.”

Tần Tam Lương thật thà cúi đầu, giống như con chuột khi nhìn thấy con mèo hung ác, Lương Hiểu khinh thường liếc qua, đối với mấy người phía sau nói: “Tất cả cùng lại đây đi, đem tới nhà bếp nấu súp.”

Nam Cung Giang Độ tò mò nhìn, lại thấy tên nhà quê kia cúi đầu càng thấp hơn, đôi tay thô ráp có chút vặn vẹo, xoắn vạt áo, hiển nhiên là đang vô cùng đau lòng, nhưng một tiếng lại không dám nói ra khỏi miệng.

Nam Cung Giang Độ liền thấy kì quái, nghĩ thầm chẳng lẽ uy nghiêm của chủ tử ta lại kém một quản gia nho nhỏ sao? Tên nhà quê này vừa mới rồi cùng ta cãi nhau đi đâu mất rồi?

Hắn lại quay đầu nhìn Lương Hiểu đang một bộ đằng đằng sát khí, nhìn lại nhìn một chút Tần Tam Lương giận mà không dám nói gì, trong lòng chẳng hiểu sao bỗng nhiên có chút thương tiếc không thôi.

“Đủ rồi, đủ rồi. cũng không phải nuôi lợn, một bữa này là đủ rồi, những thứ dư lại có thể ăn.” Nam Cung Giang Độ ngăn lại những thô nhân trong bếp kia dừng tay, sau đó phát tay một cái: “Tốt lắm, các người lui ra ngoài.”

Đội Lương Hiểu cùng một đám hạ nhân đều lui đi cả, Tần Tam Lương vẫn không có tiếng động nào.

Nam Cung Giang Độ trêu chọc y nói, nhưng là vẫn một mực không chịu ngẩng đầu, cuối cùng đại cung chủ thực sự không nhịn được nữa, lấy tay nâng cằm của thổ bào tử lên, lại thấy đối phương đang phồng mang trợn má, hung hãn nhìn mình, sau đó hừ một tiếng quay đầu về phòng luôn.

“Ha hã, còn rất khả ái nha.” Nam Cung Giang Độ cười lắc đầu, lại liếc mắt nhìn đám rau xanh biếc kia, trong lòng dâng lên khát vọng đối với bữa ăn tối, suy nghĩ chốc lát, rốt cục ở bên ngoài phòng la to một tiếng: “Tối hôm nay người đến chỗ ta ăn cơm đi, yên tâm, ta sẽ không ăn không món rau cải thìa này của người đâu.”

Nói xong rồi cũng quay người đi về phía phòng mình.

Thời gian thấm thoát qua đi, trong nháy mắt mặt trời liền xuống núi. Nam Cung Giang Độ ngồi ở ghế cạnh cửa sổ, không được tự nhiên hướng trong viện nhìn quanh, bên ngoài phòng là Khuynh Minh đang chiếu cố hắn, đứng bên cạnh vẽ tranh.

Chỉ chốc lát sau, trong tầm mắt xuất hiện thân ảnh quen thuộc.

Một bộ y phục áo choàng ngắn được làm bằng vải dệt thủ công màu lam, tay áo vén đến trên cùi chỏ, hạ thân cũng chỉ mặc một cái quần vải bố trắng bạch, ống quần cũng được xắn lên đến quá đầu gối. Song dù trang phục thô lậu như thế, nhưng dưới ánh trời chiều thoát nhìn không hề giản dị, ngược lại có chút mỹ cảm dã tính không nói nên lời.

“Ha hã, người này, không ngờ y đến thật.” Nam Cung Giang Độ nhắc một ngụm trà, không nhịn được cười lên.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy thanh âm của Tần Tam Lương ở bên ngoài phòng vang lên: “Này, Minh đại ca, người ở nơi này làm gì? ... Oa. Người đang vẽ tranh sao? Trời ạ, người lại có thể vẽ tranh sao? Không phải chứ? Xem người lạnh lùng nghiêm túc như thế, thế nhưng... Trời ạ, còn vẽ đẹp như vậy, những bông hoa khoai lang này người vẽ như thật đó.”

“Phốc...” một tiếng, Nam Cung Giang Độ một ngụm nước trà cứ như vậy phun cả ra.

Trong lòng hắn nghĩ, hoa khoai lang? Thế nào lại là hoa khoai lang chứ? Ta mới nhìn thoáng qua, Minh thúc vẽ rõ ràng là hoa cúc mà? Vừa nghĩ tới đây, người đã sớm chạy đi ra ngoài.

Đập vào mắt là mặt Minh thúc đang đen như dít nôi, nhìn xuống chút nữa, là tay đang cầm bút lông không ngừng run rẩy, đang lúc Nam Cung Giang Độ sợ một bức họa hoa cúc đẹp như thế cứ như vậy mà bị hủy, lại nghe Minh thúc bình tĩnh mở miệng.

“Hoa khoai lang là hoa gì?” Khẩu khí coi như là bình tĩnh. Nam Cung Giang Độ nghĩ thầm định lực của Minh thúc quả thật chính là rất tốt, loại khẩu khí này thế mà có thể nói trấn định như thế.

“A, Minh đại ca, người thật khiêm tốn đó, lại còn hướng ta thỉnh giáo nữa chứ.” Tần Tam Lượng có chút ngượng ngùng cười cười, lộ ra một chiếc răng trắng tinh.

“Ngu ngốc, Minh thúc chẳng qua là ôm hi vọng cuối cùng mà thôi, ông thật hi vọng hoa khoai lang mà người nói còn có thể là biệt xưng khác của hoa cúc.”

Nam Cung Giang Độ thực sự nhìn không nổi nữa, lại quay đầu đối Khuynh Minh nói: “Minh thúc, người không cần mong đợi, hoa khoai lang chính là tên của loại mẫu đơn Thiên Trúc (người Trung Quốc gọi Ấn Độ ngày xưa) mà chúng ta hay nói, ở phía sau vườn, khắp nơi đều thấy, cũng không có người dọn dẹp qua, ngày khác người đến nhìn sẽ thấy.”

1

3. Chương 2

CHƯƠNG THỨ HAI

Editor: Jung Tiểu Kú

“Hoa cúc? Thế nào lại là hoa cúc? Hoa cúc nào có lớn như vậy? Hoa cúc không phải là một đóa nho nhỏ, sau mùa thu, trên bờ ruộng bờ đề khắp nơi đều có hay sao?” Tần Tam Lượng la hoảng lên.

“Ngu ngốc, đó là hoa cúc đại, còn gọi là cúc sỏ, hoa cúc mà chúng ta nói tới đây không phải là loại đó.” Nam Cung Giang Độ thở dài, sau đó khoát tay nói: “Thôi được rồi, đại khái vì người chưa từng xem qua loại hoa cúc kia, đợi đến thu năm nay trong vườn sẽ có một vài bông cúc này nở, ta dẫn người đi xem, hiện tại người đi vào, giúp ta đem cái mâm này ra.”

Nam Cung Giang Độ không cần thiết thân nha hoàn cùng tiểu tư, cũng chỉ cho bọn hạ nhân mỗi ngày sớm tối hai lần tới dọn dẹp gian phòng một lần mà thôi.

“Hoa còn chia loại quý với không quý sao? Tại sao Thiên Trúc Mẫu Đơn ở hậu viện lại không được ai chăm sóc chứ? Tại sao cái loại hoa cúc này lại được trồng trong hoa viên?”

Tần Tam Lượng thật sự không hiểu những người thành thị này, y vào thành lần đầu mới biết hóa ra những đóa hoa này có thể bán lấy tiền, hôm nay cũng lần đầu tiên biết, thì ra hoa cũng chia theo giá cả để phân biệt.

“Tại sao chỉ cung chủ mới được ở trong phòng tinh xảo, mặc trên người là lụa là thượng hạng, ăn sơn trân hải vị chứ? Tại sao người chúng chỉ có thể được mặc bố y ở trong sân trồng rau ăn ngô khoai sắn....? Cuối cùng tại sao món ăn cực khổ làm ra lại phải tặng cho cung chủ ăn chứ?”

“Không phải là ta tặng, mà là hần đoạt, Minh đại ca người cần phải rõ ràng nha.” Nhớ tới chuyện nhỏ này, Tần Tam Lượng còn thở phì phò, lại trợn mắt liếc Nam Cung Giang Độ một cái, trong miệng lầm bầm lầu bầu bốn chữ: “Thạc thử mẽ trùng.”

Nam Cung Giang Độ lại không nhịn được cười ngất, nghĩ thầm thổ bao tử hần là rất đơn thuần đi, ở nông thôn đại khái cũng là sống dựa vào sức lao động của mình, cho nên y mới không chút tự giác được mà hiểu đạo lý cường giả là vua, nhược nhục cường thực, ai nha, may nhờ rớt xuống chỗ của ta, nếu một khi rơi vào nhà địa chủ khác, liền với tính tình thẳng thắn như của y, không đến hai ngày liền bị đuổi đi.

Đang suy nghĩ lại nghe Minh thúc cũng cười nói: “Như vậy là kỳ quái, y không sợ ta với người, nhưng lại sợ đám chết bầm Lương Hiếu kia.” Bởi vì thân phận, địa vị của Giang Độ cung chủ là cách biệt lắm rồi, cho

nên Minh thúc mới dùng cách gọi hạ nhân là đám chết bầm, dần dà lâu ngày, mọi người cũng đã quen rồi, chẳng những không cảm thấy xưng hô này đáng ghét mà ngược lại còn có một tia đắc ý thâm thiết.

“Đúng vậy, ta cũng cảm thấy kì quái.” Nam Cung Giang Độ lắc đầu, lại nhìn về phía Tần Tam Lượng: “Tên là gì thế? Cũng không thể cứ để ta dùng thổ bao tử để gọi người.”

“Thổ bao tử thì liền là thổ bao tử, có cái không tốt đâu? Lượng thực các người dùng, các món ăn các người ăn đều do thổ bao tử làm ra đó.” Tần Tam Lượng gương miệng, hừ một tiếng quay đầu đi.

“Không nói cho ta biết? Có phải hay không muốn ta gọi Lượng Hiểu đến đây hỏi người một chút?” Nam Cung Giang Độ tiếng lên, không có hảo ý cười.

Quả nhiên, khi hần nhắc đến Lượng Hiểu, Tần Tam Lượng cũng không dám khinh thị, lại không cam lòng trợn mắt nhìn Nam Cung Giang Độ một cái, y bĩu môi, cuối cùng không cam lòng nói: “Tần Tam Lượng, tên ta là Tần Tam Lượng.”

Mấy ngày nay bởi vì đi theo bọn hạ nhân mưa dầm thấm đất, mặc dù ở nông thôn khẩu âm không có sai lắm, nhưng một ít chữ ‘ta đây’ của miệng trên căn bản là đã đổi được. Nhưng hiện tại do hưng phấn cùng tức giận quá độ, vẫn nói ra mấy chữ ‘ta đây’.

“Tần Tam Lượng? Tại sao người lại có cái tên kì cục như vậy? Chẳng nhẽ lúc người sinh ra chỉ có ba lượng thôi sao?” Đừng nói Nam Cung Giang Độ hứng thú mà ngay cả Minh thúc cũng khó có được hơi chút hiếu kì.

“Này, sinh ra mà chỉ có ba lượng, thì chỉ đó là con mèo nhỏ thôi được không? Ta nếu sinh ra chỉ có ba lượng, còn không sớm đi gặp Diêm vương để tìm chỗ đầu thai rồi.” Tần Tam Lượng kêu to, gương mặt múa vuốt thật giống như một con mèo nhỏ đang tức giận.

Minh thúc không nhịn được quay đầu đi chỗ khác, nếu không ông sợ mình sẽ không nhịn được mà cười ra tiếng. Trời mới biết uy nghiêm của ông thế nhưng cũng không kém cung chủ là mấy, nếu như gương mặt ngày thường bắt cầu ngôn tiểu này, mấy thập niên cũng đã qua, cũng không thể vào lúc này mà phá hủy được.

“Ta nào biết a”. Nam Cung Giang Độ cũng biết mình làm loạn lung tung, bất quá hần cũng không chịu nhận lỗi, hừ một tiếng: “Vậy người tại sao lại gọi cái tên kì cục như vậy?”

“Là bởi vì thời điểm đặt tên, mạng của ta có ba cái, nói là tương lai có thể phú quý cả đời, nên cha mẹ liền đặt cái tên này.”

“Oa, không nhìn ra nha, thì ra người là mệnh phú mệnh quý.” Nam Cung Giang Độ ha ha cười, nghe vào trong lỗ tai của Tần Tam Lượng, như thế nào cũng giống như châm chọc.

“Đại phú đại quý bản thân ta không cảm thấy gì lạ, đó là hy vọng của cha mẹ ta, ta cũng không vọng tưởng, chỉ cần đủ sống là được rồi, khi đủ tiền rồi sẽ về nhà cưới Thúy Hoa, ngày sau sống sẽ có mấy hài tử, ta có thể trồng trọt nuôi sống bọn họ, cái này rất tốt mà.”

Nụ cười trên mặt Tần Tam Lượng như phát sang, khi tự thuật lại cuộc sống tương lai của mình, ánh mắt của y tựa hồ cũng phát sáng.

Nam Cung Giang Độ không biết tại sao, trong lòng chính là một cỗ cảm giác không thoải mái, dĩ nhiên, cảm giác này chỉ một thoáng đã qua. Hần xuy cười một tiếng, vỗ vỗ bả vai Tần Tam Lượng: “Nhìn người giờ có ít tiền lắm à, yên tâm, người ở chỗ của ta tầm nửa đến một năm, ta thưởng cho người một cái đại hồng bao, để người trở về cưới vợ được không?”

“A, có thật vậy không, vậy người nói phải giữ lời đó.” Ánh mắt Tần Tam Lượng lại lần nữa hưng phấn mà phát ra tia sáng, còn duỗi ngón tay: “Không được, chúng ta phải móc tay làm tin, người nếu nói dối sẽ biến thành chó nhỏ.”

Nam Cung Giang Độ dở khóc dở cười, vươn tay cùng Tần Tam Lượng ngoắc ngoắc một chút, nghe y rất thành thực đọc ra một câu đồng dao: “Móc tay treo ngược, một trăm năm không cho thay đổi.”

Chẳng biết tại sao, trong lòng nổi lên tư vị khó tả. Tựa hồ trở lại tuổi thơ của mình, khi đó hẳn mỗi ngày đều phải chuyên tâm luyện võ công, mỗi lần chỉ có thể hâm mộ nhìn những hài tứ chơi các loại trò chơi trên đường, không có tiếp xúc qua những trò chơi đó, thế mà ngày hôm nay lại được chơi một trong những thứ đó.

Nhìn lại Tần Tam Lượng, trong lòng lại cảm thấy kỳ quái, thầm nghĩ thổ bao tử này rõ ràng so với ta lớn hơn rất nhiều, tại sao lại khiến người khác cảm thấy rất khả ái nhỉ? Là bởi vì y quá đơn thuần sao? Có lẽ vậy, nông dân phần lớn đều là thuần phát, càng không nghĩ đến lừa mình dối người, a, đáng tiếc y cuối cùng sẽ đi khỏi.

Nhận được bảo đảm Tần Tam Lượng rất vui vẻ, trùng hợp lúc đó bữa tối cũng được dọn lên, Nam Cung Giang Độ cho tới bây giờ cũng chỉ có cùng Minh thúc dùng cơm qua, hôm nay lại mời Tần Tam Lượng tới bàn. Chỉ bất quá thổ bao tử mặc dù thẳng thắn song quy củ tối thiểu cũng biết, hơn nữa ngày trước lại làm trò trước mặt Lương Hiểu, ngưng ngừng không dám ngồi vào bàn dùng cơm.

Nam Cung Giang Độ nhìn thấu bần khoản của y, phát tay một cái, để bọn hạ nhân lui xuống, sau đó kéo tay Tần Tam Lượng để y ngồi xuống cái ghế ở bên cạnh mình.

Kết quả không đợi động tác của mình hoàn thành, lại nghe thấy đối phương kêu lên một tiếng vui mừng, liền chạy đến ngồi xuống bên cạnh mình, rất thân mật chà chà bờ vai của hắn, cười hắc hắc nói: “Người biết ta sợ Lương quản gia cho nên đem bọn họ rời đi đúng không? Cảm ơn người, sau này những cây rau ở nơi đó của ta người có thể tùy tiện ăn, không cần để ý đâu.”

Nam Cung Giang Độ cùng Minh thúc đúng là dở khóc dở cười. Ba người liền cùng ngồi xuống ăn cơm, hai người bọn họ đối với món súp dùng rau cải thìa tươi sống lần này khen không dứt miệng.

Song Tần Tam Lượng lúc xé chiêu thiếu chút nữa vì những mầm cải trắng này mà liều mạng cùng hắn, giờ cũng không còn thời gian bận tâm những cây rau óng ánh tươi ngon kia một cái, y hạ đũa như mưa, nhằm thẳng những món có thịt ngon lành kia cho thẳng vào miệng mình ngấu nghiến, vừa ăn còn vừa học hỏi không biết một hồi để hỏi tên những thức ăn này.

Nam Cung Giang Độ cùng Minh thúc lúc ăn cơm, vốn không nói một lời nào, đây là quy củ bất thành văn của các nhà quý tộc. Đột nhiên ngày hôm nay, cái không khí trầm lặng đó bị Tần Tam Lượng khuấy phá, hai người cũng chỉ biết vừa ăn vừa giải thích cho y nghe, dĩ nhiên tốc độ ăn sẽ chậm hơn rất nhiều nhưng một bữa ăn này vẫn là vô cùng vui vẻ. Có con chim sẽ liú rú suốt ngày kia, không khí an tĩnh trên bàn cơm trước đây được thay đổi triệt để.

Cơm nước xong, Tần Tam Lượng còn nhìn những món thịt gà ngon lành trên bàn nhớ mãi không quên, bất quá đến cuối cùng cũng không thể không biết xấu hổ mà đóng gói những thứ đó về, lưu luyện nhìn bọn hạ nhân đem cái mâm cơm đi, một khắc đó ánh mắt nhìn như một chú chó nhỏ nhìn thấy miếng xương của mình bị cướp đi, thiếu chút nữa đem Nam Cung Giang Độ cười đến đứt ruột.

“Tại sao người không để y mang về, dù sao những thứ đó cũng là cho chó ăn mà.”

Đợi Tần Tam Lượng rời đi rồi, Minh thúc không nhịn được hỏi Nam Cung Giang Độ, ông nhìn ra được, cung chủ đối với thổ bao tử này cũng không ghét bỏ, chẳng những không ghét mà thậm chí, ngược lại còn có một chút thích thú. Ngay cả mình cũng rất thích Tần Tam Lượng, có lẽ bởi vì cùng y ở chung một chỗ, có thể buông lỏng toàn thân.

Nam Cung Giang Độ ha hả cười một tiếng, hướng Minh thúc nhướng nhướng lông mày: “Nếu như thế, làm sao để thổ bao tử kia ngày ngày đến đây cùng dùng cơm với Minh thúc được? Phải biết rằng, những thứ thịt gà kia ăn nhiều rồi, là người tinh tế, hiểu biết sẽ đánh vào lòng tham của y, như vậy, mới có thể câu được con cá lớn chứ.”

“Người lại gấp lửa bỏ tay người rồi, ta nào có nói là thích cùng ăn cơm với y đâu, đừng kéo ta ra làm cái chống lưng.” Minh thúc bật cười: “Cho rằng ta không hiểu người sao? Đây cũng là tìm được thú vui mới rồi, Tần Tam Lượng kia chân chất thật thà đúng khẩu vị của người đi? Hừ hừ, người chơi sao thì chơi những đừng không cần thận kéo luôn cả mình xuống hố đó.”

“Ha ha ha, Minh thúc, người nói đùa gì vậy, cho y là mỹ nữ quốc sắc thiên hương sao? Nói cho người biết,

cung chủ Ma cung chúng ta nếu có trúng phải lời nguyên yêu nam nhân, thì ta nhất định sẽ không bao giờ bị trúng phải nó.”

Nam Cung Giang Độ thề son sắt nắm chặt tay, lúc trước những nam nhân kia bày tỏ với mình, người nào cũng so với thổ bao tử không được hơn, hẳn động tâm hay không? Không hề có nha. Làm sao Minh thúc lại không tin tưởng mình như thế chứ.

Chuyện có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, từ ngày đó bắt đầu, Tần Tam Lượng đã trở thành khách quen trên bàn cơm của chủ tử, chỉ cần có y, là có thể nghe được trên bàn cơm không ngừng tiếng cười nói vui vẻ, mà chút cây củ trong vườn đã trở thành những món ăn chính trên bàn cơm của Nam Cung Giang Độ.

Xét thấy chủ tử cùng Minh thúc đều thích những món ăn được làm ra từ công sức của mình cho nên Tần Tam Lượng rất là phấn chấn hùng tâm tráng chí, ở trước mặt Nam Cung Giang Độ hăng hái tỏ vẻ mình sẽ làm thêm mấy mảnh vườn nữa.

Loại người ăn thịt người như Nam Cung Giang Độ tất nhiên sẽ tùy vào y, chỉ cần không phá hỏng bố cục của sân vườn là được, hướng chỉ những thứ rau quả tươi sống y làm ra ăn rất ngon.

Chớp mắt một cái lại qua nửa tháng, Tần Tam Lượng vẫn tận sức mở rộng vườn rau, đã thành ba mảnh vườn trồng rau xanh rồi, chỉ chờ gieo hạt cải trắng cùng củ cải rồi thu đậu tay, giữ lại mùa thu ăn.

Nam Cung Giang Độ thật cao hứng. Vì vậy một ngày kia, Tần Tam Lượng tới gặp hần xin phép, nói muốn hồi hương, hần chẳng những cho nghỉ 6 ngày còn tặng thêm một bao lì xì tiền cho đối phương.

Tần Tam Lượng hưng phấn a, chỉ cảm thấy chủ tử trên toàn thế giới chủ tử nhà mình là tốt nhất, cầm lấy đại hồng bao, hưng phấn chạy về nhà ở nông thôn của mình, cha mẹ cùng đệ đệ vừa thấy y trở về, cùng cao hứng chạy ra ngoài đón, người một nhà trở về hết y mới lấy ra đại hồng bao, ngay trước mặt người nhà mình, mở ra.

Lúc trước ước lượng sức nặng, cảm thấy tối thiểu cũng phải một cân nha, vậy nên đại khái có thể là mười lượng bạc. Ai ngờ lúc mở ra vừa nhìn, không có bạc trắng mà chính là một lá vàng.

Cái này, người trong nhà mừng phát điên, Tần mẫu quỳ xuống, cảm tạ trời cao phù hộ nhi tử của nàng, người trong nhà lúc này đã lên kế hoạch sử dụng số vàng này xong. Tần gia đệ đệ lại kịch liệt đề cử ca ca nhà mình dứt khoát bỏ việc ở nhà cưới Thúy Hoa, đem chị dâu rước về nhà đi.

Bên ngày Tần gia vui mừng như điên, bên kia Nam Cung cung chỉ lại không được vui vẻ như thế.

Tần Tam Lượng buổi sáng vừa đi, vì thế cơm trưa liền không có ai cùng hần và Minh thúc ăn. Hai người ngồi trước mâm cơm, cũng chỉ yên lặng cúi đầu và cơm. Khuynh Minh còn bình thường nhưng Nam Cung Giang Độ lại cảm thấy vô cùng tịch mịch, và một ngụm cơm lại thở dài một hơi, sau đó yên lặng ngắm nhìn chỗ ngồi thường ngày Tần Tam Lượng vẫn ngồi, chỉ cảm thấy trong lòng ngăn không được có chút khó chịu.

“Người bây giờ thật sự thành thói quen rồi, lại kêu người tới ăn cùng thử xem?” Khuynh Minh bây giờ nhìn không nổi nữa rồi, thậm chí không có Tần Tam Lượng, cũng không phải chưa từng, đã muốn ăn như vậy mười mấy năm rồi, hôm nay mới chỉ có vài ngày thôi, người ta vừa đi người liền cả người không được tự nhiên như thế.

Nam Cung Giang Độ vừa nghĩ, cảm thấy Khuynh Minh nói cũng rất có đạo lý, cho nên vội vàng kêu mấy nha đầu cùng tiểu tử ngày thường vẫn hầu hạ hần tới đây. Còn chưa đến nửa bữa cơm, hần không thể chịu đựng nổi, chỉ vào những tiểu tư cùng bọn nha hoàn kia quát: “Nhìn xem, bọn người có chút tiền đồ không vậy, ta là cho các người theo ta ăn cơm, không phải tới để ăn thạch tín, các người... các người ai ai cũng bày ra vẻ mặt gì đối với ta thế hả?”

Một gã tiểu tư vẻ mặt đau khổ nói: “Cung chủ a, ngài đừng làm khó dễ chúng tiểu nhân nữa. Chúng tiểu nhân ngồi đối diện ngài cùng Minh tổng quản làm sao có thể nuốt trôi đây?”

“Có cái gì mà ăn không trôi hả? Tần Tam Lượng mỗi ngày đều ngồi ở chỗ này, ăn nhiều lắm, cũng rất vui vẻ ăn, ta không cầu các người thẳng tính giống cái người kia, nhưng có thể cười với ta mấy cái được không?” Nam Cung Giang Độ đập bàn giận dữ, chén đũa nhảy loạn cả lên cuối cùng đem những tên thuộc hạ đang vô cùng miễn cưỡng cười kia đá đít ra ngoài.

Lại ăn không đến vài miếng cơm, Nam Cung Giang Độ liền thở dài, như đưa đám phát tay đối với những hạ nhân kia nói: “Được rồi, được rồi, đi xuống cả đi, xem các người kia, theo ta ăn một bữa cơm, cũng đâu phải giống như lão bản bức lương vì xương chứ? Còn không bằng để một thổ bao tử.”

Mấy tên thủ hạ như được đại xá, lau mồ hôi trên trán, tâm nghĩ chúng ta dĩ nhiên kém so với Tần Tam Lượng rồi, người ta là ghé con mới để không sợ cọp, căn bản không biết người là cung chủ Ma cung đáng sợ như thế nào, chúng ta nào có làm được như thế? Liền với thời gian kia của ngài, khi luyện kiếm thôi cũng khiến chúng ta một đầu toát mồ hôi hột, chúng ta làm sao có thể bình thản ung dung ngồi cùng một bàn cơm ăn uống với ngài được?

Nơi này bọn thủ hạ vừa lui xuống, Minh thúc cũng ăn xong, Nam Cung Giang Độ lung tung và vài miếng cơm, chỉ cảm thấy miệng chẳng có vị gì cả, định không ăn thêm nữa.

Đến buổi tối, bữa ăn được mang lên, Nam Cung Giang Độ nhìn thấy trên bàn có đĩa xương, nghĩ tới Tần Tam Lượng thích gặm, không nhịn được liền cười lên, bên tai phảng phất có thể nghe thấy thanh âm của đối phương: “Loại xương mà phải lấy tay cầm gặm mới thú vị, mà nhiều người cùng nhau gặm mới ngon, bất quá cũng không cần quá nhiều người, nếu không sẽ không đủ để chia.”

“Đúng a, nhiều người cùng nhau gặm mới ngon.” Nhẹ giọng thở dài, Nam Cung Giang Độ ngẩng đầu nhìn mấy hạ nhân đang đứng đối diện, vừa muốn mở miệng, lại thấy mấy người kia khẽ quỳ xuống, còn vừa kêu vừa khóc: “Cung chủ a, ngài tha chúng tiểu nhân đi, chúng tiểu nhân vừa rồi ăn no, lúc này ngay cả một cọng cải trắng cũng nhét không vào nữa.”

“Ồ vô dụng.” Nam Cung Giang Độ phần nộ giận giữ mắng một câu, ánh mắt chuyển đến phía Minh Khuynh, “Ta nói Minh thúc, người cũng nên nói vài tiếng với ta chứ.”

Khuynh Minh nhìn hẩn một cái, lắc đầu nói: “Người đã quên tính tình của ta rồi sao? Trời sinh không thích nói chuyện, nếu không cần thiết, ta một tháng chưa chắc đã nói một câu. Bằng không, liền đem Tam Lượng về đi.”

“Oa, sao như thế được? Ta chính miệng cho y nghỉ sáu ngày để thăm người thân, làm sao có thể gọi về được.” Nam Cung Giang Độ lắc đầu: “Nếu hiện tại kêu y về, một người đường đường là cung chủ ta đây không thể nào giữ được chữ tín, thứ hai, như thế giống như ta không thể nào rời bỏ y được, không muốn, không muốn...”

Khuynh Minh nghĩ thầm không thể rời bỏ y được? Nga? Đây cũng là người nói nha, ta không có nói đó. Cúi đầu suy nghĩ một chút, lại cười nói: “Đúng vậy, người thực ngốc, đến Tê Phượng Lâu, gọi một cô nương tới đây, nếu còn ngại chưa đủ náo nhiệt có thể gọi hai cô, để các nàng đi cửa sau vào, các nàng sẽ không biết thân phận của người.”

Một câu nahức nhở người đang mộng, Nam Cung Giang Độ tỏ ra thông suốt, lập tức phái người đi mời. Kết quả gọi một cô nương tới, nhưng Nam Cung Giang Độ lại phát hiện, vị cô nương này một chút cũng không giống Tần Tam Lượng, có thể khiến hẩn vui vẻ.

Vừa mới bắt đầu, cô nương này rất ưu nhã, kiên quyết tuân theo nguyên tắc khi ăn cơm không nói chuyện với người khác, sau đó nghe Nam Cung Giang Độ nói muốn nghe nói chuyện, vị cô nương này liền thao thao bất tuyệt, đầy đủ biểu hiện kiến thức uyên bác ở lĩnh vực ẩm thực, Nam Cung Giang Độ nghe thấy chẳng những không ăn ngon miệng thậm chí thiếu chút nữa còn ngủ gục trên bàn cơm.

Thật dễ dàng dùng một đôi minh châu đuổi vị cô nãi nãi này đi, Nam Cung Giang Độ lại quay về, thề thề thốt thốt: “Ta sau này, sẽ không bao giờ... tìm nàng nữa. Trời ạ. Trước kia tại sao lại không phát hiện ra, nữ nhân thật sự là kinh khủng, nàng sau này hoàn toàn có khả năng trở thành bà chủ.”

“Là người muốn người ta nói chuyện mà.” Khuynh Minh ở bên cạnh không nhịn được mỉm cười.

“Nhưng ta không nghĩ rằng... nàng lại thao thao bất tuyệt như thế...” Nam Cung Giang Độ tức giận trả lời, trả lời xong rồi, bản thân cũng cảm thấy có gì đó không đúng, đặt móng ngồi xuống ghế, lâm vào trầm tư.

Hẩn nghĩ đến mình cùng Tần Tam Lượng lúc nói chuyện, thổ bao tử kia luôn có vẻ mặt ngạc nhiên nhìn những món ăn y không biết, sau đó rất hưng phấn lôi kéo cánh tay của mình hỏi: “Đây là cái gì? A? Rất xinh đẹp nha. Hình dáng vật này cũng rất đẹp. Oa. Đây là cái gì? Ngửi thơm như vậy?...”

Sau đó mình sẽ thao thao bất tuyệt giải thích cho y nghe, trong lúc đó đối phương sẽ kèm theo mấy tiếng thán phục, tiếp theo sẽ là ăn như lang thôn hổ yết, gió cuốn mây trôi, chỉ cần những món mình không muốn ăn, kết quả chỉ cần nhìn tướng ăn của y cũng bị hấp dẫn, bất tri bất giác sẽ ăn thêm một bát nữa.

Thở dài, Nam Cung Giang Độ rốt cục nhận rõ sự thật, xem ra trừ Tần Tam Lượng, sẽ không có người nào có thể khiến hắn ăn thêm một chén cơm nữa. Ngẩng đầu nhìn Khuynh Minh, lại thấy ông đang ở phòng ngoài đọc sách, cho nên hắn khụ khụ, hắng giọng nói: “Người tới đây.”

Ngoài phòng có gã tiểu tư chạy vào, Nam Cung Giang Độ phân phó gã mấy câu, nhìn thấy vẻ mặt người này giống như nuốt phải một con bọ, Nam Cung cũng chủ thẹn quá thành giận, từng bước đá gã ra khỏi cửa, hét lớn: “Ta phân phó làm sao, ngươi cứ làm như thế đó, dài dòng như vậy làm gì?”

Gã tiểu tư nghĩ thầm, ta so với Đậu Nga còn oan hơn a! Ta dài dòng cái gì? Ta một câu còn chưa có nói nha. Sau đó lĩnh mệnh rời đi.

Khuynh Minh nhìn Nam Cung Giang Độ đang ở trong phòng ngủ một cái, không nhịn được nhún vai, tự nhủ: “Lời nguyên thích nam nhân sẽ kết thúc trong tay người, thật như thế sao?”

Tần Tam Lượng ở nhà vô cùng thư thái, mua thức ăn cho mẹ làm cơm, mua văn phòng tứ bảo thích nhất của đệ đệ, mua cho vợ chưa cưới Thúy Hoa một cây trâm bạc, bất quá không biết tại sao, khi thấy vị hôn thê cũng không cao hứng hơn mấy, tâm địa Tần Tam Lượng ngay thẳng, cũng không cùng nữ nhân chung đụng qua nhiều, vì vậy cũng không thấy có cái gì không đúng.

Bất quá, cuộc sống thích ý chỉ trải qua có một ngày rưỡi. Buổi trưa ngày thứ hai, Tần Tam Lượng đang giúp mẹ sỏi đất, chỉ nghe thấy trước nhà có người gọi mình, nghe giọng hình như là người trong cung của Ma Cung.

Mang theo hai tay dính bùn đi ra, quả nhiên thấy một gã tiểu tư có chút quen mắt đứng cách đó không xa, nhìn thấy y đi ra, gã tiểu tư này vội vàng bước lên phía trước: “Tần Tam Lượng, chủ tử gọi người trở về.”

“Không được a, chủ tử cho ta sáu ngày nghỉ mà.” Tần Tam Lượng là một đại nam nhân trung thực, hết lần này đến lần khác không có cơ hội, cho nên cùng tiểu tư nói chuyện một phen, gã thua, lầm bầm trở về.

Nam Cung Giang Độ ở trong phòng, lòng tràn đầy vui mừng nghĩ đến hành trình của Tần Tam Lượng, nghĩ thầm tối nay trên bàn cơm khẳng định sẽ không còn tích mịch nữa rồi. Ai ngờ, đợi đến chạng vạng lại chỉ thấy một mình gã tiểu tư ủ rũ đi về.

Đem lý do Tần Tam Lượng vừa nói, Nam Cung Giang Độ cũng sững sốt, nghỉ đích thực là do mình chuẩn, lại không có chuyện gì khẩn cấp, hắn làm sao gọi Tần Tam Lượng trở về đây?

Cho nên dưới tình huống như vậy, gã tiểu tư đáng thương nhận được một cơ hội tốt để rèn luyện cước lực cùng khinh công.

Ngày thứ ba:

“Tần Tam Lượng, chủ tử nói, người mới mở ra ba thửa vườn nữa đều nhanh bị cỏ dại mọc lên che kín cả rồi, người mau về nhổ cỏ đi, nếu không các cây rau cũng sắp chết héo rồi.”

“Lúc này còn chưa có đến ba ngày, cỏ dại gì mà mọc nhanh như thế chứ? Không có chuyện gì, cho dù mọc nhiều, ta trở về nhổ cỏ vẫn kịp, vườn kia ta còn chưa có trồng rau lên mà.”

Lời bình trong lòng gã tiểu tư: Chủ tử ngài lần sau kính nhờ người nhìn kỹ rồi hãy nó dối có được không?

Ngày thứ tư:

“Tần Tam Lượng, chủ tử nó, hai dây đậu tây cùng rau cải ở hai luống kia đều vàng cả rồi, người sao không trở về tưới nước đi, nếu không bọn nó đều héo vàng cả rồi.”

“Ân, những gốc cây này cũng nên loại bỏ rồi, không có chuyện gì, khô thì cứ khô đi, ta cố ý không tưới nước đó, dù sao chờ sau khi ta trở về thì sẽ trồng cái mới mà.”

Lời bình của gã tiểu tư: = = chủ tử ngài, phiền người lần sau hiểu rõ một chút thông thường về các loại cây nông nghiệp rồi hãy để ta tới đây được không?

Ngày thứ năm:

“Tần Tam Lượng, chủ tử nói, trong viện không sạch sẽ, người nhanh về quét sân đi, nếu không sẽ đuổi nhà người đi.”

“A? Không biết, trước khi đi, ta đã nhờ Tường đại ca thay ta quét sân, ta ngay cả tiền công sáu ngày cũng đưa cho gã rồi, gã tại sao có thể cầm tiền mà không chịu làm việc chứ? Người trở về cùng gã nói một tiếng, chắc chắn gã không dám không đi làm! Nếu không nghe lời, ta trở về gã phải bồi thường chuối tiền cho ta đấy.”

Lời bình của gã tiểu tử: Chủ tử, phiền toái người lần sau đều tra rõ ràng tình huống rồi hãy bắt ta đến đây? Ta sắp mệt chết rồi.

Ngày thứ sáu:

“Tần Tam Lượng, chủ tử nói, người nếu lần này mà không chịu trở về nữa, hươu nai bên kia sẽ không giữ lại cho người đâu, chủ tử muốn đem tất cả thịt này đều ăn hết.”

“Àn, không có chuyện gì, nhà ta hôm nay cũng vừa giết một đầu heo xong, hai ngày nay ăn thịt có chút chán, chờ ta trở về, còn muốn cho chủ tử thịt heo nữa ấy chứ, người bảo chủ tử đừng ăn quá nhiều, nếu không ngán rồi, liền không ăn vào thịt heo, heo nhà ta đều nổi tiếng thôn này đấy.”

Lời bình của gã tiểu tử: Chủ tử a, thổ bao tử này ăn xong thịt hươu nai, lần sau chỉ cần để ta mang thịt hươu đến cho y ném trước mặt y này đã, như thế thì sợ gì y không đi theo ta về chứ? Chân ta đây cũng sắp đứt rồi.

Ngày thứ bảy:

“Tần Tam Lượng...”

“Di? Tiểu huynh đệ người cố ý tới đón ta hả? Là chủ tử bảo người tới đúng không? Thật là ngại ngần quá, thật ra thì ta tự mình đi cũng được mà. A, hôm nay người còn đi xe ngựa tới, thật tốt quá, đi, chúng ta đi thôi.”

“Người...muốn cùng ta về?” Gã tiểu tử trợn mắt há mồm, vốn đã chuẩn bị trước tinh thần bị cự tuyệt.

“Đúng vậy, hôm nay là hết hạn ngày nghỉ của ta rồi. Đi thôi, đi thôi, ai nha, ta còn chưa ngồi qua xe ngựa đâu nha, Cha, mẹ, đệ đệ, các người ở nhà yên tâm đi, người xem, chủ tử đối với ta tốt như thế này.”

Lời bình của gã tiểu tử: hết hạn nghỉ, hết hạn nghỉ, hết hạn nghỉ, hết hạn nghỉ, hết hạn nghỉ, hết hạn nghỉ, hết hạn nghỉ, hết hạn nghỉ(lặp lại vô hạn lần...)

4. Chương 3

CHƯƠNG THỨ BA

Editor: Jung Tiểu Kú

Bất kể nói thế nào, Tần Tam Lượng cuối cùng vẫn là trở lại. Nam Cung cung chủ buồn bã ỉu xìu vừa nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia, cũng sẽ không tái tức giận nữa, nghĩ thầm thật tốt, thậm chí còn ba dục bốn mời, đương nhiên nếu hôm nay không phải chủ tử của người là ta, thì không phạt người một trận, như thế người phải biết là cung chủ Giang Độ ta là vô cùng tốt bụng.

Nghĩ tới đây, trong đầu sớm nghĩ rất nhiều biện pháp sửa chữa con người này, trên mặt vẫn là băng lãnh, nhìn thấy Tần Tam Lượng hưng phấn chạy vào, hân hận một tiếng, ngồi ở trên ghế, vung lên vạt áo, liền định bày ra bộ dạng chủ tử cao cao tại thượng, uy nghiêm áp đảo tinh thần trước một thổ bao tử.

Ai ngờ còn chưa mở miệng, đã nghe Tần Tam Lượng hưng phấn nói: “Chủ tử, xem ta mang đến cái gì cho người này? Là món thịt lợn, người khẳng định chưa ăn qua, thân phận của người cao quý như vậy. Nhưng là ta nói cho người nha, ăn rất ngon đó, nếu không phải lần này người cho ta đại hồng bao, cha ta cũng không nỡ giết đại đầu heo mập đó, định giữ lại mừng năm mới. Đúng rồi, chủ tử, người không đem

cái đem cả đầu hươu kia ăn đó chứ? Ta nhờ tiểu Ngôn nói với người đừng ăn hết, nếu không ăn chán rồi sẽ không ăn vô thịt heo này...”

Theo tiếng nói, Tần Tam Lượng giống như vô cùng trân trọng lấy trong người ra cho mỗi người một bọc giấy to trơn bóng đặt trên bàn, sau đó lại nói: “Ta còn cầm một cái giò to, còn có hai con gà trống, mẹ ta cũng chuẩn bị xong hết rồi, ta thấy trong phủ nhà chúng ta cũng không có nuôi gà nuôi lợn, hay chó mà đều từ ngoài chợ mua về, những thứ thịt lợn, thịt gà kia không bằng tự trong nhà chúng ta nuôi, như thế ăn sẽ tốt hơn.”

“Người là nói, bởi vì muốn cho ta ăn, cho nên mới mang những thứ này về?” Một bụng tức giận cứ như thể tan thành mây khói. Nam Cung Giang Độ đứng lên, đi tới trước những cái bọc kia, mọi người đều đẩy ra hai bên nhìn một chút, nguyên lai là thịt hầm cùng ruột béo ngậy.

“Đúng vậy, chẳng nhẽ ta mang những thứ này cho chó ăn sao? Mặc dù người cho ta là mười lượng vàng, nhưng ta không có vì hưng phấn mà lãng phí lung tung đâu, như thế sẽ bị trời phạt, bất quá chủ tử, vẫn là cảm ơn người, thế nhưng lại thưởng cho ta một bao lì xì lớn như vậy, ta làm mười năm cũng không có được nhiều tiền công như thế.”

Tần Tam Lượng cao hứng nói không ngừng, Nam Cung Giang Độ nhìn y vui vẻ đến nỗi khuôn mặt tươi cười đỏ ửng, không nhịn được bật cười lắc đầu, thầm nghĩ thật là một thổ bao tử, mười lượng vàng mà đem người vui thành dạng như vậy sao, cũng quá dễ mua chuộc đi?

Bình tĩnh xem xét, nếu lúc trước Tần Tam Lượng có mang đến nhiều đồ hơn nữa, Nam Cung Giang Độ căn bản nhìn cũng không thèm liếc nhìn lấy một cái, lại càng không cần phải nói đến việc đem những thứ dầu mỡ, khó coi này ăn.

Nhưng là khi hắn thấy Tần Tam Lượng rất hưng phấn bận rộn sắp xếp như thế, giống như rất sợ đám đầu bếp nhà hắn sẽ không nấu món thịt lợn nhà y mà tự mình phải đến phòng bếp để làm, nhìn lại những thịt luộc đang đặt trên bàn, liền cảm thấy thuận mắt hơn nhiều mà muốn ăn những món ăn này.

“Minh đại ca, người không thích ăn thịt, thì ăn chút ruột này cũng rất tốt.” Tần Tam Lượng ở trên bàn nhiệt tình thay Khuynh Minh gấp một miếng ruột, nửa đường lại bị Nam Cung Giang Độ cướp mất. Ta nói Tam Lượng, người rốt cục lúc nào thì mới có thể thay đổi cách gọi đây? Gọi Minh thúc, không phải là đại ca, Minh thúc nếu là ca người thì ta chẳng phải còn nhỏ hơn người chỉ là tiểu hài tử thôi sao? Nào có đạo lý này chứ?”

“Ai nha, không đối cũng được chứ sao?” Tần Tam Lượng kẹp một miếng cá cho vào miệng, sau đó gật đầu kêu lên: “Oa, thật tươi, chủ tử, cái này ngon giống như trước đây người nói là cái gì cá lư đúng không? Cái kia gì mà cá lư rất ngon, chính là chỉ loại tư vị này sao?”

“Này, không phải cá lư, cá lư chân chính có bốn mang, có thể so với cái này còn ngon hơn nhiều, hơn nữa nhất định phải là cá lư Tung Giang phủ, bây giờ còn chưa phải mùa, đến mùa tự nhiên sẽ chuẩn bị cho người ăn.”

Nam Cung Giang Độ tâm như nở hoa, mắt thấy nha hoàn lại bưng đến một mâm lớn, bên trong là thịt hươu nóng hổi, mỡ vàng rực chảy ròng cho nên liền gấp một khối cho Tần Tam Lượng, cười nói: “Người nếm thử chút, ta cố ý lưu lại thịt hươu cho người đó. Người thế nhưng còn đi so nó với thịt heo, nếm thử cái này đi.”

Kết quả tự nhiên không cần phải nói, thịt hươu hương vị tự nhiên ngon hơn rất nhiều, hoàn toàn chinh phục Tần Tam Lượng, trong bữa tiệc, dường như cả mâm thịt hươu đều vào bụng y cả, ăn đến nỗi lưng áo mảnh khảnh cũng có chút to lên.

“Oa. Người đừng nói sẽ không đứng lên được nha?” Nam Cung Giang Độ rất lo lắng nhìn cái bụng đang trương lên kia, sớm biết thế nên cho y ăn chút ít thôi, nhưng thấy Tần Tam Lượng ăn vui vẻ như vậy, cảm thấy ngăn cản y là việc tàn nhẫn nhất.

“Không sao, vừa lúc ta cũng muốn đi làm việc, rất nhanh sẽ tiêu thực.” Tần Tam Lượng đuổi a đuổi cánh tay, cùng với Khuynh Minh gật đầu chào một cái, sau đó khoan khoái chạy ra ngoài.

Nam Cung Giang Độ thấy y cầm lấy cây chổi ở cạnh góc tường gấp đầu quét sân, bên khóe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười.

“Mặt trời rất nóng, sáng sớm ngày mai hãy quay lại làm.” Hấn ở trong phòng, cách một cái cửa sổ gọi to, nhưng Tần Tam Lượng ngẩng đầu hướng hấn cười cười, khoát tay nói: “Sẽ không, chủ tử, người cứ ngủ đi, ta quét sân nhanh thôi, sau đó sẽ đi sửa sang lại vườn rau.”

“Thôi đi, ta không phải là lợn, làm sao ngủ suốt ngày được.”

Nam Cung Giang Độ bĩu môi, vừa quay đầu lại, chỉ thấy Khuynh Minh đứng ở sau lưng, đang nhìn chăm chăm mình, hấn sờ sờ mặt: “Minh thúc, người nhìn cái gì thế? Trên mặt ta mọc hoa sao?”

“Cung chủ đối với Tam Lượng, thật giống như rất chú ý, ta thấy y trở lại, người cả người giống như sống lại, chỉ hai ngày trước, thật có chút trầm lặng đó.” Khuynh Minh định ngồi xuống, trong tay cầm chén trà đưa lên miệng, nhấp một ngụm.

“Có sao? Không có mà. Ai nha, ta chỉ là cảm thấy thổ bào tử này rất thú vị. Minh thúc, người không cảm thấy y cùng chúng ta không giống nhau sao? Ân, rất thẳng thắn, rất khờ khạo, một chút xíu ân huệ cũng có thể thỏa mãn đến chết, mặc dù thân phận của y thấp kém, nhưng chính bản thân y một chút cũng không tự coi nhẹ mình, mỗi lần nhìn thấy y, luôn là bộ dạng bông bột, tức giận như vậy...”

Nam Cung Giang Độ thao thao bất tuyệt nói hồi lâu, mới phát hiện Minh thúc lại đang nhìn chăm chăm mình, trong đôi mắt đó, ánh nhìn càng ngày càng thâm sâu, cho nên hấn rút cục dừng miệng, ha hả cười: “Tóm lại, ta cũng chỉ bởi vì những thứ này, mới coi trọng y thêm vài phần thôi, người không cần nghĩ nhiều đâu. Lời nguyên Ma cung chủ chỉ có thể yêu nam nhân nhất định đến ta sẽ dừng lại.”

Minh thúc đứng lên, lắc lắc đầu nói: “Bây giờ không phải là ta suy nghĩ nhiều hay là vấn đề này không cần nghĩ ngợi thêm mà là người hấn là suy nghĩ nhiều mới đúng, lời nguyên chỉ yêu nam nhân thật sự sẽ kết thúc trên người người sao? Người cũng nói, Tam Lượng chỉ là một thổ bào tử, nhưng người nhìn một chút đi, người tìm được nơi y bao nhiêu là điểm tốt như thế, cho dù là đối với tổng cung chủ hay những cung chủ khác, ta còn chưa thấy người tán dương nhiều như thế bao giờ đâu đấy.”

“Dừng lại, những tên kia, bọn họ cùng ta có cái gì khác biệt đâu, không thú vị, không thú vị... Được rồi, Minh thúc, người đừng lo lắng, cùng lắm thì ta hiện đi Hương Mãn lâu, ta cũng đã lâu chưa thấy Diễm Như rồi, không bằng tối nay đi gặp rồi phủng (tán tụng, tặng bốc, nể, nâng... đại khái là đi chơi gái) nàng một chút, sau đó cũng bỏ đi những nghi ngờ của người, như thế nào?”

Khuynh Minh nhún vai, nói: “Này thật buồn cười, ta nghi ngờ cái gì, một mình người biết rõ trái tim mình nhất thôi.” Lời còn chưa nói xong, chợt nghe phía ngoài có người nói: “Bẩm cung chủ, Yến cô nương tới.”

Nam Cung Giang Độ sửng sốt một chút, sau đó cùng Khuynh Minh liếc mắt nhìn nhau, cười nói: “Nàng hôm nay cũng không thể không có chuyện gì mà tới đây.” Vừa nói, vừa đi ra ngoài, chỉ thấy một tuyệt đại giai nhân đang mền mại nhỏ nhắn, xinh đẹp quyền rũ đứng ở trong đình viện, mặc dù trên mặt che lụa trắng, không chút nào tổn hại đến vẻ tươi đẹp của nàng, mà còn làm cho người ta không ngừng tưởng tượng.

“Khách ít tới nhà, hôm nay là làn gió nào đưa người đến đây?” Nam Cung Giang Độ nghênh đi ra cửa, lại thấy ánh mắt Yến cô nương chăm chú nhìn chăm chăm vào trên người Tần Tam Lượng, không biết tại sao, trong bụng hấn chính là không vui, bất quá trên mặt cũng không có biểu lộ nửa điểm tình tự, vẫn như cũ nhiệt tình tiếp đón Yến Phương Quỳnh vào phòng.

Thẳng đến khi thân ảnh của bọn họ biến mất sau cửa kia, Tần Tam Lượng mới ngẩng đầu lên, lè lưỡi, lẩm bẩm một mình: “Oa, Yến cô nương quả thật rất đẹp! Nàng đứng ở nơi đó, ta ... mồ hôi cũng chảy hết cả ra. Trái tim giống như đều muốn nhảy ra khỏi ***g ngực, khó trách người ta nói hồng nhan họa thủy, nữ nhân như vậy người nam nhân nào mà không thương chứ.”

Vừa tự nói vừa lắc đầu, thầm nghĩ Tần Tam Lượng, người không thể như vậy, Thúy Hoa còn ở nhà chờ người. Nghĩ tới đây, lại đi vào trong đại sảnh nhìn liếc qua, thầm nghĩ đúng rồi, vị cô nương này nhất định là hôn thê của chủ tử, cũng chỉ có cô nương như thế mới xứng đôi với chủ tử.

“Ta nghe nói chút chuyện đáng cười mới đến đây.”

Trong đại sảnh, Yến Phương Quỳnh đang cùng bắt chuyện với Khuynh Minh, nhẹ nhàng ngồi trên ghế, đôi mắt xinh đẹp liếc về phía Nam Cung Giang Độ, cười nói: “Thế nào, ta nghe nói không tới hai năm, những

nam nhân quét sân ở nơi này của người đều yêu người? Đây cũng là sự thật chứ không phải là sự trùng hợp chứ, Nam Cung, không phải người trúng phải lời nguyên gì đó à?”

Nam Cung Giang Độ liếc mắt, hừ nói: “Người chính là đến nhìn ta bị chê cười sao? Vây thật xin lỗi nhưng hôm nay không có chuyện cười cho người xem rồi?”

Yến Phương Quỳnh cười nói: “Như thế nào không có chứ. Ta mặc dù chậm biết tin tức, nhưng ta vừa đi vào, cố ý dụng mỹ công ở nơi đó nhưng người nọ chỉ ngẩng đầu nhìn ta một cái, lại không có hứng thú nhìn ta cái thứ hai. Bản thân ta hiểu rõ, mỹ công của mình trong Lâm Tử đàn chủ mặc dù là yếu nhất, nhưng để mê hoặc một thổ bào tử, cũng là dư dả, nếu ta thật tình, ngay cả Nam Cung cung chủ người ta cũng chưa chắc có thể không làm được. Người nói sao?”

“Cho nên người nhận định y yêu ta, do đó đối với người mới làm như không thấy?”

Nam Cung Giang Độ xuy một tiếng cười nắc nẻ, lắc đầu nói: “Các người, người Bách Hoa Lâm mỹ công bản thân ta là người hiểu rõ nhất, nhưng hôm nay người đoán sai rồi, cái tên kia tuyệt không phải bởi vì yêu thích ta mới đối với người làm như không thấy, y đại khái đã sớm bị người mê hoặc, cho nên không dám nhìn người cái thứ hai đó.”

“Thôi, thôi, ta cũng không cùng người tranh luận nữa. Người nói không có kia cũng coi như là tốt đi.”

Yến Phương Quỳnh lắc đầu cười cười lại nói: “Ta lần này cũng là vì một chuyện nghiêm túc mới đến tìm người. Ta có một tỷ muội, trước đi vài ngày nghe nói nàng hình như đến nơi đây. Ta suy nghĩ một chút, đối tượng nàng vốn muốn hại là Tây Môn cung chủ, đột nhiên lại nghe nói Tây Môn cung chủ không biết làm sao, hôm nay lại vô cùng ngoan độc, đem nàng đuổi giết đến không có chỗ trốn...”

Yến Phương Quỳnh còn chưa nói xong, Nam Cung Giang Độ liền cười nói: “Ta hiểu được, cũng vì như thế cho nên thị chạy đến nơi này, muốn hạ thủ với ta, đúng không? Thiệt là, một núi không thể có hai hổ, người liền cho phép nàng ở trên địa bàn của mình gương oai múa võ sao?”

Nam Cung Giang Độ bất mãn nhìn Yến Phương Quỳnh: “Ta từ lúc lên làm cung chủ Ma Cung Giang Độ đến nay, người cũng còn chưa sử được quỷ kế gì hại ta, làm hại ta cũng không rèn luyện rèn luyện, làm sao mà ghênh đòn cường địch đây?”

Yến Phương Quỳnh cười duyên: “Người tạm thời già mồn át lẽ phải, hôm nay ta không có hại người thành là sai lầm của ta. Ta không quan tâm, ta không hại người nhưng là bọn tỷ muội Bách Hoa Lâm của ta muốn hại người, ta là người của bọn họ, tự nhiên sẽ không về phương người đi hại các nàng được? Cho nên Nam Cung cung chủ, người liền tự cầu nhiều phúc đi, ngàn vạn lần đừng thấy mỹ nhân thì bị quỷ mê mà không đề cao cảnh giác nha.”

Nàng nói xong, liền lại cười lên, tiếng cười trong sáng như chuông bạc truyền khắp viện tử khiến tâm thần Tần Tam Lượng lại nhin không được mà rung động, thầm nghĩ nữ nhân này thật lợi hại.

Yến Quỳnh Phương ngồi hơn hai canh giờ, mới rời đi. Nam Cung Giang Độ thể nhưng lại không đem lời cảnh báo của Bách Hoa Lâm đàn chủ để ở trong lòng, đi thẳng ra khỏi phòng, tới bên cạnh Tần Tam Lượng, nhìn y loay hoay làm vườn.

Tần Tam Lượng đang gieo hạt đậu cùng củ cải xuống đất chung một chỗ, vừa làm xong quay người lại thì thấy Nam Cung Giang Độ đứng ở phía sau, không khỏi sợ hết hồn, vẻ mặt bị trêu chọc đến hốt hoảng kia khiến chủ tử y lại một trận cười khế.

“Chủ tử...” Áp ứng chào hỏi, xem áo mình bị mồ hôi làm cho ướt đầm một chút, Tần Tam Lượng lau đi mồ hôi trên trán, ha hả cười nói: “Có phải là muốn ăn cơm rồi không? Chủ tử, người chờ ta một chút, ta trước đi xuống...”

“Ăn cơm, ăn cơm... người chỉ biết có ăn cơm thôi sao,, kiếp trước là lợn gửi hồn vào người sống dậy mà không thành sao?” Nam Cung Giang Độ túm Tần Tam Lượng lại: “Đi, cùng cung chủ đi tới nơi này, đến đó sẽ tắm rửa ăn cơm, chủ tử còn có tiết mục hảo hảo an bài cho người nha, thử qua cảm giác ôn nhu kia một lần, cả đời này cũng nhất định sẽ không quên đâu.”

“Oa, còn có sự hảo như vậy sao?” Tần Tam Lượng ánh mắt thoáng cái lập tức phát ra tia sáng, Nam Cung Giang Độ nhìn thấy đỡ khốc đỡ cười, thầm nghĩ thổ bao tử này thật là dễ dụ dễ mả. Xem nào, trước đừng nói vội với y, chờ đến đó, cho y một chút kinh hỉ.

Cho nên hai chủ tử liền hướng Hương Mãn Lâu đi tới. Lúc đó chính là mới chỉ đèn rực rỡ vừa sáng, trong đại sảnh Hương Mãn Lâu vô cùng náo nhiệt.

Tần Tam Lượng là một hài tử thuần khiết, trừ lần này vào thành tìm việc ra, thời gian hơn hai mươi năm kia cũng chỉ sống ở nông thôn, nay Câu Lan Viện đừng nói là tiến vào, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua, lúc này thấy trên đại sảnh những nữ nhân lãng lợ, yêu kiều kia, trong lòng còn kì quái sao tiểu nhị của *** này đều là nữ nhân vậy?

Nam Cung Giang Độ lôi kéo y đi vào đại sảnh, ma ma mắt sắc thoáng cái đã nhìn thấy bọn họ, mặt mày hớn hở ra chào đón, đơn giản cười nói: “Ai nha, là Nam Cung Giang Độ công tử a, ngài nhưng thật lâu rồi không có tới đây. Tiểu Đào, nhanh đi báo cho những cô nương xinh đẹp đến đây, hãy nói với các nàng Nam Cung công tử ngày nhớ đêm mong hôm nay đại giá quang lâm, bảo các nàng hảo hảo chuẩn bị một chút.”

Vừa nói, liền xoay người lại, đang muốn nói thêm gì nữa, lại thấy Nam Cung Giang Độ tiện tay ném xuống một đại nguyên bảo, mỉm cười nói: “Trước tìm một nhĩ gian, trên bàn chuẩn bị rượu thượng đẳng cùng thức ăn. Sau đó hãy kêu mấy cô nương gây đàn tốt ra đây, ta lần này tới, chính là mang huynh đệ của mình đến đây mở rộng kiến thức. Cho nên ma ma người đừng đập hồng chiêu bài của Hương Mãn Lâu nha.”

“Yên tâm,... yên tâm...” Mụ mụ vừa nói, liền liếc mắt đánh giá một chút Tần Tam Lượng, nghĩ thầm quái, không biết người tục khí này đến tới cùng là có cái gì hơn người, có thể được Nam Cung công tử kết giao, còn muốn dẫn y đến đây mở mang kiến thức nữa. Trong bụng mặc dù nghĩ như thế nhưng bên ngoài không dám chậm trễ nửa điểm, phân phó người đi chuẩn bị.

Nam Cung Giang Độ cùng Tần Tam Lượng cùng đi đến nhĩ gian, cười hỏi: “Nơi này so với quý phủ của chúng ta như thế nào?”

Tần Tam Lượng lắc đầu nói: “So với quý phủ của chúng ta như thế nào thì ta không biết chính là cảm thấy nơi này thật tù túng, thật giống như... thật giống như là nơi để bọn nữ tử muốn.....”

Nam Cung Giang Độ nhướng nhướng lông mày, vỗ vỗ bờ vai của y: “Được a Tam Lượng, biết đây là địa phương của nữ nhân, còn không đến đây.”

Vừa nói xong đã sớm có mấy cô nương ôm đàn tỳ bà đi vào, Nam Cung Giang Độ liền phân phó hai cô nương đàn một khúc “Đông phương phá”

Đối với Tần Tam Lượng những cô nương này chỉ cảm thấy bọn họ cực kỳ xinh đẹp, hơn nữa đàn cũng hết sức dễ nghe, chính là hình như đôi mắt có vẻ câu hồn, không ngừng hướng mình cùng Nam Cung Giang Độ liếc qua liếc lại, y bị làm cho hoảng sợ đến nỗi tay chân không biết để ở nơi nào, một đôi mắt chăm chú nhìn chằm chằm đôi giày của mình, càng nhìn càng cảm thấy y phục trên người mình cùng phong cảnh tráng lệ trong phòng chướng mắt như thế nào đấy.

“Công tử, khúc đàn vừa rồi có dễ nghe không?” một khúc vừa xong, những cô nương đánh đàn nhẹ nhàng đứng lên, đi tới bên cạnh Tần Tam Lượng, cười ôn nhu hỏi.

“A... Tốt... Ăn ngon... Ăn thật ngon....” Tần Tam Lượng bị làm cho sợ đến nỗi vội vàng đứng lên, dựa vào cái ghế, phát ra tiếng vang ầm, khiến cho cả Nam Cung Giang Độ cùng các cô nương ở đây cười nghiêng ngả.

“Ăn, là hỏi người có dễ nghe hay không chứ không phải hỏi có ăn ngon hay không.” Nam Cung Giang Độ chịu đựng cười đứt ruột, đi đến dựa cái ghế lên, vừa sửa chữa sai lầm của Tần Tam Lượng, sau đó nhìn thấy y không ngừng liên tục gật đầu, lại như cũ không dám ngẩng đầu lên nhìn những cô nương này, bộ dạng xấu hổ luống cuống kia thật đáng thương mà khả ái đến vô cùng.

“Hảo... Dễ nghe, rất êm tai...” Tần Tam Lượng hơi có chút không được tự nhiên, mắt thấy các vị cô nương kia đang muốn vây quanh mình, y bị làm cho sợ kéo tay Nam Cung Giang Độ, một bước nhảy đến bên cạnh hắn, khẩn trương kêu lên: “Các người muốn làm gì? ... Tiểu nha đầu không thể to gan như vậy được? ...”

Lời của y khiến cho toàn bộ cô nương ở đây cười to. Nam Cung Giang Độ cũng cười ôm lấy y, sau đó nói: “Tới nơi này là để hưởng thụ, người chân tay lỏng lỏng như vậy làm gì?” Vừa nói xong thì tiếng gõ cửa cũng vừa vẳng vang lên, nguyên lai thức ăn đã được mang lên.

Lập tức những ca nữ kia tiếp tục đánh đàn, hẳn thì gấp thức ăn cho Tần Tam Lượng, còn hảo tâm cùng y giải thích tên gọi cùng lai lịch của những món ăn này.

Song Tần Tam Lượng lúc này lại buồn vui lẫn lộn, trước mặt là những món ngon mỹ vị tinh xảo vô cùng, nhưng y vẫn cảm thấy không có tâm trạng gì cả, một bữa cơm nơm nớp lo sợ, thật vất vả cuối cùng cũng ăn xong, đã có người đem những tàn tích còn lại lui đi.

Tần Tam Lượng thở phào nhẹ nhõm, tâm nghĩ, má ơi, thế là cuối cùng đã xong chuyện. Chủ tử còn nói cái gì mà hưởng thụ, làm sao ánh mắt những nữ nhân kia so với đại hôi lang trên núi chỗ bọn ta còn muốn xanh hơn chứ? Để các nàng nhìn như thế, thức ăn dù có ngon như thế nào cũng nuốt không trôi, không được, sau này có đánh chết ta cũng không bao giờ đi đến nơi như thế này nữa.

Y nghĩ có thể rút cục về phủ được rồi không khỏi nở nụ cười. Nụ cười thư thái quá mức đẹp mắt, Nam Cung Giang Độ nhìn đến nỗi không khỏi sửng sốt, đáy lòng dâng lên một tia cảm giác khác thường, bị dọa sợ khiến hắn vội vàng thu lại tâm thần, thầm nghĩ xem ra ta thật cần phải đi tìm những mỹ nhân này rồi, đích thị nhiều ngày không có làm qua chuyện phong lưu khoái hoạt, nhìn cũng khiến huynh đệ của mình ghen khuất, thế nhưng đối với thổ bào tử kia liền nổi lên phản ứng.

“Chủ tử chúng ta đi thôi.” Thanh âm Tần Tam Lượng vang lên, trong giọng nói mang theo khẩn cấp cùng mừng rỡ.

“Đi chỗ nào? Nơi này đã tới là phải ở đến khi mặt trời còn chưa muốn đi, người sao đã muốn đi rồi?” Nam Cung Giang Độ ha hả cười, nghe phía ngoài có người chuẩn bị hảo nước tắm, cho nên đem Tần Tam Lượng đẩy vào, đối với những cô nương kia nói: “Huynh đệ của ta còn chưa hiểu tư vị phong hoa tuyết nguyệt, các người hảo hảo chiếu cố y nha.”

“Yên tâm đi Nam Cung công tử.” Đông đảo oanh oanh yến ngữ cùng nhao nhao trả lời. Sau đó các nàng một loạt cùng nhau lên, vây quanh Tần Tam Lượng, nhanh chóng khiến y liều mạng gào thét: “Chủ tử, chủ tử, người đừng ném ta lại đây, người đừng đi a...A...Các người...Các người muốn làm gì, đừng...đừng cở y phục của ta, trời ạ, các người đến tột cùng có phải nữ nhân hay không?”

Nam Cung Giang Độ ngoài cửa nghe thấy tiếng kêu to kinh hoàng của Tần Tam Lượng, không nhịn được lại lộn người trở lại, đem những nữ nhân kia quát đuổi đi, mỉm cười lắc đầu với đối phương: “Tam Lượng, người không cần phải như vậy? Người các nghĩ muốn thế này mà còn không có diễm phúc đó?”

Vừa nói, ánh mắt liền chăm chú chuyển trên người Tần Tam Lượng. Chỉ thấy vạt áo đáng thương của thổ bào tử nữa mở nữa không, tóc đen tán loạn, trên mặt đỏ bừng giấu trong tay áo, đầu vai màu lúa mạch mỏng nữa lộ ra, ngay cả đầu nhũ nho nhỏ trên *** ngực cũng vì vạt áo tán loạn mà lúc ẩn lúc hiện.

“Ưc”, Nam Cung Giang Độ chỉ nghe thấy thanh âm mình nuốt nước miếng, bộ dạng Tần Tam Lượng lúc này, đột nhiên khiến đáy lòng hắn nổi lên dục vọng ấn núp sâu nhất, trong nhất thời đó, nếu không phải hắn có định lực vượt trội thì cơ hồ đã muốn đem đối phương nhào lên giường, ăn sạch sẽ không còn một chút.

“Này...này không phải nữ nhân a, này là một đám sói cái ở Dương Minh muốn ăn thịt người mà.” Tần Tam Lượng khóc không ra nước mắt đem y phục chẳng còn lại mấy khép lại, núp sau lưng Nam Cung Giang Độ, lớn tiếng nói: “Chủ tử, chúng ta đi thôi, chưa từng thấy khách *** nào khi để khách nhân như vậy, chúng ta đi...”

“Người này thổ bào tử ngây ngốc...”

Nam Cung Giang Độ thở dài, ôn nhu cười nhìn vẻ mặt phần nộ xúc động của Tần Tam Lượng: “Có mấy người có được diễm phúc này, nhiều nữ nhân như vậy vây quanh tranh nhau xin cưỡi áo của người chứ.”

Nói là nói như vậy, trong lòng Nam Cung Giang Độ thật ra thì rất rõ ràng, những nữ nhân này chính là nhìn trúng vẻ thuần phác trên người thổ bào tử, cộng thêm việc thích nhìn bộ dạng xấu hổ của y.

Có mấy gã tiểu tư mang đến thùng gỗ lớn, Nam Cung Giang Độ nói: “Các người đi ra ngoài, ta không gọi các người cũng đừng vào.” Nói xong, mấy gã tiểu tư đều có chút kinh ngạc nhìn Tần Tam Lượng một cái, nhưng lại không nói gì, liền đi ra ngoài.

“Đi, hảo hảo tẩy một chút, chờ một chút sẽ làm chuyện tình khiến người cảm thấy tuyệt vời nhất.” Nam Cung Giang Độ hướng thùng gỗ lớn hất hàm.

Tần Tam Lượng nghi hoặc nhìn hắn, bất quá hiện tại dù sao cũng không có những nữ nhân đáng sợ kia, mà trên người mình vừa vặn lại đúng là do làm việc mà ra rất nhiều mồ hôi, vừa rồi lại bị mấy nữ nhân kia lôi kéo một phen, bây giờ còn sức lên mùi mồ hôi này, vì vậy cũng không nghĩ nhiều, vội vàng chạy đến sau tấm bình phong, ùm, nhảy vào trong thùng nước, thống khoái tắm rửa.

Nam Cung Giang Độ lẳng lặng tựa bên giường, mặc dù phía trước cách đó không xa là bình phong chặn lại tất cả cảnh xuân kiều diễm, nhưng lấy nhãn lực của hắn, muốn nhìn xuyên qua bình phong mờ mờ kia thật sự là dễ như trở bàn tay.

Có lẽ là do tháng năm phải làm việc nhà nông, thân thể Tần Tam Lượng mặc dù gầy nhưng cũng có thể gọi là dẻo dai mười phần, đường cong từ vai thắt lưng thậm chí đến toàn thân đều lộ ra vẻ ưu nhã, gọn gàng, giọt nước trong suốt trên người, dưới ánh nến tản mát ra tia sáng lóng lánh, ẩn ẩn hiện hiện dưới tấm bình phong.

Nam Cung Giang Độ si mê nhìn, trong đầu chẳng biết lúc nào đã xuất hiện một hình ảnh hương diễm như thế, mà hắn chìm trong cảnh tượng kiều diễm cũng không phát hiện ra, cái đối tượng cùng hắn phiêu vân phúc vũ, cần phải không phải là một cô nương quyến rũ, mà là Tần Tam Lượng gần trong gang tấc, đang tắm rửa sau tấm bình phong kia.

“Oa, thật thoải mái.” Rốt cục, Tần Tam Lượng tắm rửa xong, chỉ cảm thấy cả người nhẹ nhàng khoan khoái, y phục này kỹ viện đã sớm chuẩn bị hảo, quần áo trong cũng là loại tơ lụa thượng hạng, sờ một cái là cảm thấy mềm mại thoáng mát, bóng loáng khiến người ta có chút không nỡ mặc lên người.

“Cái kia chính là chuẩn bị cho người.. Mặc vào đi.” Phía ngoài truyền đến tiếng của Nam Cung Giang Độ, cho nên Tần Tam Lượng liền nghe lời đem y phục mặc lên người, y đơn thuần hoàn toàn không có nghi ngờ vì sao chủ tử biết mình muốn thay y phục, nếu như y nghi ngờ, chỉ sợ sẽ không thể nào thần nhiên như bây giờ.

Rốt cục mặc xong y phục từ sau tấm bình phong đi ra, cho tới bây giờ, y không có mặc qua y phục tốt như thế, nhịn không được đứng tại chỗ đánh giá mình một chút từ trên xuống dưới. Lại không biết Nam Cung Giang Độ ở một bên đã sớm nhìn đến ngây người.

Tần Tam Lượng lớn lên cũng không phải là đặc biệt tuấn mĩ, nhưng khuôn mặt của y hết sức thanh tú, trước kia mặc vải thô y phục ngắn cũn, Nam Cung Giang Độ nhìn, chẳng cảm thấy tinh thần phần chần, xao động chút nào, cùng lắm thì cũng chỉ thấy vừa bình thường, thế mà giờ đây nhìn lại, Tần Tam Lượng toàn thân rực rỡ hấn lên, cảm giác hoàn toàn không giống trước.

Mái tóc đen nhánh ướt nhẹp bởi vì mới tắm qua, cho nên tùy ý để nhìn nó lại giống như thác nước đổ xuống, sắc mặt cũng vì suốt mấy tháng qua không có dính dáng quá nhiều đến việc nhà nông cho nên so với thời điểm mới gặp y đã muốn trắng nõn hơn rất nhiều. Cái mũi thẳng tắp, đôi môi đơn bạc khéo léo, còn có một đôi người hắc bạch phân minh không có nửa điểm tạp chất, luôn không hề che giấu hi vọng ái ố đối với người khác.

Mặc vào quần áo tuyết trắng, Tần Tam Lượng có cảm giác có mấy phần của mỹ nhân như hoa như ngọc, dĩ nhiên, đây là hình tượng trong mắt Nam Cung đại cung chủ, trong mắt người tình hóa Tây Thi, thật ra thì Tần Tam Lượng vẫn là Tần Tam Lượng, trừ bởi vì mới tắm rửa xong mà có toát ra nhiều gọi cảm hơn một chút, cũng không có gì thay đổi.

“Tam Lượng...” thanh âm Nam Cung Giang Độ cao hơn một chút, may may không hề phát hiện mình đang chìm đắm trong khát vọng cùng mê ly, hắn vươn một tay ra, kim lòng không đậu muốn đi qua kéo lấy đai lưng của Tần Tam Lượng.

“Cốc cốc cốc...” Tiếng gõ cửa khiến Nam Cung Giang Độ thức tỉnh, mà lúc này tay hắn đã đưa tới trên y

phục của Tần Tam Lượng, nhìn ánh mắt không giải thích được của đối phương, hắn trong cái khó ló cái khôn, trong nháy mắt thay đổi, nhẹ nhàng trên bộ quần áo tuyết trắng vỗ một cái, mới miễn cưỡng cười nói: “Cái kia... Mới vừa rồi có một con ruồi...”

“Con ruồi? Ta tại sao lại không thấy?” Tần Tam Lượng ở trên y phục của mình tìm kiếm, nghĩ thầm mắt ta rất tốt nha, con muỗi dù có bay lượn cách ta có mấy bước, ta một cái liếc mắt đều có thể nhìn ra, mà một con ruồi to như vậy, ta tại sao lại không nhìn thấy chứ?

3

5. Chương 4

CHƯƠNG THỨ TƯ

Editor: Jung Tiểu Kú

Đang suy nghĩ, tiếng gõ cửa lại vang lên, lúc này kèm theo một thanh âm mềm nhẹ động lòng người: “Nam Cung công tử, ta có thể vào không?”

“Nga, vào đi.” Nam Cung Giang Độ đáp ứng một tiếng, nghĩ thầm may mà có người tới đúng lúc, nếu không ta hôm nay có thể không không chế được mà ra tay với tiểu thổ bao tử Tam Lượng mất thôi.

Cửa bị mở ra, hai cô nương xinh đẹp mặc đồ trắng thản nhiên đi vào.

Nam Cung Giang Độ ngồi dậy, ha hả cười nói: “Quả là ma ma cũng cho ta mặt mũi, thế nhưng để hai trong bốn tỷ muội xinh đẹp nhất đến đây hầu hạ huynh đệ ta.” Vừa nói vừa đứng dậy.

Lại thấy một trong hai cô nương kia che miệng cười nói: “Chúng ta là nghe nói Nam Cung công tử hôm nay mang người tới, cho nên trừ những cô nương xinh đẹp đang cuồng dại chờ công tử ở bên ngoài, những người khác đều tranh nhau tới hầu hạ vị công tử này. Cuối cùng bị tỷ muội hai người chúng ta giành được.”

Vừa nói, đôi mắt hoa đào khẽ quét qua Tần Tam Lượng đang ngạc nhiên nghi ngờ, trên mặt không khỏi lộ vẻ vui thích.

Không biết tại sao, trong lòng Nam Cung Giang Độ lại có cảm giác cực kỳ không thoải mái, chỉ thấy ánh mắt của hai nữ nhân này, hắn biết hai nàng đã đem Tần Tam Lượng thành một bảo bối, chỉ cần Tần Tam Lượng nguyện ý, hắn tất nhiên sẽ có một đêm tình yêu ướt át.

“Nam Cung công tử, những cô nương xinh đẹp đang ở trong phòng chờ người qua đó.” Hai vị cô nương thản nhiên cười, Nam Cung Giang Độ liền biết các nàng đây là có ý đuổi mình. Cho nên cũng cười khan một tiếng, cho Tần Tam Lượng một ánh mắt khích lệ, tiêu sái đi ra khỏi phòng.

Đi tới gian phòng xinh đẹp, mỹ nhân trang phục lộng lẫy đang nhã nhặn lịch sự ngồi ở đó, tuy chỉ là đang ngồi song một cái nhãn mặt một nụ cười cũng hiện lên vô hạn phong tình, thể hiện mị lực của nàng quả là đầu bảng của Hương Mãn Lâu.

Nếu là trước kia, Nam Cung Giang Độ mặc dù đối với nàng không có loại gọi là tình yêu nhưng tất yếu sẽ bị nàng khơi lên dục vọng nguyên thủy nhất, sau khi cười nói một phen liền đi thẳng vào chính sự.

Nhưng là hôm nay, hắn đối mặt với cảnh đẹp quyến rũ, ngọt ngào như thế nhưng tâm tư kia lại không hề có, trong đầu chỉ muốn biết liệu Tần Tam Lượng sẽ như thế nào, thổ bao tử kia chưa từng quen thuộc điều này, sẽ không bị dọa cho chạy trốn chết đấy chứ? Y có tìm đến mình không? Hay là trực tiếp chạy ra khỏi cửa, vạn nhất gặp cướp thì phải làm sao?

Trong đầu rối loạn, đều là những suy nghĩ có chút kỳ quái, khi Nam Cung Giang Độ một lần nữa lấy lại tinh thần, hắn đã cùng cô nương quyến rũ kia chạy lên giường.

“Công tử...” Cô nương quyến rũ kia nhả khí như lan, mị nhãn như tơ, một đôi tay bạch ngọc quần lấy cổ Nam Cung Giang Độ, hai đầu nhũ cao vút, kịch liệt phập phồng, áo ngực nửa che nửa hở, càng thêm gợi cảm, quyến rũ, mà y phục của Nam Cung Giang Độ, không biết lúc nào cũng bị nàng cởi vạt áo, lộ ra ***g ngực bẽn lẽn.

Có chút hồng bét... tựa hồ... còn không có cứng lên, trong lòng Nam Cung Giang Độ âm thầm kêu khổ. Trong đầu, gương mặt xinh đẹp như hoa như nguyệt của cô nương kia tự nhiên lại chuyển thành của Tần Tam Lượng, không nghĩ tới chỉ trong chốc lát, huynh đệ ở chỗ kín kia liền uy phong lẫm lẫm đứng thẳng lên.

Cô nương xinh đẹp còn không biết trong đầu vị Nam Cung công tử này tự động thay đổi người rồi, nếu là biết, đoán chừng sẽ một cước đạp hẳn xuống giường cũng không hả giận.

Lập tức hai người giằng co ở chung một chỗ, đang muốn tiến thêm một bước, đã nghe ngoài cửa rống to một tiếng, tiếp theo cửa bị đá văng ra, một thanh âm quen thuộc truyền đến: “Chủ tử, người tại sao có thể làm chuyện như vậy, người... người cũng đã có vị hôn thê rồi, người làm như vậy, làm sao... làm sao có thể không làm thất vọng Yến cô nương như vậy?”

“A...” Cô nương xinh đẹp hét lên một tiếng, liên tục không ngừng cầm lấy cái chăn che kín cảnh xuân trên người mình. Mà Nam Cung Giang Độ thì bị làm cho sợ đến thiếu chút nữa lăn xuống giường, quần áo xộc xệch kinh ngạc nhìn Tần Tam Lượng đồng dạng quần áo xộc xệch đứng trước cửa.

“Tam... Tam Lượng, người tại sao lại đến đây? Người... Làm sao người không ở trong phòng?” Nam Cung Giang Độ luống cuống tay chân, mặc lại y phục.

Chợt thấy Tần Tam Lượng sai bước hướng mình đi tới, vẻ mặt oán giận nói: “Chủ tử, Yến cô nương thật đẹp, lại có khí chất quý tộc của các người, nàng ấy là vị hôn thê của người, làm sao người còn tới... còn tới tìm loại hồ ly tinh này?”

Tức giận ban đầu đã đi qua, dáng vẻ kiêu ngạo lúc này Tần Tam Lượng mới vừa dâng cao cũng hạ xuống đôi chút nhưng trong giọng nói vẫn có trách cứ.

“Vị hôn thê? Yến cô nương?” trên đầu Nam Cung Giang Độ rơi xuống vài giọt mồ hôi lạnh, này cùng điều đó có quan hệ gì chứ? Yến Phương Quỳnh lúc nào thì thành vị hôn thê của mình? Chớ có nói đùa, cho dù hai người không phải là kẻ địch của nhau nhưng quan hệ còn lâu mới có thể thân mật như thế, chỉ có thể miễn cưỡng coi là bằng hữu thôi.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Tần Tam Lượng cây ngay không sợ chết đứng, đầu chuyển qua một bên, nhìn nữ nhân xinh đẹp đang bọc cái chăn lạnh run: “Cô nương, như người vậy là không đúng, chủ tử chúng ta lập tức sắp thành hôn...”

Này càng nói càng không đúng. Nam Cung Giang Độ nhanh chóng hét lên một tiếng, cắt đứt Tần Tam Lượng, sau đó bất đắc dĩ nói với cô nương kia: “Người đi ra ngoài trước đi, ta không gọi người cũng đừng vào.”

Nói sao thì người ta cũng là hoa khôi, ngay cả chọc tức kiểu này, nghe thấy Nam Cung Giang Độ nói như thế, mặc dù khó chịu nhưng vẫn chậm chạp mặc quần áo xong, vô cùng ưu nhã đi ra ngoài, còn tiện thể thay Nam Cung Giang Độ đóng cửa phòng. Ba trăm bạc, đổi lấy sự phục vụ như vậy tuyệt đối đáng tiền.

“Người nào nói cho người biết Yến cô nương là vị hôn thê của ta? Còn có cái gì... sẽ nhanh thành hôn?” Trong phòng hiện giờ không có ngoại nhân, Nam Cung Giang Độ rót cho mình một chén trà, từ từ uống, ánh mắt sắc bén tham lam ngó chừng gương mặt tú khí của Tần Tam Lượng.

“Cái kia...Xế chiều hôm nay không phải Yến cô nương không phải tới tìm người sao? Cái kia... Các người cô nam quả nữ ngồi trong đại sảnh, không phải phu thê thì còn có thể là cái gì? Ta... ta ở trong thôn, trừ nhìn đến Thúy Hoar a, những thôn nữ khác ta cũng không thèm nhìn vào mắt...”

Tần Tam Lượng hoài nghi nhìn Nam Cung Giang Độ, càng nói càng cảm giác mình không sai.

“Vậy là nói, đây cũng là đoán mò?” Nam Cung Giang Độ cắt đứt lời của y, dở khóc dở cười: “Ta nói Tam Lượng, trí tưởng tượng của người cũng không tránh khỏi có chút phong phú đi?”

“Ta...ta không có đoán sai.” Rất nhiên nhiên, Tần Tam Lượng cùng những thổ bào tử khác giống nhau, đó chính là không đụng phải tường không quay đầu.

“Thí.” Nam Cung Giang Độ không nhịn được tuôn ra một lời thô tục: “Đừng quên, trước người còn đoán ta tàn phế, kết quả như thế nào? Hôm nay còn không nhận chút được kinh nghiệm lại còn đến đây đoán mò.”

“Nhưng là...Yến cô nương...” thanh âm Tần Tam Lượng lập tức thấp hơn rất nhiều, không đợi nói xong, gương mặt nhỏ nhắn đã bị Nam Cung Giang Độ véo mấy cái.

“Chúng ta nam nữ trong giới võ lâm không câu nệ tiểu tiết, Yến Phương Quỳnh kia bất quá chỉ là một người quen, cùng nàng trong lúc làm ăn thì bàn bạc tới lui mà thôi, trên thực tế, chúng ta có thể miễn cưỡng coi là bằng hữu.”

“Thật...thật là như thế không?” Gương mặt Tần Tam Lượng bị nhéo đến có chút đỏ, cảm giác mình liên tiếp hai lần trước mặt chủ tử mất mặt như vậy, thật sự là quá không được. Tại sao mình trước mặt chủ tử, khả năng trăm đoán trăm trúng trước kia lại không có tác dụng như thế chứ?

“Dĩ nhiên là sự thật.” Nam Cung Giang Độ túm lấy Tần Tam Lượng, để y cùng mình nằm xuống một cái giường, dùng cánh tay kim chặt người lại, nói: “Tần Tam Lượng, ta tối hôm nay thực sự tức giận, hảo hảo một chuyện tốt như thế, bị lời nói không đầu của ngươi phá nát rồi, ngươi nói đi, ngươi muốn bồi thường như thế nào đây?”

Tần Tam Lượng mở to hai mắt nhìn, nghiêng đầu nhìn Nam Cung Giang Độ, thật lâu sau mới ấp úng nói: “Chủ tử, này...này coi là chuyện tốt gì chứ? Ta...ta mới vừa rồi nghe người ta nói, nơi này là kỹ viện, là ... địa phương kia.”

“Là địa phương nào? Là ôn nhu của nam nhân. Người này, thổ bao tử biết cái gì chứ? Người không có nhìn thấy trong đại sảnh nhiều thiếu nam cũng chen chúc đến đây à. Nơi này là thiên đường của nam nhân, người có hiểu hay không?”

Nam Cung Giang Độ liếc nhìn Tần Tam Lượng một cái, mạnh mẽ kiềm chế trái tim đang không ngừng muốn rục rịch ngóc đầu dậy, giả bộ sinh khí nói: “Nam nhân thường cách một đoạn thời gian luôn muốn đi giải quyết một chút, cái này người hẳn là rõ ràng chứ? Hôm nay ta cũng một thời gian dài rồi chưa giải quyết, thật dễ dàng thoải thích một chuyến, thế nhưng đã bị người đến phá hư rồi, người nói, phải bồi thường làm sao đây?”

Cách một đoạn thời gian phải đi giải quyết sao, cái này Tần Tam Lượng có hiểu.

Y đã hơn hai mươi rồi, trước kia cùng nhị muội trong thôn cùng đi đón củi, cái tên kia cũng đã dạy y, chính là y cũng từng len lén thử qua hai lần, là thật thoải mái. Nghĩ tới đây, không khỏi nhìn về phía Nam Cung Giang Độ, ấp úng nói: “Chủ tử, kia... vậy người lấy tay giải quyết không được sao, làm gì phí tiền đi tìm nữ nhân?”

“Lấy tay giải quyết?” Nam Cung Giang Độ “oán giận” nhìn chằm chằm Tần Tam Lượng, ánh mắt kia khiến cho thổ bao tử trung thực không nhịn được rung mình một cái: “Người bảo đường đường chủ tử ta đây phải lấy tay giải quyết sao? Người...người cho rằng ta là người sao? Lấy tay giải quyết cũng được, người làm gì còn muốn ta đính hôn? Làm gì còn phải cố gắng kiếm tiền cưới vợ?”

“Lấy vợ vì sinh nhi tử.” Tần Tam Lượng rất đương nhiên trả lời, bất quá nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người kia của chủ tử nhà mình, y không nhịn được lại co rúm người lại: ô ô, chẳng nhẽ lại sai rồi sao? Thúy Hoa đáp ứng sau khi thành hôn sẽ sinh cho mình ba nhi tử, chẳng lẽ lấy vợ không phải để sinh con sao?

Thật là bị thổ bao tử này đánh bại. Trong lòng Nam Cung Giang Độ nặng nề thở dài, bộ dạng kia của Tần Tam Lượng giống như chuột chũi đất cẩn thận, chăm chú quan sát tình địch, khiến huynh đệ ở chỗ kín của mình thật khó chịu. Hắn không tự kiềm chế được hướng hai tay đối phương đang để trước người liếc mấy cái.

Khát vọng trong lòng càng sâu đậm, sâu đậm đến nỗi khiến hắn quên đi bảo đảm của mình trước Minh thúc, quên luôn lễ nghĩa liêm sỉ, dù sao hiện tại nội tâm sâu kín nhất chính là muốn theo đuổi khát vọng, hướng móng vuốt tội ác về phía Tần Tam Lượng.

“Ta bất kể người lấy vợ vì cái gì, tóm lại, việc hiện tại cấp bách nhất đó là, người không thể để ta ở chỗ này treo ngược lên mà không cách nào xuống được, người phải chịu trách nhiệm giải quyết cho ta.”

Nam Cung Giang Độ nổi lên ý định đùa bỡn vô lại, dĩ nhiên, nếu là chủ tử, thời điểm đùa bỡn vô lại cũng hoàn toàn có thể là thái độ đương nhiên, quang minh chính đại, tối thiểu nhìn qua tuyệt đối là như vậy.

“Ta ... ta làm sao chịu trách nhiệm giải quyết được đây? Ta lại không phải là nữ nhân.” Tần Tam Lượng sợ hãi nhìn Nam Cung Giang Độ, là ảo giác của y sao? Tại sao chủ tử lại bày ra bộ dạng muốn đem mình lột da, hủy xương nuốt trọn vào bụng thế này? Y...y chẳng qua là xen vào việc của người khác, đuổi nữ nhân kia đi mà thôi, tội không đáng chết a?

“Người mặc dù không phải nữ nhân nhưng người cũng có thể lấy tay mà? Vậy người dùng tay giải quyết cho ta một chút?” Nam Cung cung chủ rất ung dung nằm lại trên giường, trong lòng đã nhanh chóng phác thảo kết hoạch tác chiến.

Bước đầu tiên để thổ bao tử này lấy tay giúp mình, bước thứ hai để y dùng miệng, bước thứ ba liền hoàn toàn đoạt được y.

Ha ha ha, không tệ, không tệ, nghĩ tới tương lai tốt đẹp này, trên mặt Nam Cung Giang Độ lộ ra nụ cười vui vẻ có trí thì nên, hần lúc này, hoàn toàn đem trách nhiệm cứu vớt Ma cung khỏi lời nguyên gí gì đó, rồi bảo đảm với Minh thúc, cũng quăng lên chín tầng mây hết cả rồi.

“Ta....Ta lấy tay?”

Tần Tam Lượng giật mình, coi như là thổ bao tử, thì y cũng có ý thức phòng vệ, hoài nghi mục đích của chủ tử, nghĩ thầm chủ tử là xảy ra chuyện gì? Sẽ không phải đem ta trở thành nữ nhân chứ? Nga, không đúng, hần cũng biết ta sắp lấy vợ nha, như vậy... Nói là hiện tại chủ tử ghen đến lợi hại rồi sao?

Bởi vì không biết tình chất cùng quá trình của kỹ viện, cho nên Tần Tam Lượng căn bản không biết, kỹ nữ đuổi đi rồi còn có thể gọi về làm chuyện kia lần nữa. Y vô cùng tự trách cho là, chỉ tại vì mình không rõ tình huống đuổi đi nữ nhân kia cho nên chủ tử hiện tại mới chán nản đến nỗi bảo mình dùng tay giải quyết cho hần.

“Nói nhảm, chắc chắn ta sẽ không động, mà nữ nhân kia lại chạy rồi, đây không phải là người nên lộng cho ta sao, muốn làm gì bây giờ a? Nhịn chết ta thì sao?” Nam Cung Giang Độ quát lớn, trong lòng thế nhưng cũng có chút chột dạ, thầm nghĩ người này chính là thổ bao tử đi, cái gì cũng không hiểu đi, nếu đổi thành người khác, loại lấy cớ ngu ngốc này tuyệt đối là đủ tư cách để bị người ta một cước đá bay xuống giường rồi.

Tần Tam Lượng lại thực sự suy nghĩ cẩn thận một chút, cảm thấy loại chuyện này nếu bị ghen thì rất có thể sẽ chết người, tối thiểu mình cũng đã có hai ba lần cao hứng, nghe bên người có tiếng bước chân, có phải hay không sẽ bị dọa sợ mà dừng lại, một chút chuyện nhỏ gì đó đều chưa được làm, ngay cả một chút cũng không có.

Nhưng là chủ tử cùng mình lại không giống nhau, người ta có công phu, có phải hay không nói, vạn nhất không tiến hành đến cùng, sẽ thật sự vì nhịn mà chết? Đó là một vấn đề cần đáng giá được suy nghĩ sâu xa.

Cứ như vậy, sau khi thổ bao tử nghĩ không được lý do nào để thuyết phục mình không giúp Nam Cung Giang Độ thì Tần Tam Lượng thiện lương, ngây ngô rốt cục đỏ mắt bắt đầu giải khai quần của Nam Cung Giang Độ.

Một đại đông tây đột nhiên nảy ra, khiến mặt Tần Tam Lượng nháy mắt liên đồ bưng bưng, nghĩ thầm ông trời ơi, chủ nhân thật sự không hổ là đệ tử nhà giàu, từ nhỏ được ăn thứ tốt, nhìn xem, cái này cũng được nuôi đến béo tốt, lớn như thế này? Chắc chắn, trưởng thành như vậy, đại khái nếu còn nín nữa thì sẽ hỏng mất.

Trong đầu y không hề có ý nghĩ xấu xa nào, chính là rất đơn thuần vội vàng muốn giúp Nam Cung Giang Độ, sau đó cũng là mình đã hoàn thành được trách nhiệm do mình gây nên.

Song y nghĩ như thế còn Nam Cung Giang Độ lại không phải vậy.

Trong đầu người này đều là vẻ mặt xấu hổ cùng e sợ của Tần Tam Lượng. Dục vọng đồng thời nảy lên kia, trong đó trộn lẫn nhiều loại cảm xúc khó có thể nói nên lời: vừa yêu vừa thương, lại đau, lại hận, sôi trào khiến hần lên đỉnh, chỉ hận không thể giang tay ôm cái thổ bao tử đang “chăm chỉ làm việc” kia, hảo hảo tại giường lớn mềm mại này mây mưa điên cuồng một phen.

Tại lúc tâm trạng đang thăng hoa, thời gian không tới bao lâu, huynh đệ bị nắm trong tay đối phương liền nhìn không được, một cổ bạch dịch phun trào, liên tục phun không dứt trên y phục, trên tay cùng trên người của Tần Tam Lượng.

“Chủ tử...”

Tần Tam Lượng hét lớn một tiếng, giận đến tái cả mặt, nín lấy quần áo của mình kêu to: “Ta đây mới vừa đổi lại y phục đó, ta đây còn chưa có mặc qua bao nhiêu, ta đây còn muốn sau này tiếp tục mặc nữa, người... người..... Không được, ta phải vội về nhà giặt quần áo đây.” Sau khi phát giận, thật lâu một loạt “ta đây” thì chạy ra ngoài.

“Không phải chỉ một bộ quần áo thôi sao? Sáng mai cho người mười bộ. Bảo bối, mau tới đây, người vừa rồi khiến ta rất thoải mái, lại đến giúp ta một lần nữa đi.” Nam Cung Giang Độ một tay túm lấy Tần Tam Lượng đỉnh đầu đang bốc khói, lại lôi kéo tay của y đặt vào trên vị huynh đệ đang ngóc đầu ưỡn ngực kia của mình.

“Mười bộ? Thật sự là mười bộ?” Tần Tam Lượng đổi giận thành vui, ở trong nhận thức, đảm bảo của chủ tử, lại rất tấn trách đem bàn tay của mình đặt trên món đồ hung ác kia, lại còn tán dương: “Chủ tử, người thật lợi hại, trong ngày tường, ta chỉ làm một lần như vậy là đủ rồi, làm sao người còn muốn lần thứ hai chứ? Ta thường nghe mấy cụ già nói, một giọt tinh mười giọt máu, chủ tử, người một lần phun ra nhiều máu như vậy, không có việc gì chứ?”

“Người chuẩn bị đi, có chết cũng không cần người bồi thường.”

Tay Nam Cung Giang Độ ở sau lưng Tần Tam Lượng chậm rãi vuốt ve, lại ảo tưởng dưới lớp tơ lụa này này da thịt của đối phương, cho nên trong lòng vô cùng say mê tiếp tục ra tay.

Hắn thầm nghĩ khó trách đều nói, hoa mẫu đơn dù chết thành quỷ vẫn phong lưu, nhưng gốc cây của ta cũng không tính là mẫu đơn đi? Nhiều lắm cũng chỉ là một gốc thiên trúc mẫu đơn mà thôi, chính là loại hoa khoai lang mà khắp núi đồi, nơi nào cũng có, bất quá cũng tốt, không phải cũng chỉ là một cái tên thôi sao?

Nam Cung Giang Độ ở nơi này chìm trong ảo tưởng không bờ bến, dưới sự vuốt ve thô ráp của bàn tay Tần Tam Lượng liên tiếp phát tiết ba bốn lần, đến cuối cùng, vì quá sợ hãi, thổ bao tử sợ chủ tử nhà mình không có máu nữa sẽ chết, nói gì cũng không dám làm nữa. Nếu không, hắn không nghĩ ngờ chút nào, mình có thể đem mấy lần ân ái trong hơn nửa năm này đều phóng thích cả đem ở đây.

Lần đến kỹ viện này cứ hoang đường như vậy là kết thúc.

Tần Tam Lượng thật cao hứng, mặc dù những nữ nhân kia đúng là kinh khủng, nhưng các nàng cũng không thương tổn được mình, không chỉ có như thế, còn được lời mười bộ quần áo, bất quá chính là chỉ phải sờ soạng cái kia của chủ tử mấy cái, liền có được thù lao như vậy, có thể cảm về nhà cấp cho cha mẹ, đệ đệ cùng Thúy Hoa. Kết quả này thật sự khiến người ta mừng rỡ.

Nông dân, không đọc qua sách vở, trong đầu cũng không có những quan niệm cổ hủ kia, cho nên Tần Tam Lượng cũng không thấy được thay Nam Cung Giang Độ làm mấy loại phục vụ này thì mất mặt vô cùng. Đã thế trong lòng y còn cảm kích muốn chết, chỉ cảm thấy mình gặp được chủ tử như thế này, thật là thấp hươg mấy đời mới có được đây.

Không phải sao? Khi mình cùng hắn cùng nhau ăn cơm, bất kể mình muốn ăn cái gì đều được. Lúc thưởng, một phong bao chính là mười lượng vàng. Chuyện tốt bị mình cắt đứt, một câu trách mắng cũng không có, còn một cách miễn cưỡng chỉ cần mình sờ mấy cái là được, cứ như vậy không phải là quá đơn giản sao, mười bộ quần áo mặc trong bằng tơ lụa cũng có thể đổi thành bốn năm bộ y phục trường bào.

Vừa hào phóng vừa ôn nhu, còn rất tốt hầu hạ, lại có tài hoa, biết võ công, chính là đại nhân vật mà các tiên sinh trong thôn thường than thở văn võ song toàn đây sao? Chủ tử tốt nhất như vậy chẳng phải là đốt đèn ***g cũng không tìm thấy sao?

Tần Tam Lượng mỗi lần nghĩ tới đây, hình tượng của Nam Cung Giang Độ trong suy nghĩ của y lại trở nên cao lớn vô cùng, có lẽ không có tình cảm nhưng người nào cũng không thể phủ nhận, thổ bao tử này đối với chủ tử là hoàn toàn kính ngưỡng, cùng hảo cảm, không thể nào là kẻ địch được.

Đầu thu sau giờ Ngọ, ánh mắt trời sáng rạng rỡ xuyên thấu qua cành lá, lấm chấm loang lổ rắc trên mặt đất.

Nam Cung Giang Độ lười biếng ngồi trên ghế dưới cây đa, một đôi mắt nhìn chăm chăm Tần Tam Lượng đang loay hoay giữa đám rau trong vườn, mấy cây đậu tay vừa mới thu hoạch hôm nay, chuẩn bị tra một loạt mới, cây củ cải đều đã dài ra hơn một thước rồi, Tần Tam Lượng đang bẻ bộn xếp chúng vào rổ.

“Ta rất cực thích người ở chỗ nào đây? Ta tại sao lại thích người như thế chứ?” Nam Cung Giang Độ rên lên mấy tiếng không thể nghe được, lại vỗ nhẹ lên mặt mình.

“Ta rất muốn biết, đây rốt cục là có chuyện gì xảy ra? Rõ ràng mười ngày trước, trước khi người cùng thổ bao tử đi kỹ viện, còn cùng ta thề son sắt bảo đảm cùng ta, tuyệt không trúng lời nguyên chỉ thích nam nhân. Ta còn tưởng định tin tưởng cam đoan của người, nhưng ta thủy chung cảm thấy, người nuốt lời cũng quá nhanh đi.” Thanh âm Minh thúc vang lên phía sau.

Nam Cung Giang Độ lại thở dài thật dài, vẻ mặt đau khổ nói: “Minh thúc, người cũng đừng hỏi, người hỏi ta, ta cũng không biết. Dù sao...ta bất quá cũng là nhìn y tẩm cách bình phong một chút thôi, ta làm sao biết từ đó về sau, trong đầu đều là thân ảnh của y thôi, ai nha, được rồi, Minh thúc, ta đây cũng đủ phiền rồi, người nếu có thể giúp ta tìm hiểu nguyên nhân, cứu ta thoát khỏi biển tình này, người cứ ngồi xuống, hai người chúng ta hảo hảo nói chuyện, nếu không liên dừng chậm trễ ta ngấm thiếu thổ bao tử khả ái có được hay không?”

Nam Cung Giang Độ vẫy tay, giống như vung tay xua đuổi một con ong, một con ruồi, sắc mặt Minh thúc cũng biến thành màu đen, hần cũng không chút nào phát giác.

“Người cũng như vậy còn muốn thoát khỏi biển tình sao? Đừng nói ta, ta xem hiện tại chính là ngay cả thần tiên cũng không cứu được người đâu.”

Minh thúc tức giận nói xong, quay người đi tới một ghế dựa khác ngồi xuống, suy nghĩ một chút lại nhìn như có chút hờ hê nói: “Bất quá cung chủ a, người phải nghĩ biện pháp thoát khỏi biển tình, còn theo kinh nghiệm mà mấy cung chủ nói cho ta biết, khiến các người yêu nam nhân thì rất dễ dàng nhưng để bọn họ yêu các người thì không thể dễ dàng đâu. Hơn nữa thổ bao tử này của người, người ta cũng đã dính hôn rồi, người có biết hay không?”

Cái này thủy chung là lo lắng nhất trong lòng Nam Cung Giang Độ, lúc này nghe thấy Minh thúc nhắc tới, hỏa liên lập tức đốt lên, nhưng hần cũng hiểu, mình không có lý do gì mà tức giận, hần hiện tại cũng không dám nói tình cảm của mình cho Tần Tam Lượng, thì vì cái gì mà dám yêu cầu đối phương vứt bỏ cô nương đã dính hôn của mình, cùng mình ở chung một chỗ chứ?

Âm trầm ngồi thẳng người, Nam Cung Giang Độ hồi lâu không nói chuyện, đang lúc Minh thúc thở dài, đứa bé này tẩu hỏa nhập ma rồi thì kết quả không biết như thế nào, chợt nghe hần mở miệng nói: “Tam Lượng, người tới đây.”

“Ai.....” Tần Tam Lượng vang giòn dạ một tiếng đáp ứng, sau đó vỗ vỗ tay bần đất, cười cười chạy tới: “Chủ tử, người có chuyện gì muốn ta làm sao?”

“Ngu ngốc, dưới mặt trời nóng như thế, cũng không biết đường đi nghỉ ngơi một chút sao? Vạn nhất phơi nắng xiu thì làm sao bây giờ?”

Nhìn gương mặt thanh tú đầy mồ hôi nhễ nhại, một bụng tức giận trong nháy mắt biến mất, Nam Cung Giang Độ vỗ vỗ chỗ ngồi ở bên cạnh mình: “Tới đây, ngồi xuống nghỉ ngơi chút đi.”

“Không có chuyện gì, mảnh đất kia có bóng mát mà, không phải phơi nắng đâu.” Tần Tam Lượng cười cười trả lời, còn không đợi nói xong, cả người liền bị Nam Cung Giang Độ túm lại.

Mạnh mẽ đặt y ngồi trên ghế, Nam Cung Giang Độ rất không nói đạo lý kêu lên: “Ta nói một mỗi chính là một mỗi, ngồi một lát, ăn chút dưa này, đây là dưa Cấp Mật mà một người bạn từ Tây Vực mang về cho ta, ngọt lắm, không giống mùi vị của dưa hấu bình thường đâu.” Vừa nói liền như dâng lên vật quý đem miếng dưa Cấp Mật vàng óng đưa vào trong tay Tần Tam Lượng.

Tần Tam Lượng thụ sủng nhược kinh, ánh mắt nhìn thẳng chằm chằm vào miếng dưa Cáp Mật đang tỏa mùi hương ngọt mê người kia, vừa lẩm bầm lẩm bầm: “Oa, ở Tây Vực, thật xa nha, đi tới đây thế nhưng lại không bị hư hỏng gì cả.”

Y ở trên miếng dưa, cắn một miếng, hưng phấn sợ hãi kêu: “Ân, chủ tử, quả nhiên là cùng mùi của dưa hầu không giống nhau, rất ngọt, oa, giống như đường vậy.”

“Ngu ngốc, một miếng dưa thôi mà, cũng vui thành như thế sao?” Nam Cung Giang Độ tự đáy lòng nở nụ cười, nhìn thấy Tần Tam Lượng ăn vui vẻ như thế, trong lòng cũng cảm thấy hạnh phúc vô cùng, nhưng đồng thời cũng có chút ít phiền muộn nho nhỏ.

“Tam Lượng, ta đối với ngươi được không?” Sâu kín thở dài, ngữ điệu kia cứng rắn khiến cho Minh thức ở cách đó không xa rung mình một cái, nghĩ thầm không đến nỗi thế chứ? So với oán phụ khuê phòng còn oán phụ hơn, cung chủ a, ngươi đây là muốn bắt đầu chính thức hành động rồi sao? Ai. Tiểu thổ bao tử nguy hiểm rồi, người đơn thuần chất phác như thế làm sao địch nổi thế công nhu tình của người này đây.

“Tốt, trừ cha mẹ của ta ra, người đối tốt với ta nhất chính là chủ tử ngươi.” Tần Tam Lượng rất chân thành nói, y quả thật là nghĩ như vậy, dè dặt mặc dù cũng đối tốt với mình nhưng nếu nó có một miếng dưa Cáp Mật, nhất định chỉ biết tìm chỗ trốn ăn vụng hết, tuyệt không cho mình một khối to như vậy.

“Ân, vậy ngươi thích ta không?” Nam Cung Giang Độ bắt đầu hướng dẫn từng bước, hẳn cần xác định Tần Tam Lượng thật sự đối với mình là như thế nào, để sau này còn biết đường lên kế hoạch.

Tần Tam Lượng dùng sức mà gật đầu, e sợ nếu chậm một chút thì sẽ không biểu đạt được cảm kích của mình đối với chủ tử, “Thích a, chủ tử ngươi đối với ta tốt như vậy, ta làm sao có thể không thích đây? Trừ cha mẹ cùng đệ đệ, ta thích chủ tử nhất.”

Nam Cung Giang Độ suy nghĩ một chút, ngô, trong mắt thổ bao tử này, mình trước hết xếp vị trí thứ tư, coi như là kết quả không tệ, tối thiểu trong lòng y, không đặt mình dưới nữ nhân kia.

4

6. Chương 5

CHƯƠNG THỨ NĂM

Editor: Jung Tiểu Kú

Tần Tam Lượng một chút cũng không phát hiện những lời này của Nam Cung Giang Độ có cái gì không đúng, vẫn hưng phấn như cũ gật đầu, đem dưa vào miệng nuốt trôi, sau đó, y mới mặt mày hớn hớn chậm rãi nói: “Chủ tử, ngươi yên tâm đi, ta cũng nghĩ kỹ rồi, nếu là ngươi không chê ta làm việc không tốt, ta đây sau khi lập gia đình, sẽ đem Thúy Hoa đến đây, hai chúng ta cùng nhau làm việc trong phủ, bất quá, ngươi chỉ cần phát tiền lương của một người thôi cũng được.”

“Ngươi còn muốn, đem... Thúy Hoa đến đây?” ánh mắt Nam Cung Giang Độ có chút dăm dăm, nghĩ thầm ngươi đem nữ nhân này đến đây, chủ tử của ngươi là ta đây đoán chừng cũng không cần sống nữa, mỗi ngày nhìn thấy các người thân ái, khản khản ta ta, có khi sẽ đem một người còn sống như ta tức ói máu mà chết mất.

“Dạ.” Tần Tam Lượng không có chú ý tới ánh mắt giết người của Nam Cung Giang Độ, vẫn rất hưng phấn hướng hắc kị tiết về tương lai của mình: “Chủ tử, ta nói ngươi nghe, Thúy Hoa rất có năng lực đó, nhất là thuê thùa, bọn ta còn có thể cắt y phục, làm chăn, nếu như nàng tới đây, hai người chúng ta nhất định sẽ hảo hảo hầu hạ chủ tử...”

“Ân, nói sau đi.” Nam Cung Giang Độ hứng thú rồi nói một câu, nhìn thấy Tần Tam Lượng cũng dừng lại câu chuyện, hết sức chuyên chú chiến đấu hăng hái cùng miếng dưa Cáp Mật, trên mặt hẳn lộ nụ cười vui vẻ, nhẹ nhàng vuốt tóc đối phương, thấp giọng nói: “Ngu ngốc, cẩn thận một chút, đừng ăn nhanh quá, nghẹn đó, một quả dưa mà cũng có thể khiến ngươi ăn vui vẻ như vậy sao, ngươi đời trước là heo à?”

Tần Tam Lượng bĩu môi, nghĩ thầm dưa này ăn ngon thật mà, ta dĩ nhiên muốn ăn nhiều một chút chứ, dù sao người thoát nhìn cũng không muốn ăn mà. Bất quá những lời này y dĩ nhiên không nói ra khỏi miệng.

“Ân, hiện tại vấn đề quan trọng là, phải giải quyết người đàn bà kia.”

Tần Tam Lượng ăn xong quả dưa trở về tiếp tục làm việc với cái vườn của mình, Nam Cung Giang Độ ở nơi này nhìn bóng lưng gầy yếu của y, nhẹ nhàng vung lên cây quạt trên tay, trong đầu lại đang suy tính những ý tưởng bất lương. Mà Tần Tam Lượng, người đang thay hần làm việc một chút cũng không biết chuyện này.

Trong nháy mắt lại hơn một tháng trôi qua, còn mấy ngày nữa là đến Tết Trung thu.

Sáng sớm, Tần Tam Lượng muốn đi hái một ít đậu tây cho nhà bếp, vì Nam Cung Giang Độ rất thích món đậu tây mới mẻ này.

Vừa tới vườn rau xanh nhỏ bé của mình thì nhìn thấy Nam Cung Giang Độ ăn mặc chỉnh tề đứng ở đại môn, có hai tiểu tử đi theo, ngoài cửa là một chiếc xe ngựa hoa lệ, trong bụng y chấn động, thầm nghĩ chủ tử phải ra khỏi phủ sao? Di, hôm nay làm sao hần không nói mang ta theo chứ?

Trải qua mấy ngày nay, vô luận là đi nơi nào, Nam Cung Giang Độ cũng muốn mang theo Tần Tam Lượng, hai người như hình với bóng chỉ kém mỗi nước cùng giường chung gối nữa thôi. Trong lúc thổ bao tử không có chút hoài nghi nào thì đã thành thói quen loại thân mật vành tai tóc mai chạm nhau này. Vì vậy, ngày hôm nay y phát hiện Nam Cung Giang Độ muốn một mình đi ra ngoài, trong lòng không hiểu sao liền cảm thấy một tia sợ hãi cùng mất mát.

“Chủ tử, người muốn đi đâu?” Liều mạng chạy lên phía trước, Tần Tam Lượng ngây thơ hi vọng Nam Cung Giang Độ chỉ quên mình một chút thôi mà chưa nói mang mình theo, chỉ cần mình tiến lên, hần sẽ nhớ ra mình, hơn nữa còn mang theo mình đi.

“Ân, đi ra ngoài làm một ít chuyện, người hảo hảo ở nhà chờ nha, trở về sẽ mang theo cua đồng trong phía bắc dòng sông trên núi.” Nam Cung Giang Độ hướng Tần Tam Lượng cười cười, trong lòng có chút chột dạ, không biết thổ bao tử có biết mình đây là đi phá hôn sự của y hay không? Mà nếu biết thì có nhào lên bóp chết mình không?

“Kia...kia...” Tần Tam Lượng rất muốn hỏi vậy người có cần mang theo ta đi cùng không? Nhưng lại có cảm giác mình chỉ là một người hầu quét sân mà thôi, lời như thế làm sao có thể nói ra chứ? Vì vậy cuối cùng y chỉ có thể ấp úng đưa mắt nhìn xe ngựa của Nam Cung Giang Độ ngày càng đi xa, trong lòng có hơi, nghẹn một chút khó chịu.

“Chủ tử phải đi cùng bằng hữu của hần gặp mặt, kia đều là một chút ít người thuộc tầng lớp quý tộc thượng lưu, người đi cùng không thể nói gì cả.” Minh thúc đứng ở phía sau, thấy Tần Tam Lượng ngơ ngác chăm chú nhìn xe ngựa đang ngày một đi xa, trong lòng ông không khỏi động, thầm nghĩ có ý tứ, chẳng nhẽ thổ bao tử này bất tri bất giác cũng đối với cung chủ động tâm? Ân, vậy thì thử một chút xem sao.

“Quý tộc thượng lưu?” Tần Tam Lượng nhúc nhích đầu, đỏ mắt nhỏ giọng hỏi: “Trước kia... trước kia chủ tử cũng mang ta theo, ta có thấy một chút, làm sao lần này...”

Không đợi y nói xong, Minh thúc liền chê cười một tiếng, thản nhiên nói: “Những thứ kia làm gì được cho là quý tộc thượng lưu? Bất quá cũng chỉ là chút tài tử văn nhân cùng chút ít đồng bạn thường lui tới trên thương trường mà thôi. Bằng hữu chân chính của chủ tử, kia cũng là hoàng thân quốc thích, trọng thần trong triều, hoặc là bá chủ trong chốn võ lâm... Người thật là một thổ bao tử, ngay cả điểm này mà cũng không biết?”

“Hoàng thân... quốc... thích... trọng... trọng thần trong triều?” Tần Tam Lượng bị dọa cho không nhỏ, y là một thổ bao tử, nhân vật to nhất được tiếp xúc cùng lắm cũng chỉ quan viên hoặc không chính là lính bảo an địa phương, thỉnh thoảng sẽ có bộ khoái hoặc nha dịch đến thôn, ngay cả Huyện thái lão gia cũng chưa từng nhìn thấy, hoàng thân quốc thích cùng trọng thần trong triều, thật sự là vượt qua tầm nhận thức của y rất nhiều...

“Dĩ nhiên, tỷ như, hôm nay chủ tử đi gặp chính là Vương gia đương triều, thân thúc thúc của hoàng thượng.” Minh thúc lừa gạt người chết không đền mạng, nói dối như cuội, đột nhiên sau đó xoay người rời đi, mãi

cho đến khi đã cách xa vài chục bước, mới quay đầu lại nhìn về phía Tần Tam Lượng, lại phát hiện y vẫn si ngốc đứng ở nơi đó, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Di? Thật sự có thể rồi. Trong lòng Minh thúc có chút ít kinh ngạc: Nhìn thổ bao tử này, rõ ràng cũng bởi vì nhận biết thân phận cao quý của cung chủ mà có điều mất mát, một hạ nhân bình thường, thì sẽ không có loại tâm tư này à? Nếu là đem cung chủ thành thân nhân, ân, không có khả năng, dù sao song thân người ta vẫn còn khỏe mạnh, còn có đệ đệ, sẽ không có loại suy nghĩ này rồi. Vậy chỉ còn một khả năng có thể giải thích.

Minh thúc nghĩ tới đây, trong lòng quả thật thổ phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm, xem ra, vận khí của cung chủ không tồi, mặc dù bây giờ nhìn vẫn giống như một tên vô lại một đầu đầy nhiệt huyết, nhưng chỉ cần thổ bao tử này có một chút tâm tư như thế này, chỉ sợ chỉ cần một chút nữa thôi, chuyện này sẽ thành công.

Nghĩ tới đây liền quay trở lại, lôi kéo Tần Tam Lượng đi tới ngồi tại ghế dựa dưới gốc cây đa cổ thụ, hòa ái nói: “Tam Lượng a, người hôm nay trong người ở trong phủ làm việc cũng mấy tháng rồi đi, ta nghe nói, tiền lương tháng đưa người cũng không ít, tiền đón dâu kia, cũng đủ dùng rồi đúng không?”

“Nga, đúng vậy.” Tần Tam Lượng ngơ ngác gật đầu, suy nghĩ một chút, tiền lương mấy tháng trước cùng tiền thưởng của Nam Cung Giang Độ, tiền đón dâu đã sớm đủ, còn thừa ra một chút.

“Kia, tại sao người còn chưa trở về thành thân?” Trong lòng Minh thúc càng thêm cố sức, suy nghĩ một chút rồi lại thêm câu nữa: “Nếu như tiền vẫn còn thiếu, ta có thể cho người một chút, đón dâu thế nhưng là việc trọng đại nhất của một đời người.”

Ha hã, lời hứa ích không ngại hết sức nói, dù sao trải qua hôm nay, thổ bao tử kia ngày ngày giắt trên miệng đều là Thúy Hoa, không thể nào không vào cửa nhà y được.

“Ân, Minh đại ca, người...người đây là muốn đuổi ta đi sao?” Tròng mắt Tần Tam Lượng càng thêm sắc thái phòng bị, thầm nghĩ Minh đại ca từ trước tới nay đối với mình luôn là ôn hòa, làm sao hôm nay lại nhiệt tình như thế, hơn nữa còn thừa dịp lúc chủ tử đi vắng lại nói những lời này, sẽ không phải thật sự muốn đuổi mình đi chứ?

“Này, người muốn đi đâu?” Khuynh Minh không khỏi bật cười, thầm nghĩ thổ bao tử lúc này đầu óc cũng phản ứng nhanh lẹ quá chứ.

Lập tức không thể làm gì khác hơn là hướng dẫn từng bước nói: “Ta nếu muốn đuổi người đi, khi nào thì không thể đuổi chứ, chính là cung chủ, cũng phải để cho ta vài phần mặt mũi chứ. Người bất quá cũng chỉ là một người hầu quét sân thôi mà.”

“Mặc dù ta chỉ là một người hầu quét sân nhưng là chủ tử đối ta tốt lắm, cũng không thấy hấn đối với người khác tốt như thế.” Tần Tam Lượng ưỡn ngực, ý tứ kia chính là muốn nói cho Khuynh Minh biết: chủ tử đối với ta tốt lắm người đừng nghĩ khiến hấn đuổi ta đi, chỉ sợ cũng không làm được.

Khuynh Minh âm thầm gật đầu, nghĩ thầm, thổ bao tử này cũng khá ái ngại thật đấy chứ, vừa mới rồi chịu một chút đả kích, hôm nay lại có thể không hề tự ti, ***g ngực ưỡn thẳng nói với ta lời như thế, quả thật có chút kiên cường.

Cho nên cười cười nói: “Người nó cũng đúng, tốt lắm, tốt lắm, không nói cái này nữa, Tam Lượng, Minh thúc cả đời này còn chưa có lấy vợ qua, cho nên muốn hỏi người một chút, người tại sao muốn thành thân?”

Tần Tam Lượng nháy mắt hai cái, cảm thấy thái độ của vị đại ca này hôm nay thật sự có chút kỳ quái, nhưng vẫn tử tế trả lời: “Lấy vợ đương nhiên là vì sinh con rồi, chẳng nhẽ còn vì cái khác sao? Mặc dù ta là nông dân nhưng cũng không thể không nói đạo lý trong ba điều bất hiếu vô hậu là nhất. Trước kia trong nhà còn nghèo, cưới không được, những năm gần đây, cũng có chút tiền, cũng tính toán trở về cho đệ đệ ta định hôn sự.”

“Nguyên lai là vì sinh con sao?” Khuynh Minh gật đầu, lại cười hỏi: “Vậy người thường xuyên nhắc tới cái người tên Thúy Hoa kia, cũng vì nàng có thể sinh con cho mình sao? Người... có thích nàng không? Ân, giống như tình cảm người thích chủ tử ấy?”

“Minh đại ca, làm sao người hỏi câu kỳ quái như thế? Thúy Hoa cùng chủ tử không giống nhau? Thành thật mà nói...” Tần Tam Lượng gãi gãi đầu: “Ta cùng Thúy Hoa tổng cộng gặp nhau bất quá mới chủ vài lần mà thôi, nhưng nàng có thể sinh con cho ta, tương lai nàng là lão bà của ta, cho nên ta hẳn là thích nàng đi, chủ tử không giống như vậy, ta là người hầu của chủ tử, ta....”

“Người nói, nếu như Thúy Hoa cùng chủ tử cùng bị rơi xuống sông, người trước cứu ai lên?” Trong lòng Khuynh Minh chút hiểu rõ, trên mặt cũng nở nụ cười nhàn nhạt.

“Khả định là trước tiên cứu chủ tử. Thúy Hoa nàng biết bơi, chỗ nhà ta cũng có một con sông lớn, khi chúng ta còn là hài tử, bất kể nam nữ, cũng sẽ biết bơi.” Tần Tam Lượng do dự một chút cũng không cần, bất quá đáp án của y quả thực làm cho Khuynh Minh không biết nên khóc hay nên cười đây.

“Được rồi, còn nhiều thời gian, người cùng chủ tử hai người cứ từ từ mà tiến.” Khuynh Minh lười hỏi thêm, bỏ lại một câu khiến Tần Tam Lượng không giải thích được liền đứng dậy đi vào nhà. Chỉ còn lại Tần Tam Lượng một mình ngồi ở trên ghế, ngơ ngác nghĩ tới thân phận chủ tử rốt cục là như thế nào, mới có thể cùng vương công quý tộc có quan hệ chứ.

Nam Cung Giang Độ mãi cho đến đêm tối mới trở về, sau khi xuống khỏi mã xa, liền không nhận được đưa tay vỗ lưng mệt mỏi của mình, tự nhủ: “Ôi trời ơi, cái đường kia không biết là chui từ chỗ nào lên mà như muốn lấy mạng người vậy, ta đây xương cốt toàn thân đều đau mỏi.”

Bất quá vừa nhìn thấy Tần Tam Lượng chạy như bay đến, mệt mỏi trên người đại cung chủ không cánh mà bay hết, ánh mắt tựa như của một con sói, trên mặt không nhận được mang theo nụ cười sáng lạn.

“Chủ tử, người đã trở lại?” Tần Tam Lượng cũng cười, thật sự là vui vẻ, này một ngày không gặp chủ tử rồi, thật đúng là có chút nhớ hân, dù sao mấy tháng này đều như hình với bóng mà.

“Ân, đã trở lại. Như thế nào? Hôm nay trong phủ làm những chuyện gì? Nhìn xem, ta không có nuốt lời, đem cho người một ổ cua đồng này, người có thích ăn cua hay không?”

“Thích, thích...” Tần Tam Lượng nhìn gã tiểu tư phía sau Nam Cung Giang Độ đang ôm cái sọt, y đi lên phía trước, từ trong sọt xách ra một con cua, không khỏi vui mừng kêu lên: “Trời ạ chủ tử, con cua này thật to, chúng ta trong ngày thường có bắt cua ở trong sông, cũng không có lớn được như thế này, cầm trong tay nặng trĩu nha, này một con chỉ sợ to bằng hai ba con ấy chứ.”

“Ân, không kém bao nhiêu đâu, hôm nay đó chính là con cua to nhất đó.” Nam Cung Giang Độ ứng một tiếng, sau đó đi thẳng vào nhà, đám nha hoàn mang theo nước rửa mặt, hẳn đại khái tẩy một chút, sau đó mới tiến vào cùng Tần Tam Lượng nói: “Buổi trưa ăn cái gì rồi? Để ta cho người trong bếp chưng canh cá uống nha? Đó là canh cá chuối, rất bổ dưỡng.”

“Ân, uống chứ.” Tần Tam Lượng vui vẻ rất nhiều, một ngày này y vô cùng bất an lo sợ, sợ chủ tử thấy những đại nhân vật kia xong, trở lại sẽ cảm thấy thổ bào tử mình thật chướng mắt. Chẳng qua hiện nay nhìn thấy Nam Cung Giang Độ vẫn như trước đối đãi với mình, trong lòng liền thả lỏng không ít.

“Canh cá cùng cua cũng không thể ăn không?” Nam Cung Giang Độ lau tay, thấy không có người nào, liền tiến sát đến bên tai Tần Tam Lượng, vừa cười vừa nói: “Hôm nay ta lại có tinh thần rồi, đi cả một ngày, thân thể mệt mỏi, không muốn đi kỹ viện tìm cô nương, người tối nay giúp ta một chút chứ?”

“Cái gì? Còn muốn nữa?” Tần Tam Lượng kinh ngạc nhìn Nam Cung Giang Độ, sau đó nhú mào, lầm bầm nói: “Chủ tử trong phủ của ngài nha hoàn cùng tiểu tư nhiều như thế, cũng không thấy được ai giúp ngài, tại sao lại là ta đi chứ?”

Thật là kỳ quái, một ngày kia sau khi đi kỹ viện về, chủ tử cách ba đến năm ngày buổi tối đều lưu mình lại trong phòng thay hẳn làm những chuyện kia, hôm nay vốn cũng đến ba ngày rồi, trước kia Tần Tam Lượng còn cho rằng vì chủ tử tham mới mẻ, đột nhiên hôm nay, y lại không khỏi hoài nghi.

Tay mình rất thô ráp mà? Ở nông thôn vất vả làm ruộng, cả ngày bán mặt cho đất bán lưng cho trời, trên tay đều là chai cứng, sấp, hơn nữa mình là nam nhân, lớn lên cũng không phải là đẹp, những người hầu hạ bên cạnh chủ tử đều là tuần mỹ vô song, nghĩ như thế nào, loại chuyện này cũng không tới lượt mình làm mới đúng, mặc dù mỗi lần làm xong, chủ tử đều cho một bao lì xì bên trong có phần thưởng rất lớn.

Cũng bởi vì như thế, Tần Tam Lượng cho tới hôm nay mới cảm thấy hành động này của chủ tử đáng nghi. “Người cho rằng ta là loại chủ tử gian *** cướp bóc không chuyện ác nào không làm sao?” Nam Cung Giang Độ đã sớm nghĩ kĩ tìm từ, thật tình mà nói, những từ này hẳn đã sớm nghĩ qua, chẳng qua chưa tới lúc Tần Tam Lượng đặt ra nghi ngờ như hôm nay mà thôi.

Véo véo lỗ mũi của đối phương: “Mặc dù ta là chủ nhân của các người nhưng quan hệ của ta và những hạ nhân, nha hoàn trong phủ đều là trong sáng. Hơn nữa, loại chuyện này, làm sao không biết xấu hổ mà để người khác làm giúp đây? Về phần người, đây không phải bởi vì từng làm qua một lần ở kỹ viện sao? Cho nên người biết bí mật của ta, ta cũng biết bí mật của người, hai chúng ta có thể hỗ trợ lẫn nhau, có đúng không nào? Như vậy đi, hôm nay người giúp ta, ta cũng sẽ giúp người, coi như công bằng đi, được không?”

Ha hả, nếu như lần này có thể thành công, con đường đi tới bước cuối cùng của hắn không còn xa nữa.

Nam Cung Giang Độ nhìn thấy trong nháy mắt mặt Tần Tam Lượng đỏ bừng, mười phần tin tưởng, bất quá cũng thấy đáng tiếc, thầm nghĩ, nếu như ta cùng Tam Lượng đã xác định quan hệ, lúc này có phải đã sớm mây mưa ở trên giường rồi sao?

A, được rồi, Nam Cung Giang Độ, người đừng có gấp, từ từ sẽ đến, đừng có cố gắng phát triển quá nhanh nếu không sẽ không thể thu thập được kết thúc không tốt nếu có xảy ra.

Ân, chủ tử nói, tựa hồ cũng có chút đạo lý. Nhưng tựa hồ có chỗ nào đó không thông lắm, mặc dù mình không thể nghĩ được chỗ đó là nơi nào.

Y cau mày, vừa ngó chừng chăm chăm Nam Cung Giang Độ đáng giá vừa đau khổ suy nghĩ, bộ dạng đáng yêu như thế khiến Nam Cung Giang Độ thật sự không nhìn được, sờ lên mặt y, rồi “chụt” thơm lên đó một cái, sau đó ha hả cười nói: “Tốt lắm, không cần suy nghĩ quá nhiều, chủ tử đối với người như thế nào, người còn không rõ sao? Người khi nào thấy ta ăn cơm cùng bàn với người khác, lại còn cho tiền thưởng nhiều như thế không?”

Ân, điều này cũng đúng, chủ tử dường như đặc biệt thích mình, đại khái đây chính là hợp ý nhỉ?

Tần Tam Lượng rốt cục đón nhận giải thích của Nam Cung Giang Độ, quay đầu trở lại nói: “Vậy được rồi chủ tử, ta đi trước đem đậu tây hái được đưa vào phòng bếp, buổi sáng vừa mới hái xong, bởi vì người đi không biết hôm nay có trở về không cho nên cũng không hái hết.”

“Ân, được rồi, chuẩn bị xong hết rồi cứ tới đây, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cua to nha.” Nam Cung Giang Độ đáp ứng một tiếng, nhìn thân ảnh Tần Tam Lượng đi ra cửa, không khỏi mở cờ trong bụng.

“Chủ tử, hình như cũng sắp đến Trung thu rồi, chuyện vườn rau cũng sắp xong, ta có thể thừa dịp này, chuẩn bị nhiều rau hơn được không?” Tần Tam Lượng đi đến cửa rồi không hiểu sao lại dừng bước, quay đầu lại cao giọng hỏi.

“Tùy người, chỉ cần người đem những cây rau xanh tươi đến cho ta ăn là được rồi.” Nam Cung Giang Độ lúc này nào có tâm tư quan tâm những thứ kia là gì, hơn nữa ánh mắt của Tần Tam Lượng tràn ngập chờ mong, hẳn liền càng không có khả năng cự tuyệt.

Ngồi xuống, xuyên qua cửa sổ nhìn thấy bóng lưng khoan khoái ra đi của Tần Tam Lượng, trên mặt Nam Cung Giang Độ không khỏi cười rộ lên.

Thẳng đến hôm nay, hắn cũng không hiểu tại sao mình có thể yêu Tần Tam Lượng. Thổ bao tử này lớn lên cũng không quá thành thực, muốn phong độ không có phong độ, muốn tài hoa không có tài hoa, lại ngay cả đường cong cũng không rõ ràng, về phần cái gì quyến rũ, gợi cảm hấp dẫn nam nhân gì đó, một mực đều không có.

Miễn cưỡng mà nói, chẳng qua là trung hậu, đàn ông, thiện lương nhưng lại tính chất này trên người nhiều người cũng có thể tìm thấy, lại không có sở trường gì đặc biệt, nga, đúng rồi, có một ưu điểm, thích đoán mò, mặc dù mỗi lần đoán đều sai lầm cả, nhưng coi như có thể khiến người khác vui vẻ đi.

Nam Cung Giang Độ liền vì vấn đề này mà suy nghĩ nhập thần, trong đầu cũng chỉ có hình ảnh khả ái của Tần Tam Lượng, càng nghĩ lại càng cảm thấy vui vẻ, vòng vo như thế hồi lâu, mới nhớ tới vấn đề ban đầu mình tự hỏi: rốt cục là từ lúc nào mình bắt đầu yêu mến thổ bao tử này?

Đúng rồi, không thèm nghĩ nữa, dù sao nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ được cái đáp án như mong muốn, Nam Cung Giang Độ vỗ vỗ tay đứng lên, hẳn chỉ biết là, Tần Tam Lượng hiện tại trong mắt chính mình không có chỗ nào không đáng yêu cả.

Có lẽ đây cũng là duyên phận đi, sớm từ lúc thổ bao tử mở to hai mắt trợn trừng lớn tiếng kêu một tiếng chủ tử là đã ngừng trệ, cứ thế trôi qua, y ở trong lòng mình đã để lại ấn tượng cùng người khác bất đồng, sau đó là những chuyện tình liên tiếp xảy ra, khiến cho ấn tượng này càng ngày càng khắc sâu, cuối cùng phát triển thành tình yêu say đắm không thể khống chế được nữa.

Bắt đầu đến bữa tối rồi, thổ bao tử đang bận rộn ở trong sân hưng phấn chạy tới, nhìn một con cua to đặt trong khay ở trên bàn, nước miếng đã muốn chảy ra. Đợi đến khi ngồi vào chỗ của mình, y khấn trương cần mảy, mở mạnh, trước đó còn kêu lên một tiếng “thật to”, tiếp theo liền nuốt ngay vào miệng.

Nam Cung Giang Độ nhìn tướng ăn của y mà buồn cười, nhưng cũng không sửa lại, cũng chậm chạp cầm lấy một con cua lên, dùng dụng cụ cắt chân nó ra.

Tần Tam Lượng vốn đang ăn vô cùng cao hứng nhìn thấy việc làm của hẳn không khỏi lại trợn tròn mắt, vươn cổ ra nhìn dụng cụ trước mặt Nam Cung Giang Độ, lẽ lười sau đó lại ngồi trở lại, chặc lưỡi nói: “Má ơi, người có tiền chính là đây, chưa từng nghe nói ăn cung mà còn dùng dao với kéo móc phức tạp như thế.”

“Ngu ngốc, đây mới thực sự là phương pháp ăn cua.” Nam Cung Giang Độ cười mắng một câu, sau đó đem miếng nước cua mình vừa cắt ra đưa cho Tần Tam Lượng, lại nói: “Ăn ít một chút, cua mang tính hàn, ăn nhiều sẽ đau bụng.”

“Àn, cua rất đắt tiền, chúng ta cùng là mình tự bắt ở sông để ăn, nếu như dùng loại phương pháp này, một con cua còn chưa ăn xong, trong mâm đã không còn gì nữa rồi.” Tần Tam Lượng bĩu môi, đem nước vàng kia nhét vào miệng, sau đó đưa tay cầm lấy cái móc bằng bạc trước mặt Nam Cung Giang Độ, đem thịt cua kéo ra để vào bát hẳn.

“Một mình người ăn đi, ta không cần người làm cho đâu.” Nam Cung Giang Độ âm thầm buồn cười, thầm nghĩ thổ bao tử vẫn hiểu lẽ phép như thế, ta cho y một miếng, y liền cũng cho ta một miếng.

“Àn, người không thích ăn nước vàng sao, cho nên ta đưa thịt cua cho người.” Tần Tam Lượng cười thỏa mái, thỏa mãn, sau đó lại đem một con cua mở mạnh ra..

Chợt nghe Khuynh Minh bên cạnh thở dài một tiếng nặng nề, bi thương nói: “Ai, già rồi, ta còn đang chờ hài tử một tay mình nuôi lớn quay lại báo hiếu nha, cho nên không quan tâm đến người thân sẽ chăm sóc mình khi về già, sách sách, lúc này mới chỉ có mấy ngày thôi, chính là chim khách mới vừa dài đuôi, cưới vợ liền quên luôn mẹ, ai.....”

Nam Cung Giang Độ đen mặt, tức giận đem mấy cái chân cua toàn bộ nhét vào trong bát cơm của Khuynh Minh, cắn răng cười nói: “Minh thúc, người càng già càng dẻo dai mà, ngày thường ta rất hiếu thuận với người, không phải người nói thích ăn một mình sao? Hôm nay như thế nào lại than thở?”

“Không có, chủ tử, Minh đại ca không phải nói người, ông nói cưới vợ quên mẹ, người còn chưa có cưới vợ, nên Minh đại ca nhất định nhớ tới nhi tử của mình.”

Thời điểm mẩu chốt, Tần Tam Lượng lại bắt đầu đoán mò, hơn nữa còn nhanh chóng ở trong lòng đưa ra một cái kết luận: “nhi tử của Minh thúc nhất định là đã mất sớm.”

Chỉ nhìn ánh mắt kia của y, Khuynh Minh cùng Nam Cung Giang Độ đều biết trong đầu y đang suy nghĩ cái gì. Nam Cung Giang Độ vỗ mạnh lên bàn, mặt Khuynh Minh thì vừa một trận đỏ một trận đen, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là tức giận hừ một tiếng: “Được rồi, không cùng các người nói chuyện nữa, ta ăn no rồi, đi ra ngoài dạo.” Nói xong, đi ra khỏi phòng.

“Ta có phải hay không khiến Minh đại ca nhớ đến đứa con đã mất sớm của mình, cho nên ông mới thương tâm như thế mà tức giận.” Tần Tam Lượng giống như trẻ nhỏ đã làm sai chuyện gì, cúi thấp đầu xuống, bắt quá vắn lên nhét vào miệng một miếng thịt cua.

“Người lại đang phát huy trí tưởng tượng vô cùng phong phú của mình đó.” Nam Cung Giang Độ cười đến không thở được, sau đó gấp một khối nắm hương đưa cho y: “Được rồi, nhanh ăn cơm đi, không thể chỉ ăn

những con cua này được, chịu khó ăn một chút đồ nóng, thịt gà này cũng không tệ.”

“Àn. Chẳng lẽ vừa rồi ta lại đoán sai sao?” Tần Tam Lượng ăn nắm hương, nghi hoặc nhìn Nam Cung Giang Độ, sau đó nhướng mắt, tự nhủ: “Người cũng gọi ông ấy là Minh thúc, nhi tử của ông ấy hẳn cũng lớn như người, m kia, không phải là nhi tử, chẳng nhẽ là nhi nữ?”

“Đừng đoán, Minh thúc cả đời này còn chưa có cưới vợ.” Nam Cung Giang Độ ăn xong rồi, dùng khăn lụa lau miệng, lại thay Tần Tam Lượng lau miệng, sau đó sai người dọn đồ thừa đi, kéo Tần Tam Lượng đến nội thất: “Bất quá ông ấy cũng có một người yêu.”

“Oa, không có cưới vợ? Điều này sao có thể? Ba điều bất hiếu vô hậu là lớn nhất, từ từ, người nói Minh thúc có người yêu? Đây là chuyện gì xảy ra?”

Tần Tam Lượng lòng hiếu kì nháy mắt bị gọi dậy, ôm cánh tay Nam Cung Giang Độ lắc lắc không ngừng, giống như một chú chó nhỏ khả ái đang đòi chủ nhân.

“Àn, chúng ta là người vô lâm, mới không để tâm những chuyện này. Hơn nữa ta là cô nhi, Ba điều bất hiếu vô hậu là lớn nhất và vân vân, đối với ta mà nói, chính là đồ vứt đi. Về phần Minh thúc, ta chỉ biết ông có một người yêu, là một người đàn ông, nhưng tại sao họ không ở chung với nhau, ta đây cũng không biết, lúc ta hiểu được, Minh thúc vẫn một mình bên cạnh hầu hạ ta, đã nhiều năm như vậy rồi, ông vốn vẫn ít nói đến nên cũng không hỏi ai dám hỏi đoạn chuyện cũ này.”

“Minh...Minh đại ca...Ông...Ông là nữ nhân.”

Như một tiếng nổ tung, tin tức này khiến cho Tần Tam Lượng như đang mộng, ngơ ngác nhìn Nam Cung Giang Độ. Y không tin được sự thật này, Khuyên Minh như thế nào cũng là một nam tử tuấn tú mà.

“Ai nói thế?” Nam Cung Giang Độ cũng sửng sốt một chút, nhưng chợt khôi phục tinh thần, buồn cười nói: “Ngu ngốc, ai nói chỉ có nam nữ mới có thể được ở bên nhau, nam nhân cùng nam nhân cũng có thể yêu nhau, đồng dạng là nữ nhân cùng nữ nhân cũng có thể, chỉ bất quá nữ nhân với nữ nhân thì ít thôi, nhưng nam tử thì cũng không phải hiếm thấy.”

Ở trong lòng hắn bổ sung thêm một câu: “Ít ra ở bên cạnh ta có ít nhất sáu người.”

Tần Tam Lượng sợ hết hồn, Nam Cung Giang Độ nói những chuyện này, là đại biểu y cho tố bấy giờ chưa tiếp xúc qua thế giới này. Bất quá, sợ khiêu khích lòng nghi ngờ của y, cái đề tài này Nam Cung Giang Độ cũng chỉ dừng lại ở đó, muốn hấp dẫn thổ bào tử yêu mình, chỉ có thể tiến hành từ từ, nếu không rất dễ dàng đem y hù dọa sợ mà chạy.

5

7. Chương 6

CHƯƠNG THỨ SÁU

Editor: Jung Tiểu Kú

Đốt nền đỏ, hai người lên giường, đối với loại chuyện này, Tần Tam Lượng đã coi như thuần thực, nhưng vẫn cảm thấy có chút e lệ.

Nhớ lại lời chủ tử mới nói, nam nhân cũng có thể thích nam nhân, trong lòng y đột nhiên cảm thấy rất bối rối, ánh mắt ôn nhuận ngẩng đầu hướng Nam Cung Giang Độ mỉm cười: “Chủ... chủ tử, người sẽ không thích ta chứ? Nhưng ... đối với người là phải thành hôn a...”

“Nói nhăng nói cuội gì đó, chúng ta bất quá chỉ là giúp đỡ nhau thoải mái thôi, làm sao có thể thích hay không thích ở đây được.” Nam Cung Giang Độ miễn cưỡng kiềm chế bối rối ở trong lòng, trấn tĩnh gõ đầu Tần Tam Lượng nói: “Nhanh lên một chút, hôm nay nếu như người giúp ta thoải mái, ta cũng sẽ giúp người như thế.”

Thổ bao tử cũng không ngu ngốc nha, quả nhiên cái đề tài này vẫn có sức công phá rất lớn, khiến y lập tức liên liên tưởng trên người mình, bất quá hoàn hảo, rốt cục vẫn là người thiện lương, bị mình nói xạo hai ba câu liền cho qua mọi chuyện.

Nam Cung Giang Độ lẳng lặng nhìn Tần Tam Lượng đang thật tình thay mình “tự làm”, trong lòng có một ngọn lửa như thiêu đốt, phun không ra mà thu về cũng không được, loại khó chịu cùng hưng phấn như thế này thực khiến con người ta không biết phải làm gì.

Người thì luôn có lòng tham, đứng núi này trông núi nọ. Sau khi bắn mấy lần trong tay Tần Tam Lượng, dục hỏa kia không những không có nửa điểm muốn biến mất, ngược lại càng ngày càng nhiều hơn, hận không thể đem thổ bao tử gầy yếu kia lập tức áp dưới thân, điên cuồng mà yêu thương.

Bất quá Nam Cung Giang Độ cuối cùng vẫn khắc chế được, hân muốn cũng không chỉ là thân thể của Tần Tam Lượng mà ngay cả trái tim của y hân cũng muốn.

Lấy ví dụ thê thảm của một huynh đệ nhà mình Tư Không Lâm Nhiên mà nói, hân cũng là mạnh mẽ đem người thu vào tay, nhưng cuối cùng không phải vẫn chạy trốn đó thôi, khiến cho người ta ói máu chính là, trong hoàn cảnh sống chết cận kề, mới biết được hóa ra Tô Đông Ly kia thế nhưng lại đối hân hữu tình.

Người nói xem chuyện này có phải rất ngu ngốc không, tự nhiên lãng phí mà phải trải qua một kiếp sinh tử kia, nếu như lúc mới bắt đầu liền dùng thủ đoạn ôn nhu vô cùng, khiến cho Tô Đông Ly nhận rõ tâm ý của mình, làm sao còn có những đau khổ kia phát sinh.

Nam Cung Giang Độ nghĩ đến bài học thê thảm mà Tư Không Lâm Nhiên phải trải qua, vị huynh đệ ở chỗ kín đang trong tình trạng ý chí chiến đấu sôi sục cuối cùng từ cao ngạo ngẩng đầu mà buông thông xuống, tiếp theo hân nghe thấy Tần Tam Lượng kêu lên vui mừng: “Ha ha ha, thật tốt quá, cuối cùng người cũng xuống rồi, ai nha, nếu lại tiếp tục một lần nữa, tay của ta nhất định sẽ mỏi căng mất, thiệt là, lúc trồng rau cũng không mệt như thế.”

“Vụt” cự vật ở chỗ kín vẫn đang ử rữ trong phút chốc bị bộ dạng khả ái của Tần Tam Lượng kích thích đột nhiên lại giật nảy lên cao, Nam Cung Giang Độ âm thầm kêu khổ, không nói lời nào liền đem chân đạp lên người, sau đó túm Tần Tam Lượng đến trước ngực, ha hả cười nói: “Tam Lượng, hiện tại đến lượt ta chuẩn bị cho người.”

“Không...Không cần, người là chủ tử, ta ... ta làm sao có thể để người làm chuyện này chứ?” Tần Tam Lượng khép chặt hạ thân, thế nhưng không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy có chút chờ mong, nhưng loại chuyện này, suy nghĩ một chút liền thấy không được tự nhiên, còn không bằng để tự y trở về phòng nhỏ, len lén ở trong chăn tự mình làm lấy.

“A, là đáp lễ chứ sao?” Nam Cung Giang Độ đầu chịu bỏ qua cho y, không nói tiếng nào liền đem y phục của y giải khai, đưa tay vào sờ mó, vật nhỏ kia đã hơi hơi ngẩng đầu, nhìn lại Tần Tam Lượng, một gương mặt thanh tú đang trướng đỏ bừng, ánh mắt ướt át không dám nhìn thẳng vào mình, vạt áo bị mở ra, lộ bên ngoài đầu nhũ đỏ bừng như ẩn như hiện, thật sự là vô cùng hấp dẫn.

Một bàn tay nhẹ nhàng vờ vờ nơi ngọc trụ, một tay khác cũng không nhàn rỗi, đi tới trêu đùa núm vú nhỏ kia. Sau một khắc, hân nghe được tiếng thổ dốc dục dục của Tần Tam Lượng truyền đến, tiếp theo thổ bao tử hoảng sợ ngẩng đầu, thất thanh kêu: “Chủ tử...chủ tử, người làm gì? Ta ... ta nhưng tới bây giờ cũng không làm thế với người?”

“Người không hiểu, làm như vậy sẽ tận hưởng hơn.” Ở bên tai là lời nói mỉa hoặc phả vào, quả nhiên, sau một khắc, Tần Tam Lượng liền an tĩnh, mắt nhắm chặt, tựa hồ ngưng ngừng vì bị hân trêu chọc mà chìm trong ***, hai hàng lông mi kia khẽ run rẩy, rất là động lòng người.

“Tam Lượng...” Nam Cung Giang Độ cũng không nhịn được nữa, cúi người liền hôn lên đôi môi đỏ mọng đang không ngừng bị cắn kia, trên tay lại tăng thêm chút khí lực, khiến cho Tần Tam Lượng vừa đau vừa tê dại lại vừa thoải mái cùng khổ sở, không nhịn được nhỏ giọng rên rỉ, trong lúc nhất thời, bên trong phòng xuân sắc khôn cùng.

Lần này Tần Tam Lượng cũng bắn hai ba lần, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, vốn là y cũng không hiểu chừng mực của người hầu, hướng chỉ vừa rồi, hướng đến Nam Cung Giang Độ cũng

không có tâm tư khác thường, trước kia thay chủ tử làm xong những chuyện này liền lập tức rời đi.

Nhưng lần này eo cùng chân đều không phối hợp, cộng thêm Nam Cung Giang Độ cố gắng giữ lại, cho nên nhện không được nằm xuống chiếc giường lớn mềm mại kia cùng đối phương.

“Chủ tử, ta làm sao lại cảm thấy kỹ thuật của người so với ta tốt hơn? Kia sao người còn muốn ta chuẩn bị cho người?”

Đây là chỗ Tần Tam Lượng nghi ngờ nhất, mấy đầu ngón tay kia của chủ tử, quả thực so với xà tinh cùng hồ ly tinh còn muốn lợi hại hơn, bất quá chỉ hơi làm một chút mình liền phun ra ào ào như nước.

“Ân, ta có một căn bệnh, loại bệnh này ấy mà, tự mình lộng thì không cảm thấy vui vẻ gì, huống chi cũng là học theo người, có cái gì lợi hại hơn chứ.”

Nam Cung Giang Độ hơi hột trả lời câu hỏi, chỉ là, một ngón tay quấn vòng vòng những sợi tóc đang thả tán loạn của Tần Tam Lượng, bỗng nhiên nói: “Tam Lượng, nếu như lần này người trở về, cái người tên Thúy Hoa kia không chịu gả cho người thì làm sao bây giờ?”

“Thúy Hoa không chịu gả cho ta?” Tần Tam Lượng nghi ngờ quay đầu lại, đối diện với một đôi mắt thâm thúy mà chân thành, trong chốc lát, trong lòng không khỏi giật mình, vội vàng nhắm mắt lại, có chút bối rối nói: “Nếu không chịu gả sao, cái này cũng không phải chuyện lạ gì trong thôn của chúng ta, chuyện từ hôn nay, ở trong thôn chúng ta cũng không phải là không có.”

Nam Cung Giang Độ thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm tốt quá, phản ứng của thổ bao tử đối với chuyện này cũng vượt quá dự liệu của bản thân, thì ra y đối với người tên Thúy Hoa kia cũng không có tình cảm nào, cái này khó trách cô thôn nữ kia tại sao cũng không có tình cảm với y, mình chỉ cần bỏ ra một chút tiền, đối phương liền cao hứng mà đáp ứng từ hôn.

“Dù sao cho dù Thúy Hoa không lấy thì còn có Hương Hoa, Ngọc Hoa, Lan Hoa, cha mẹ ta nói, nha đầu trong thôn chúng ta so với tiểu tử thì nhiều hơn, ta cùng đệ đệ không thể nào không lấy vợ được, hơn nữa, hiện tại chủ tử cho ta nhiều phần thưởng như thế, nhà chúng ta ở trong thôn coi như cũng không tệ hơn so với nhà của Thúy Hoa hoặc các nhà khác trong xóm.”

Tần Tam Lượng vừa nói tới đây, liền nở một nụ cười sáng lạn. Lời của y khiến cho Nam Cung Giang Độ vừa mới rồi tươi vui rạo rực, trong nháy mắt liền rơi xuống đáy cốc. Trong lòng vừa hận vừa tức, thầm nghĩ thổ bao tử của ta, người không thể không thẳng thắn như thế được không? Có biết hay không chủ tử vì những lời nói vô tâm của người mà sắp học mẫu nội thương rồi không?

“Chủ tử, người tại sao lại hỏi thế? Chẳng nhẽ người có tin tức gì sao?” Vừa rồi nói mà không thêm để ý nhưng sau một khắc, Tần Tam Lượng lại không nhịn được khần trương lên, mắt to nhanh như chớp chùng nhìn Nam Cung Giang Độ, sợ hấn nói ra đáp án bản thân không thích nghe.

“Nga, ta là thuận miệng hỏi một chút mà thôi, người đừng khần trương, dù sao người đối với cái người tên Thúy Hoa kia cũng không có tình cảm?” Nam Cung Giang Độ qua loa trả lời, sau đó kéo tay Tần Tam Lượng: “Tốt lắm, tốt lắm, trời đã tối rồi, hai chúng ta ngủ thôi, ngày mai ta còn muốn dậy sớm đi xử lý một chút chuyện.”

“Chủ tử, kia ta đây đi về thôi.” Cảm thấy eo cùng chân dần dần khôi phục khí lực rồi, Tần Tam Lượng thật vội muốn nhanh chóng trở về phòng của mình, trong này, vạn nhất nếu buổi sáng bị ai nhìn thấy y cùng chủ tử ngủ cùng một chỗ, y còn mặt mũi nào làm người nữa? Chỉ sợ nước bọt của Lương tổng quản sẽ dìm chết đuối mình mất.

“Sợ cái gì, cứ nằm với ta, ngày mai khi những người đó còn chưa đến hầu hạ, ta đã sớm tỉnh rồi, đến lúc đó tự nhiên sẽ gọi người rời đi.”

Nam Cung Giang Độ không nói gì, lôi kéo tay của Tần Tam Lượng, an ổn nhắm mắt lại, trong lòng thì lại cười trộm: ngu ngốc a ngu ngốc, đừng nói người, cho dù là những con hồ ly tinh trong Bách Hoa Lâm kia, ta cũng có biện pháp đùa bỡn khiến các nàng xoay vòng quanh, hôm nay muốn dần dần tạo thói quen cho người trước, đây không phải chỉ mới là bữa sáng thôi sao?

Tần Tam Lượng nghe chủ tử nói như vậy, tâm cũng thả ra đôi chút, hướng chi bản thân cũng mệt mỏi, cho nên liền nắm tay Nam Cung Giang Độ, rất thành thực nhắm mắt lại, ngủ sâu như chết ngay sau đó. Đến cả khi Nam Cung Giang Độ ăn một đêm đậu hủ cũng không khiến y thức dậy.

Tần Tam Lượng bị một tiếng thét chói tai làm cho tỉnh dậy.

Giống như cương thi nhảy bật dậy, đại não hỗn loạn còn chưa thực sự thanh tỉnh, vì vậy không cách nào đối mặt với tình huống trước mắt.

Trong mắt y chỉ thấy cột giường hoa lệ, bị che bởi màn sa tanh mỏng manh như nước thêu hình uyên ương, bên cạnh còn có chủ tử mặt dày đang ngáp dài.

Chủ tử...

Tần Tam Lượng thoáng cái lập tức bị dọa cho hoàn toàn tỉnh lại, quay đầu nhìn, quả nhiên, chỉ thấy ánh mắt của hai nha hoàn như mắt cá, trợn trừng, ngơ ngác nhìn y cùng Nam Cung Giang Độ.

Đại khái vì quá kinh ngạc cho nên tạm quên thân phận của mình, bởi vì ngón tay của hai người kia thẳng tắp chỉ vào mình cùng Nam Cung Giang Độ, giống như thê tử bắt gian tại giường.

“Cung chủ, người, người, người...” Hai nha hoàn cà rắm tựa hồ đang cố tìm từ thích hợp, nhưng mà “người” hồi lâu cũng không biết “người” như thế nào nói hết.

“A a a a, ta, ta... ta cùng chủ tử không có gì, chúng ta... chúng ta là trong sáng, các người... các người đừng hiểu lầm...”

Tần Tam Lượng bối rối xua tay liên tục, lại nghĩ muốn ra khỏi chỗ, bắt quá, rất nhanh, thân hình của y liền cứng đờ, làm sao cũng không nhớ được, tối qua lúc đi ngủ, mình khi nào thì đem quần áo cởi ra chứ? Hôm nay cặp chân trơn bóng làm sao ra ngoài gặp người đây?

Bởi vì hai tiếng kêu sợ hãi kia, lại có hai ba nha hoàn cầm dụng cụ rửa mặt đi vào, nghe thấy lời biện hộ của Tần Tam Lượng, trên mặt mấy nha hoàn đều lộ ra vẻ “có quỷ mới tin người”, “người cho chúng ta là hài tử ba tuổi sao?”

“Chủ tử, người...người...người cũng nói gì đó đi chứ?”

Tần Tam Lượng nóng nảy, nghĩ thầm người này đến thời khắc mấu chốt rồi, làm sao tính tình chậm chạp như thế chứ, mình là một nông phu, nếu như có chuyện gì đó cùng lắm thì sẽ cuốn gói về quê, nhưng người này là chủ tử, không thể giống như thế được, hắn là quý tộc, nhân vật nổi tiếng, này... này vạn nhất bị người khác hồ ngôn loạn ngữ truyền đi lung tung, sau này, tiếng tăm của hắn làm sao đây?

Nghĩ tới đây, Tần Tam Lượng lại càng gấp gáp, đã thế lại thấy Nam Cung Giang Độ miễn cưỡng giơ tay lên vuốt tóc mình, mí mắt cũng lười nhác lên, quét qua đám nha hoàn đang đứng ở cửa một cái, nói lầm bầm: “Có cái gì ngạc nhiên, định lực của các người chờ rèn luyện thêm đi.”

“Cung chủ, chúng ta... chúng ta thật sự không có nhìn thấy chuyện gì mà, cầu ... xin ngài đừng giết chúng ta.” Hai nha hoàn phát hiện chuyện đầu tiên đột nhiên “cộc cụp” một tiếng liền quỳ xuống, cả người lạnh run.

“Giết ... giết người?” Tần Tam Lượng cũng kinh hãi, ở trên đời mười mấy năm cũng chưa thấy qua một vụ giết người nào trong thôn nhỏ nhà mình, mắt nghe thấy cái chữ này nhất thời vô cùng kinh sợ.

“Ai nói muốn giết các người?” Nam Cung Giang Độ liếc mắt: “Được rồi, tới đây đi, ta muốn rửa mặt. Đúng rồi, Tam Lượng người còn ngủ nữa không? Nếu là cảm thấy mệt mỏi, thì vẫn nên ngủ tiếp đi, người không giống ta người tập võ, tối hôm qua đích thực là mệt muốn chết rồi.”

Hắn vừa nói, trong lòng lại âm thầm buồn cười, nghĩ thầm trông cậy vào các người tung lời đồn đại còn chưa được, ước gì các người truyền đi càng nhanh càng tốt, ta làm sao có thể giết các người đây? Ân, hai người nha hoàn này đại khái mới được điều tới, cho nên không rõ tác phong làm việc của ta lắm.

“Chủ tử, người... người không có...người ... trước để các nàng đi ra ngoài, ai nha, làm sao người có thể nói như thế được chứ?” Tần Tam Lượng cũng không ngờ đến mức độ đó, dĩ nhiên biết mấy câu nói kia mập mờ như thế nào, y vừa vội vừa tức, nhưng trước mặt bọn nha hoàn, không thể làm gì được mà cũng không thể nói thêm gì được.

“Nga, nga, tại sao? A, ta hiểu rồi.” Nam Cung Giang Độ cười ha ha hai cái, phất tay với bọn nha hoàn, nói: “Được rồi, được rồi, các người đi ra ngoài, để Tam Lượng trước tiên mặt y phục vào cái đã rồi hãy nói sau.”

“Chủ tử...”

Tần Tam Lượng bị thúc kêu một tiếng, oán hận nhìn chằm chằm Nam Cung Giang Độ, nhìn dáng vẻ của y, nếu trong nhà không có ngoại nhân, y đại khái sẽ nhào lên cắn xé đối phương. Đây chủ tử vô liên sĩ rốt cục có hay không rõ ràng tình huống này a? Chẳng lẽ hẳn không sợ danh tiếng của mình bị hao tổn sao?

“Nga, nga, làm gì? Tốt lắm, tốt lắm, các người cũng đi ra ngoài đi, nhìn cái gì nữa? Còn chưa có nhìn đủ sao?” Nam Cung Giang Độ tỏ ra uy nghiêm lớn tiếng nói, sau một khắc, mấy nha hoàn tò mò liền nối đuôi nhau lui ra ngoài.

“Chủ tử, làm sao bây giờ?”

Đợi những người khác biến mất rồi, Tần Tam Lượng liền vội vàng quay đầu lại hỏi Nam Cung Giang Độ đòi biện pháp. Vừa nói, còn không nhịn được ngoái nhìn ngoài cửa sổ, vài tia nắng sớm mai xuyên qua rèm cửa chiếu vào trong giường. Khiến y không khỏi sửng sốt là, tiếp theo nhảy ra kéo rèm cửa lên, liền thấy sắc trời bên ngoài sáng choang, đoán chừng bây giờ mặt trời cũng đã lên cao rồi.

“Cái gì làm sao bây giờ?” Nam Cung Giang Độ lại ngáp một cái nữa, đem cái quần ném cho Tần Tam Lượng: “Nào, quần của người, trước mặc vào đi.”

“người, người rõ ràng nói sáng nay sẽ dậy sớm mà.” Tần Tam Lượng chỉ ngoài cửa sổ, tức giận lên án Nam Cung Giang Độ đang bày ra vẻ mặt vô cùng thỏa mãn, đột nhiên cảm giác được hình như trên đầu người kia có hai cái tai hồ ly đang ve vẩy.

“A? Đúng rồi, ta hôm nay vốn cần phải dậy sớm để đi làm chút chuyện, đúng rồi, mà thôi, dù sao cũng dậy muộn rồi, không đi cũng không sao cả.” Nam Cung Giang Độ nhún nhún vai, nhìn Tần Tam Lượng một cái: “Mặc xong rồi? Mặc xong rồi ta liền gọi người đi vào.”

“Chủ tử, người... người chẳng lẽ một chút cũng không lo lắng sao? Tối hôm qua hai chúng ta rõ ràng không có chuyện gì mà, nhưng... nhưng hôm nay ta tỉnh lại trên giường của người, người nhảy xuống Hoàng hà cũng rửa không sạch, sau này nếu người ta biết rồi, giờ làm sao đây?”

“Ân, người nói cũng đúng, vậy làm sao bây giờ? Bằng không chúng ta đem mấy nha hoàn kia đem đi giết đi?” Nam Cung Giang Độ ra vẻ buồn rầu tựa vào trên giường, tựa hồ thật sự suy nghĩ biện pháp giải quyết.

“Giết...giết người? Không được? Vậy quá độc ác.” Tần Tam Lượng lần nữa bị dọa sợ, hai tay khấn trương xoắn xoắn vạt áo, sợ rằng Nam Cung Giang Độ thật sự sẽ ra lệnh như thế.

“Ân, Tam Lượng cảm thấy giết người quá ác sao? Vậy thì không bằng chúng ta băm nát đầu lưỡi của các nàng, ngó, đúng rồi, các nàng cũng sẽ viết ra, tay cũng chặt đi thôi...”

Lần này, không đợi Nam Cung Giang Độ nói xong, Tần Tam Lượng liền “hô” lập tức đứng lên, hét lớn: “Không được, người...chủ tử người tại sao lại có thể tàn nhẫn như vậy được, các nàng... các nàng đều là nha hoàn của người, người... người sao lại vô tình như vậy?”

Y vừa nói hốc mắt vừa nhịn không được liền đỏ lên, nghĩ thầm, ta nhiều nhất cũng chỉ là một hạ nhân mà thôi, có phải hay không tương lai cũng sẽ có một ngày, chủ tử không thích ta nữa, lại bị ta phát hiện được bí mật của hắn, hắn sẽ không chút lựa chọn đối ta nổi sát tâm, nghĩ như vậy, vẻ mặt kia liền ảm đạm xuống.

Nam Cung Giang Độ lập tức đọc được suy nghĩ trong lòng của y, thầm nghĩ hồng rồi, diễn có chút quá rồi, cũng không thể để Tam Lượng vì sự kiện này mà nhận định ta là một chủ tử lãnh khốc vô tình, nếu không, đừng nói y bây giờ đối ta còn chưa có tình cảm, ngay cả có, chỉ sợ cũng bị sợ làm cho rụt vào.

Nghĩ tới đây, vội vàng ôm Tần Tam Lượng vào trong ngực, ôn nhu an ủi: “Tốt, Tam Lượng, ta còn không phải vì người sao? Người mới vừa nói sợ chuyện này truyền đi, cho nên ta mới giúp người nghĩ biện pháp, thật ra thì ta cũng không thể hạ thủ được, nếu thật sự giết các nàng, mới rồi đã giết rồi, còn chờ đến lúc này sao? Có phải hay không?”

“Người đang nói lằng nhằng cái gì thế? Thanh danh của ta có gì quan trọng đâu, ta bắt quá chỉ là một nông dân, ở trong thành hỗn loạn quá không chịu đựng được nổi cùng lắm là một bao quần áo, liền về nhà trồng ruộng, vẫn có thể nuôi sống mình. Ta sợ là sợ người, Minh đại ca nói người là quý tộc thượng lưu, người kết giao cũng là hoàng thân quốc thích cùng vương công đại thần, ta mặc dù không có học vấn kiến thức nhưng cũng biết những người kia rất coi trọng cái này...”

Tần Tam Lượng nói tới đây, đã cảm thấy trong lòng càng thêm lo lắng hơn cho Nam Cung Giang Độ, ngẩng đầu muốn nhìn một chút về mặt đối phương, nghĩ thầm cái người này còn chưa tỉnh hay sao? Người phải biết lo lắng chứ?

Ai ngờ lại thấy Nam Cung Giang Độ ngơ ngác nhìn mình, một lúc lâu cũng không nói gì, qua thật lâu, mới nở nụ cười rạng rỡ, nhẹ giọng nói: “Tam Lượng, người là lo lắng cho ta sao? Người không để ý đến mình mà lo lắng cho ta sao?”

“Àn...” Tần Tam Lượng thực thà gật đầu, bỗng nhiên lại nhớ tới Khuynh Minh đã nói, bị làm cho hoảng cuồng quýt khoát tay nói: “Chủ...chủ tử, người đừng hiểu lầm, a. ta... ta không có ý tứ khác, ta... thân thể của ta là người hầu của người, nên vì người mà lo lắng, a, ta không thích người... ta còn muốn về nhà lập gia đình.”

“Nha~ ... ta không có hiểu lầm.” Nam Cung Giang Độ buông Tần Tam Lượng, trong lòng có chút xiu thất vọng, bắt quá chợt bị ý chí chiến đấu thay thế. Bởi vì bất kể nói như thế nào, thổ bao tử chịu vì mình lo lắng mà suy nghĩ, này chính là một hiện tượng tốt.

“Àn... Kia...Kia không có chuyện gì nữa, ta đi ra ngoài trước.” Tần Tam Lượng mất tự nhiên đứng lên, không biết tại sao, vừa mới rời Nam Cung Giang Độ ôm mình, cái loại cảm giác này, giống như... giống như hẳn thật sự thích mình, nhớ tới bình thường chủ tử luôn đối tốt với mình, cái ***g ngực ấm áp kia khiến y lưu luyến.

“Đừng có đoán mò nữa, Tần Tam Lượng, người bắt quá chỉ là thổ bao tử mà thôi, chủ tử làm sao thích người được.” Đi ra đến cửa phòng, Tần Tam Lượng giống như trốn mà vọt vội về phòng mình, rửa mặt xong liền yên lặng nằm ở trên giường, trong đầu tất cả đều một cái nháy mắt một nụ cười, tất cả nhất cử nhất động của Nam Cung Giang Độ.

“Không sai, cho dù là chủ tử có thích người, người cũng không thể thích hẳn, người còn muốn thành thân, người không thể làm chuyện có lỗi với Thúy Hoa, người còn muốn sinh hài tử, sinh thật nhiều thật nhiều nhi tử, ba điều bất hiếu vô hậu là lớn nhất, Tần Tam Lượng người thanh tĩnh một chút có được không? Đúng, không sai, chính là như vậy, tốt lắm, tiếp tục làm việc thôi.”

Y tự mình khuyên mình như thế, dần dần liền quên đi, sau này trăm triệu lần không thể cùng chủ tử lại chơi cái kia nữa, nếu lại bị người nhìn thấy lần nữa, tất nhiên sẽ lại hiểu lầm, nếu sau này mình đem Thúy Hoa đến làm việc trong phủ, nếu bị lão bà biết, mình mặc dù không sai nhưng cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Vừa nghĩ như thế, lại nặng nề đi ra khỏi phòng, đánh giá nơi nào trong sân thích hợp để khai phá. Đi tới đi lui, giây lát liền tới mảnh đất trong hoa viên bên cạnh, chỉ thấy bên trên đủ loại cỏ dại cao hơn một thước, trong lòng y vừa động, thầm nghĩ đúng rồi, mình không có ở quá nơi này, nếu để chủ tử nhìn thấy, vẫn không thể tự trách mình hành sự bất lực a? Không bằng hai ngày nữa đem cỏ dại làm sạch, chính là sẽ có thêm một mảnh vườn rau mới cho coi.

Đang suy nghĩ, chợt nghe bên ngoài có người gọi: “Tần Tam Lượng có ở đây không? Trong nhà người có người tới thăm đó, nói là có chuyện, bảo người nhanh về nhà đi.”

Tần Tam Lượng nhìn ra bên ngoài, thấy gã tiểu tư trước cửa, trong bụng kinh ngạc, vội vàng đi ra ngoài, nói: “Có biết là ai hay không? Kỳ quái, ta vừa về bắt quá cũng chỉ có hai ba tháng trước, làm sao lại có chuyện quan trọng rồi chứ?”

Gã tiểu tư cười nói: “Người đây đi hỏi hẳn đi, ta nào biết là ai đâu, nói là đệ đệ của người, được rồi, được rồi, đi nhanh đi, đi gặp không phải là sẽ biết được sao?”

Đang khi nói chuyện, chân đã sớm đi tới thính phòng ở tiền viện, chỉ thấy một bé trai đang ngồi ở trong

phòng hết nhìn tới lại nhìn lui, trên mặt tràn đầy thần sắc mới lạ, đột nhiên nhìn thấy y, đứa bé kia đứng lên, gọi: “Ca, ta ở chỗ này.” Nguyên lai là đệ đệ Tần Tam Lượng.

“Đi, Cậu Đản, tại sao người tới đây?” Tần Tam Lượng rất là kinh ngạc, hô to nhũ danh của đệ đệ liền chạy tới thính phòng, lại thấy Cậu Đản nhìn chung quanh một lần, sau đó mới lôi kéo cánh tay của y, nói: “Đi, Chúng ta đi ra ngoài nói, nơi này nhiều người.”

“Rất cục là xảy ra chuyện gì?” Đi tới chỗ không có người, Tần Tam Lượng cũng hơi sợ, nghĩ tới thời điểm mình rời nhà, thân thể cha mẹ còn khỏe, sẽ không phải trong thời gian ngắn như vậy liền bị bệnh gì nặng đó chứ?

“Ca? Không biết xảy ra chuyện gì, cha mẹ của Thúy Hoa tỷ tỷ sáng nay bỗng nhiên đến nhà chúng ta, nói muốn từ hôn. Cha mẹ ta khuynh can mãi cũng vô dụng, cho bọn họ rất nhiều tiền cũng vô dụng.”

Cậu Đản nhìn xung quanh không có người, mới vội vàng nhỏ giọng nói: “Cha mẹ nói, xem người có nhân rồi một chút không, nếu rảnh thì trở về nhà một chuyến, còn nếu không rảnh, tốt nhất mấy ngày nữa cũng nên trở về, ta phải đem chuyện này làm cho rõ ràng.”

“A? Từ hôn?” Tần Tam Lượng thoáng cái bối rối, không tự chủ được liên tưởng đến chuyện tối hôm qua có phải đã truyền đến tai Thúy Hoa rồi không?

Nhưng nghĩ lại: Không đúng, sáng nay mấy nha hoàn mới nhìn rõ, lời đồn kia cho dù có ngòi thiên lý mã cũng không có nhanh như vậy truyền đến tai Thúy Hoa được.

Huống chi cho dù Thúy Hoa có biết đi chẳng nữa, cũng sẽ không làm loại chuyện từ hôn này, ở nông thôn, địa vị của nam nhân cao đến không thể rung chuyển được. Huống chi hiện tại Tần Tam Lượng còn đi làm trong thành, còn có thể kiếm được không ít tiền, đừng nói chỉ cùng chủ tử chơi như thế mấy lần, cho dù làm luyến đồng, y muốn cưới hỏi thì nữ nhân kia vẫn gả.

“Ca, người vẫn đang nghe ta nói đấy chứ? Rất cục có trở về hay không? Mẹ nói, mặc dù có về cũng không có gì, nhưng việc hôn sự này cũng đã định rồi, nếu nói thôi liền cho nàng thôi, đây người ta cũng quá xem nhẹ chúng ta, huống chi người hiện tại lại đang làm công trong phủ...” Cậu Đản thấy ca ca không có nói lời nào, có chút nóng nảy, định đem lời nói của cha mẹ nói hết với Tần Tam Lượng.

“Ân, coi như xong, quả dưa cổ chấp vận mãi cũng không ngọt được, người trở về để cho nàng thôi đi, ngày khác có rảnh, ta sẽ về nhà, để xem nguyên nhân là gì. Dù sao người ta tâm không có nơi của ta, nếu cưỡng ép người cưới về, thì có ý nghĩa gì chứ? Huống chi hôm nay ta bắt quá cũng chỉ là một hạ nhân, làm sao có tư cách để làm chuyện bá đạo bỏ không uống nước còn cổ nhấn đầu xuống chứ?”

Câu trả lời của Tần Tam Lượng khiến Cậu Đản có chút ngoài ý muốn, ấp úng nói: “Cái gì gọi là bá đạo? Vốn chính là nhà nàng ấy không đúng mà, hôn sự cũng chỉ còn mấy tháng nữa, nàng một câu nói thôi liền thôi, nữ nhân như vậy ngày sau còn ai dám muốn nữa chứ. Được rồi, người đã không thèm để ý, ta nói nhiều còn có ý nghĩa gì chứ. Ta chính là tức giận, người cũng không biết, cha Thúy Hoa tỷ kia đến nhà chúng ta, bộ dạng vênh mặt tự đắc, nói chúng ta bắt luận bỏ ra bao nhiêu tiền từ hôn thì hẳn cũng không cần.”

Tần Tam Lượng nhú mày, y biết nhà Thúy Hoa thực sự là nghèo khó, nếu không ngày đó cũng sẽ không chọn một gia đình cũng nghèo khó như mình, rất cục hôm nay làm sao lại mạnh mẽ từ chối như vậy chứ?

Nghe nói hai ca ca của Thúy Hoa cũng ở trong thành kiếm tiền, chẳng lẽ kiếm được món hời nào sao? Hoặc có lão gia nào coi trọng Thúy Hoa, muốn lấy nàng về làm thê thiếp, nhà bọn họ mới lớn lối như vậy?

Bất quá hiện tại nghĩ những thứ này còn có ý nghĩa gì chứ.

Đem Cậu Đản khuyên trở về, mình lại trở về trong viện, trước phòng của y có một tảng đá trắng sạch sẽ, lại có mái hiên che mát, cho nên ngày thường không có Nam Cung Giang Độ quần quýt, y đều thích nhất ngồi ở chỗ này, nhìn cảnh tượng viện tử ngoài kia, thuận tiện đánh giá địa phương tốt nhất thích hợp để canh tác vườn rau.

8. Chương 7

CHƯƠNG THỨ BẢY

Editor: Jung Tiểu Kú

Ngồi ở trước tảng đá to ấy, hai tay nâng cằm, ngơ ngác nhìn phía trước, Tần Tam Lượng cố gắng tiêu hóa tin Thúy Hoa từ hôn.

Nhưng thật ra cũng không thương tâm, khổ sở, dù sao y đối với Thúy Hoa, cũng không có loại tình yêu đến chết đi sống lại.

Hai người chỉ bắt quá gặp nhau hai lần, cũng bởi vì tại nơi đó có thật nhiều người, nói không đến hai lời liền tách ra, đính hôn mấy tháng trước, trừ lần về nhà kia tặng trâm bạc, cũng không đưa qua quà gì khác cho đối phương, dĩ nhiên đối phương cũng không có tặng lại mình khăn gắm hay cái gì, tình cảm như vậy, chính là khi bị từ hôn, lại có cái gì đó thương tâm chứ?

Chỉ bắt quá, dù sao cũng đã đặt hôn rồi, trong mỗi ngày nhàn hạ vô sự, cũng thích nghĩ tương lai của hai người sau này.

Ở tại phòng nhỏ, nhìn thấy từng đứa con của mình xuất thế, sau khi quét sân xong nhìn lại, sẽ có hài tử đang bập bõm tập nói gọi phụ thân, những tình cảnh kia, chẳng qua thỉnh thoảng nghĩ đến, cũng không cảm thấy quá hạnh phúc. Y đã sớm nghĩ, quyết định, sau này khi cưới thê rồi, cũng sẽ đem Thúy Hoa đến đây, y muốn hầu hạ Nam Cung Giang Độ cả đời, trừ khi đối phương chán ghét mình.

Tâm nghĩ đến đây liền đau xót, hô hấp Tần Tam Lượng hơi chậm lại, không tự kiềm chế được nhìn về phía cửa phòng chủ tử, Nam Cung Giang Độ mới vừa đi ra ngoài, nói là đi gặp các chương quỹ nơi khác, cũng là nói đi làm chuyện làm ăn, sẽ không dẫn y đi, để y trong phòng hảo hảo nghỉ ngơi.

Chủ tử sẽ chán ghét mình sao? Có không nhỉ? Hắn hiện tại rất thích mình, mình cũng rất thích hắn. Mình thích hắn đã nghĩ muốn ở với hắn cả đời, không rời khỏi hắn, như vậy, suy từ bụng ta ra bụng người, chủ tử hắn cũng ôm loại ý nghĩ này nhỉ?

Tần Tam Lượng cứ như vậy nghĩ lung tung, mờ mịt không biết thời gian qua bao lâu, cơm trưa cũng không có tâm tình ăn, mặc dù phòng bếp vẫn dựa vào lệnh của Nam Cung Giang Độ chuẩn bị canh cùng thức ăn tinh sảo, nhưng y chỉ ăn có vài miếng cơm thôi, lại đi ra ngoài ngồi trên tảng đá.

Không thương tâm, nhưng luôn cảm thấy có chút buồn bực, cuối cùng Tần Tam Lượng vẫn quyết định, chờ Nam Cung Giang Độ trở lại, sẽ xin phép hắn.

Y muốn đem chuyện này tra rõ ràng, rốt cục tại sao Thúy Hoa lại muốn như thế? Nếu nàng có người yêu, hoặc muốn trèo cành cao, mình cũng không cần để ý.

Nhưng nếu nàng là do không muốn mà bị bố mẹ nàng ép buộc, kia không thể không nói rõ ràng ràng. Chủ tử cũng đã nói, những thứ nhà giàu kia, thật ra không có chuyện gì tốt, mình không thể trở mắt nhìn Thúy Hoa nhảy vào hố lửa mà đứng ở một bên khoanh tay đứng nhìn.

Cho đến khi định thần lại, Tần Tam Lượng cảm giác trong bụng thoải mái không thôi, vừa muốn đứng dậy, chợt thấy Nam Cung Giang Độ vào sân, y mừng rỡ đứng lên kêu một tiếng.

Sau một khắc, y vốn đang cười nhìn Nam Cung Giang Độ đi về phía mình, sắc mặt đột nhiên thay đổi, tiếp theo liền cảm thấy hoa mắt, thân thể chợt nhẹ, bắt quá thời gian nháy mắt trôi qua, mình nghĩ bản thân sẽ rơi xuống, tiếp theo liền nghe “phốc” một tiếng, quay đầu nhìn lại, thấy một xác rắn mềm nhũn nằm trong vòng tay của Nam Cung Giang Độ.

“Người không có chuyện gì ngồi ở chỗ này làm gì?”

Nam Cung Giang Độ kinh hồn chưa định, từ trên xuống dưới đánh giá thổ bao tử một phen, xác định y không có bị thương, lúc này mới cảm giác trái tim bình ổn trở lại.

Tiện tay đem xác rắn ném xuống, lại vuốt tóc Tần Tam Lượng nói: “Sau này đừng ngồi ở đây nữa, con rắn kia muốn đi dọc theo mái hiên để ăn chim sẻ, ăn xong sẽ theo vách tường đi xuống, người ngồi ở đây mớ

mặt không rõ nếu bị nó cắn thì làm sao? Mà cho dù không bị cắn, cũng sẽ bị kinh sợ. Sau này người muốn ngồi thì qua bên kia đi nha.”

Tần Tam Lượng ngơ ngác gật đầu, một đôi con người to tròn nhìn nhìn Nam Cung Giang Độ, một hồi lâu mới ấp úng nói: “Chủ tử, ta mới vừa... vừa thấy người ở đại môn, làm sao...làm sao thời gian nháy mắt một cái,... người đã tới đây rồi. ta ... ta thật giống như thấy bóng của người chợt lóe lên, chẳng lẽ... chẳng lẽ người là ...”

“Chẳng lẽ cái gì?” Nam Cung Giang Độ buồn cười nói, chỉ nhìn thấy Tần Tam Lượng nhanh như chớp mắt to vừa chuyển, cũng biết thổ bao tử này lại có suy nghĩ kinh người nào đó, sẽ không đoán hẳn thành thần tiên chứ?

“Chẳng nhẽ người là yêu ma quỷ quái trong truyền thuyết sao?” Tần Tam Lượng không có cô phụ kỳ vọng của Nam Cung Giang Độ, câu nói đầu tiên khiến đối phương đen mặt, y lại thực sự tin tưởng bổ sung thêm: “Chủ tử, người yên tâm, cho dù người là yêu ma quỷ quái, ta cũng không sợ người, thật sự, ta một chút cũng không sợ người.”

Nam Cung Giang Độ nghĩ thầm tốt nha, ta đại khái mình sẽ là thần tiên, kết quả người trực tiếp làm ta giảm vài cấp, biến thành yêu ma quỷ quái rồi.

Vừa nghĩ đến đó liền oán hận gõ trán Tần Tam Lượng, giả bộ sinh khí: “Đồ hồn trưởng, dám nói chủ tử là yêu ma quỷ quái, người cũng không nhìn hình dáng này của ta một chút, phong thần như ngọc, ngọc thụ lâm phong, tại sao người không đoán ta là thần tiên?”

Tần Tam Lượng ha hả cười nói: “Thần tiên làm sao lại bận rộn những tục sự như thế này chứ? Chủ tử, hôm nay không phải đi nói chuyện làm ăn sao? Cho nên chỉ có thể là yêu ma thôi, bọn họ thích kiếm tiền. Về phần bộ dạng, nghe nói hồ ly tinh bất kể là đực hay cái đều lớn lên vô cùng đẹp mắt.”

Nam Cung Giang Độ chán nản, nghĩ thầm tốt rồi, thổ bao tử này ngay cả đoán mò cũng muốn suy luận la tập (logic). Sau đó vừa bực mình vừa buồn cười, đem Tần Tam Lượng ôm càng chặt hơn, cố ý buồn rười rượi nói: “Người nói đúng, ta hiện tại chính là yêu ma quỷ quái, nhưng ta không phải là hồ ly tinh, ta là lang tinh, ta hiện tại phải ăn người, người có sợ hay không?”

“Không sợ, chủ tử muốn ăn ta, đã sớm ăn rồi.” Trên mặt Tần Tam Lượng là nụ cười vui vẻ, một đôi mắt cười cong khóe môi, gương mặt vốn thanh tú lại càng thêm động lòng người.

Nam Cung Giang Độ nhìn đến ngây người, tim đập cũng trật mấy nhịp, vị huynh đệ dưới khổ kia lại cũng không chịu thua kém, liền ngẩng cao đầu, hẳn bị dọa sợ vội vàng hồi thần, nội công đều đem ra dùng hết, như thế huynh đệ mới miễn cưỡng đề xuống được.

Hắn bị dọa đến nổi mồ hôi lạnh ra khắp người, thầm nghĩ nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là làm trò trước mặt Tam Lượng. Nhắc tới cũng thật đáng giận, thổ bao tử này sẽ không biết mình thích y đi? Mỗi lần đều bày ra những tư thế động lòng người để trêu chọc mình, rồi lại không để mình thống thống khoái khoái mà ăn y.

“Chủ tử, rốt cục là xảy ra chuyện gì?” Xem ra lần này Tần Tam Lượng quả thật là biết mình hoàn toàn đoán mò rồi, cho nên căn cứ vào đạo lý học giỏi không bằng không biết một mội học hỏi, nhất định phải làm cho rõ ràng chuyện này.

“Cái gì là chuyện gì xảy ra hả? Ta không phải là đã nói với người rồi sao? Ta là người trong giang hồ, công phu kia tự nhiên là sẽ có, vừa mới rồi chỉ là một chút võ nghệ thôi, chính là khinh công, khinh công của ta đây cũng có tên gọi, chính là tên di hình đối ảnh, người không phải chỉ nhìn thấy cái bóng của ta thoáng qua một chút thôi sao? Đó chính là ta vội vã đi cứu người, cho nên mới sử dụng di hình đối ảnh.”

Nam Cung Giang Độ nói xong, nhìn thấy Tần Tam Lượng vẫn là một bộ mờ mịt không giải thích được, bắt giác trong lòng ngứa ngáy khó chịu, vì vậy nghĩ một lát, liền nói: “Người có muốn bay lên hay không?”

Nói xong thấy thổ bao tử như trước bày ra bộ dạng chó con gật đầu lia lịa không ngừng, hẳn khê mỉm cười, không nói hai lời liền ôm ngang Tần Tam Lượng, cười nói: “Đừng động, ta đây liền dẫn người bay lên cao.” Lời còn chưa dứt, người đã phi thân lên mái hiên.

Tần Tam Lượng cảm giác tiếng gió bên tai thét gào, nhìn xuống dưới, mình thế nhưng đang ở giữa không trung, phía dưới chính là các ngôi nhà quen thuộc.

Y liền cảm thấy trong lòng có một cỗ nghẹn tới họng, nghĩ thâm, xong đời, xong đời rồi, ta đây không phải là sẽ ngã chết đó chứ. Sợ hãi, thế nên y không khỏi nhắm chặt hai mắt.

“Ngu ngốc, người sợ cái gì, nhìn cho kỹ đi, người cho rằng ta giống chim sao, có thể mang người bay một ngày, cho người có thời gian thích ứng?”

Nam Cung Giang Độ bị phản ứng của Tần Tam Lượng khiến cho vừa yêu vừa hận, vừa cười vừa tức, không nhận được ở cơ thể y nhẹ nhéo một cái.

Tần Tam Lượng đối với võ công căn bản là không biết gì, cho nên cũng không hiểu trong quá trình sử dụng khinh công bay lên cao có thể bật hơi nói chuyện là cỡ nào khó khăn, bất quá nghe Nam Cung Giang Độ nói chuyện tự nhiên như thế, không giống như là đang khấn trương, bối rối, y không khỏi cũng có chút yên lòng, cẩn thận thò đầu ra, mở mắt nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy bên dưới là một hoa viên thật lớn, Nam Cung Giang Độ ôm y, mũi chân chỉ chạm nhẹ trên ngọn cây một chút, liền lại bay lên thật cao, thật xa, như thế khi cùng nhau dừng lại, đã thấy cả hai đang đứng ở sau tường trong phủ, mắt thấy chắc phải bay qua tường, chợt thấy thân thể trầm xuống, y bị dọa cho sợ vội vàng nhắm mắt lại thầm nghĩ không phải bây giờ sẽ bị ngã chứ?

Sau một khắc, chân chạm vào đất, Tần Tam Lượng mở mắt ra nhìn, liền thấy mình cùng Nam Cung Giang Độ hảo hảo đứng trên đất bằng.

Lần này không khỏi mừng rỡ, thổ bao tử nắm lấy cánh tay Nam Cung Giang Độ, hét lớn: “Chủ tử, chủ tử, người làm sao được thế, người làm sao được thế? Ta còn nghĩ rằng chúng ta nhất định sẽ ngã xuống cơ đấy, ai ngờ thế những chỉ qua một cái nhắm mắt, thế mà đã đứng trên đất rồi, đây là công phu gì a? Dạy ta được không?”

Nam Cung Giang Độ xoa xoa mồ hôi trên trán, nghĩ thâm, nếu là ngã thật, ta còn chỗ đứng trên giang hồ nữa sao? Bất quá nhìn thấy Tần Tam Lượng hưng phấn như vậy, trong lòng giống như được ăn mật ngọt, mỉm cười nói: “Người hiện tại học không còn kịp nữa rồi, người đã hơn hai mươi tuổi, xương cốt sớm đã trưởng thành. Huống chi, người nhìn ta hiện tại đi, không biết đã phải ăn bao nhiêu khổ cực trong quá trình luyện tập rồi đó, hôm nay có ta đứng cạnh người, nên việc gì người lại phải chịu khổ một lần nữa chứ?”

Lời này ẩn chứa rất nhiều tình ý trong đó.

Tuy chỉ là vài ba câu mà thôi nhưng cũng có thể khiến Tần Tam Lượng cảm động đến nỗi sắp rơi nước mắt, nghĩ thâm, chủ tử đối với ta thật tốt, ta một kẻ nông phu, lại lấy cái gì để báo đáp hần đây? Cũng đúng, Thúy Hoa vừa mới thôi cưới, không bằng ta cả đời này không thành thân, chỉ ở bên cạnh chủ tử hầu hạ hần cho tốt, liền ngay cả cha mẹ cũng không tốt với ta như thế.

Vừa nghĩ tới đây, dôi mắt nhìn lại chỉ thấy trên mặt đất cách đó dăm ba thước chính là một lùm hoa tươi, màu gì cũng có, tranh nhau khoe sắc, xinh đẹp vô cùng. Y cẩn thận phân biệt một chút, không khỏi vui mừng kêu lên một tiếng, chạy lên phía trước, cười nói: “Chủ tử, thì ra trong phủ của chúng ta cũng có trồng hoa khoai lang? Thật là kỳ quái, ta tại sao trước đó lại không biết nhỉ?”

Nam Cung Giang Độ đi tới phía trước, hoàn toàn thất vọng: “Người nào lại để mấy thứ cây cỏ đại ở đây chứ? Lúc trước có một người chăm sóc cây ở đây, mấy năm qua đều là gã ở đây dọn dẹp đám cây cỏ này, trồng thành khu hoa viên, chờ sau khi gã đi liền không có ai để ý đến những cây này nữa, không nghĩ tới sinh lực thế nhưng lại tràn đầy như thế, vẫn ở hậu viện này sinh sôi nảy nở như vậy.”

“Tại sao nói những thứ này là cây đại chứ? Hoa khoai lang rất đẹp nha, trước nhà chúng ta cũng có hai bụi đấy, ta không thích hoa khác, liền cảm thấy hoa này nở thật tốt, màu sắc cũng tươi đẹp.”

Tần Tam Lượng tiếc hận nhìn Hoa khoai lang sau hậu viện, không biết tại sao, trong lòng lại có chút khổ sở, y quay đầu lại nhìn Nam Cung Giang Độ, nhỏ giọng nói: “Chủ tử, không bằng chúng ta dời những cây hoa này vào sân trong viện được không? Dù sao có tiểu viện này làm hoa viên, cũng không tổn chỗ cho mấy bụi hoa này lắm.”

Nam Cung Giang Độ quả thật khâm phục suy nghĩ của Tần Tam Lượng, trong đầu y không hiểu sao có nhiều ý nghĩ cổ quái như thế.

Lập tức lắc đầu: “Người miễn nghĩ cho ta, những loại hoa này nếu chuyển đến trong sân kia, nếu có người tới, không chê cười đến chết à? Đây không thể so với người trồng rau được, có thể nói chúng ta ham mới mẻ, ăn lại ngon, liền có thể chấp nhận được, hoa này không tệ, nhưng không thể trồng loại hoa này được, đây là ... loại cây không có phẩm vị, các người ở nông thôn gieo trồng thì có thể chấp nhận được thể nhưng trăm triệu lần cũng không thể xứng với thân phận địa vị của phủ chúng ta được.”

Vừa nói lại vừa nhéo một đóa, kinh thường nói: “Mặc dù đóa hoa nở rất lớn, nhưng vô cùng tục, thời kì nở hoa lại rất dài, chẳng lẽ chưa nghe qua đạo lý hoa nở có thì sao? Người nếu thích hoa, trong nhà ta còn có hai bồn hoa quỳnh cực phẩm, đợi chút ta sẽ cho người một chậu, buổi tối có thể nở một lát rồi sẽ rụng ngay, nhưng trên mặt đất sẽ tràn đầy mùi thơm của hoa, khiến người ta nhớ mãi không quên.”

Hắn đem đóa hoa kia vứt trên mặt đất, cau mày nhìn một chút cả hậu viện, nói: “Thiệt là, cũng đã nở hết rồi, ngày thường không rảnh quan tâm đến nó, hôm nay xem ra cũng không thể bỏ chúng mọc tùy ý như vậy được, chừng hai năm nữa, sợ ngay cả tiền viện cũng sẽ lan ra mất, phải gọi người tới bứng đi mới được.”

“Chủ tử, ta không chuyển bọn nó qua tiền viện nữa được rồi, tại sao còn muốn bứng nó đi, người mặc dù không thích nhưng ta nhìn thấy bọn nó giống như nhìn thấy nhà mình vậy, sau này ta sẽ ngày ngày qua đây, người không cần vứt chúng đi được không?”

Tần Tam Lượng nghe muốn bứng Hoa khoai lang đi, không khỏi nóng nảy, y cũng không hiểu tại sao mình lại khó chịu như thế, không khỏi nghi ngờ nghĩ ngợi, chẳng lẽ tổ tiên nhà mình trước đây là Hoa khoai lang sao?

“Vậy sao, thế tùy người.” Nam Cung Giang Độ cũng không đem chuyện này để trong lòng. Chỉ cần Tần Tam Lượng không muốn đem những thứ tục như vậy đến tiền viện thanh nhã là được, còn lại thì nghe lời y.

“Được rồi, đừng nhìn nữa, hậu viện này không có ai xử lý cả, có cái gì đẹp đâu mà nhìn, đi, ta dẫn người đến hoa viên, có một thời gian không tới rồi, ta hôm nay mới nhớ đến, tựa hồ từ lúc người vào phủ đến giờ cũng chỉ bận rộn trong sân thôi, còn chưa xem hoa viên nhà ta nữa đâu đó? Chúng ta đúng lúc này qua đó nhìn một chút, xem xem những người hầu kia có lười biếng hay không?”

“Hảo.” Tần Tam Lượng thật ra không muốn đi xem hoa trong vườn gì đó, y cảm thấy những bông hoa trong vườn kia dù có xinh đẹp thế nào cũng không thể so với những bông Hoa khoai lang muôn hồng nghìn tím trong viện này được. Bất quá nếu như Nam Cung Giang Độ hăng hái như thế, mình cũng không cần làm hấn mặt hứng, vì vậy tùy tiện để hắn nắm tay dẫn vào hoa viên.

Hoa viên Giang Độ Ma cung, tự nhiên là vừa to vừa tao nhã, có cầu nhỏ dẫn vào đình các, đầy đủ mọi thứ, còn có một hồ lớn, bên hồ có đủ loại hoa sen, chẳng qua là sắp Trung Thu, lá cây hơi thưa thớt.

Tần Tam Lượng đi vào hoa viên, cùng nhau đi vào, cũng có cảm giác mới lạ, Nam Cung Giang Độ dẫn y đến một cái đình, vừa ngồi xuống nơi đó, chỉ thấy y đi dạo quanh đình tứ giác một lần, lại kỳ quái tự hỏi: “Xây gian phòng như vậy, tại sao lại không có tường chứ? Bốn bề đều bị gió lùa, trời mùa hạ tất nhiên sẽ mát mẻ, nhưng mùa đông đến không phải sẽ lạnh chết người sao? Huống chi cũng không cần được muỗi đến đây.”

Nam Cung Giang Độ thật may mắn không mang theo nha hoàn, nếu không giờ phút này hắn đại khái sẽ đang uống trà và tất nhiên sẽ phun ra hết.

Lắc đầu một cái, thật là phục tư duy thần kì của Tần Tam Lượng, tiến lên lôi y ngồi xuống: “Người thì biết cái gì, cái này gọi là đình, trong ngày thường, khi người đi trên quan đạo, sẽ không nhìn thấy những cái đình khác ở đó sao?”

Tần Tam Lượng mở to hai mắt: “Nga nga nga, đúng rồi, chẳng trách ta thấy chúng quen mắt, nguyên lai là đình a. Thật là kỳ quái, bên đường lại xây đình, đây là muốn để người qua đường dừng lại nghỉ chân trú mưa, dù sao cũng là đồ của dân chúng, cũng không cần phải xây quá tốt, người trong phủ cũng xây những cái này làm gì? Lại không có phải dùng để cho người ở?”

Nam Cung Giang Độ há miệng, cuối cùng không nói được cái gì, chẳng qua là liều mạng nhin cười.

Hắn muốn dạy dỗ bao tử này những kiến thức căn bản nhất, tình thơ ý họa, không khác đàn gảy tai trâu, vì vậy chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Đẹp mắt a, Tam Lượng, người không cảm thấy đình được xây ở nơi này, cảnh đẹp chung quanh đều thu vào mắt cả, hết sức đẹp sao?”

Nghĩ cũng biết, Tần Tam Lượng tất nhiên không hiểu rồi. Trong mắt y, loại đình này lãng phí tài sản nhân lực, lại không thực dụng, cho dù có thể xem cảnh sắc một chút nhưng nơi đâu mà không thể nhìn thấy chứ? Hai người suy nghĩ khác nhau ra khỏi đình, giấy lát sau liền đi lên cầu nhỏ, chỉ cảm thấy phía dưới sông xanh kia động đậy, các loại cá chép muôn màu muôn vẻ tự do tự tại lui tới lui đi, trong rất đẹp mắt.

Nam Cung Giang Độ hài lòng gật đầu, thầm nghĩ bọn hạ nhân trông nom hoa viên này quả thật cũng chăm chỉ, lúc sau phải thưởng cho bọn họ mỗi người mười lạng bạc. Con cá này bơi cũng rất tốt, chủng loại cũng hiếm thấy, loáng thoáng còn thấy được đây là giống trân quý, không biết từ đâu mà tìm được cực phẩm như vậy.

Đang suy nghĩ, chỉ thấy Tần Tam Lượng hưng phấn vén lên ống quần, xắn tay áo, lại còn vui sướng kêu lên: “Trời ạ, chủ tử, trong phủ của người cái hồ này cũng quá kiêu ngạo đi, nhìn một chút, nhìn một chút, nhiều cá như vậy, sông lớn ở trước nhà của ta, trong ngày thường cũng không thấy bất cứ một con cá nào, còn phải lặn sâu xuống nước để thả lưới. Người nơi này không cần, ta có thể dùng tay mà bắt được cả trăm con, hắc hắc, chủ tử, người ở nơi này đợi nhé, hmm, chúng ta tối nay có thể ăn canh cá tươi sống, người nếu thích, sau này mỗi ngày ta sẽ tới đây bắt cho người.”

Sắc mặt của Nam Cung Giang Độ càng ngày càng tái, nghĩ thầm người muốn xuống sao? Những con cá này không thể để người bắt sạch được?

Bởi vì vội vàng túm lấy thổ bao tử đang hưng phấn bồng bồng, bắt đắc dĩ kêu lên: “Tam Lượng, những thứ này chỉ có thể nhìn, không phải để cho người ăn, người nếu thích ăn cá, bên kia hồ cũng có, ta sai người đem bắt mấy con qua, buổi tối cho người ăn thêm thịt kho tàu nữa, hầm một lúc lâu, sau đó rồi làm tiếp canh cá, người đừng đánh chủ ý lên những con cá này của ta nhé, kia toàn là cá quý, mười mấy lượng một con đó.”

“Những con cá này chỉ có thể nhìn? Không thể ăn sao?” Tần Tam Lượng bối rối, nghĩ thầm cá, tôm, ba ba đều không phải chỉ dùng để ăn thôi sao? Chưa từng nghe qua có người chỉ nhìn cá mà không thể ăn. Lập tức nghi ngờ nói: “Chủ tử, mười mấy lượng bạc một con, đó là cá làm bằng vàng sao? Loại cá này, bọn họ...”

Nam Cung Giang Độ không đợi y nói xong, cười nói: “Người trước kia ở nông thôn, tự nhiên không biết những thứ này, ta cho người biết người liền nhớ kĩ. Đừng để đến sau này ta dẫn người đi gặp huynh đệ của mình, người đi dạo vườn nhà người ta, đem cá nuôi trong hồ nhà người ta một lưới bắt hết, ta làm sao ngăn đầu trước bọn họ được. Đi thôi, đi thôi, ta để người hầu đi vào hồ bắt lấy mấy con cá tươi nhé.”

“Ta là không hiểu những thứ này. Đại khái chính là đồ mà những người quý tộc thượng lưu chỉ đùa giỡn mà chỉ trông thì ngon mà không dùng được. Sau này ta sẽ không đi đến nơi ở của những huynh đệ của chủ tử, như vậy người không cần lo lắng ta sẽ làm người mất mặt đâu.”

Tần Tam Lượng giận dữ nói xong, định gạt tay của Nam Cung Giang Độ ra, miệng thở phì phò đi tới bên hồ sen.

“Ta bắt quả chỉ nói có một câu thôi mà, có gì mà lại sinh khí như thế?”

Nam Cung Giang Độ bắt đắc dĩ lắc đầu mỉm cười, nhìn về bóng lưng Tần Tam Lượng đang buồn bực đi về phía trước, thật sự là khả ái không nói nên lời, cho nên chặc lưỡi đuổi theo vài bước, lại kéo tay của y, ôn nhu nhẹ nhàng nói: “Người mỗi ngày đều bận rộn với vườn rau xanh, đây không phải là muốn dẫn người đi giải sầu sao? Giải sầu, giải sầu, không có những thứ để nhìn ngắm thì có gì tâm trạng nữa chứ.”

Loại bộ dạng nhu tình như nước này của hắn, khiến lửa giận đang ngùn ngụt trong lòng Tần Tam Lượng lập tức liền biến mất, suy nghĩ một chút, đích xác mình có chút quá mức.

Chủ tử dẫn y đi qua hồ cá, đó là bao nhiêu vinh hạnh a, y thế nhưng ở chỗ này giận dữ. Vừa nghĩ như thế, càng cảm thấy bản thân cố tình gây sự. Liền gãi gãi đầu, hướng về phía Nam Cung Giang Độ thẹn thùng cười, nhỏ giọng nói: “Chủ tử, là ta không đúng, người chờ để ở trong lòng.”

Nam Cung Giang Độ nhìn thấy nụ cười này của y, nghe y nói như vậy nữa, chỉ cảm thấy xương cốt đều nhuyễn, động tình liền muốn đi qua ôm lấy bả vai của Tần Tam Lượng, lăm trong ngực mình, lại thấy y nhìn chăm chăm những lá sen khô cằn trong hồ kia, nói: “Ao này trong vắt, những lá sen cũng đã khô queo rồi, củ sen chắc cũng rất lớn, còn có cá, khẳng định rất mập.”

Nam Cung Giang Độ ôm chặt eo y, chỉ cảm thấy tất cả nhu tình mật ý vào giờ khắc này đều xông thẳng lên não, nhẹ giọng cười nói: “Giữ lại lá sen cũng không có gì, nếu có mưa, ta dẫn ngươi tới nơi này ngồi thuyền, Lý Nghĩa Sơn có câu nói: “lưu đắc khô hà, thính vũ thanh” (giữ lá sen khô, nghe tiếng mưa rơi), là cảnh vô cùng hữu ý đúng không? Đến lúc đó, chúng ta vừa ngắm lá sen khô, vừa nghe tiếng mưa rơi, lại vừa khua thuyền trên hồ, chẳng phải là vô cùng thích thú hay sao?”

Tần Tam Lượng kinh ngạc nhìn lá sen bên hồ kia, bỗng nhiên trong lúc này cảm thấy, mình và chủ tử, thật sự là người của hai thế giới, một người là tác phẩm ưu tú, một người chỉ là tiết mục cây nhà lá vườn.

Hình dung hai người này, y trước kia vẫn không rõ ràng lắm, chính là nghe tiên sinh dạy học trong thôn thỉnh thoảng vẫn nói, tại sao có thể tâm tư so dương xuân bạch tuyết với hạ lý ba nhân? Nhưng hôm nay cùng Nam Cung Giang Độ so sánh, y bỗng nhiên hiểu rõ chênh lệch này.

“Ta...ta không hiểu những thứ đó.” Lần đầu, Tần Tam Lượng ở trước mặt Nam Cung Giang Độ mà đem đầu rũ xuống trước ngực, y cảm nhận được một cổ tự ti mãnh liệt.

Lúc trước Khuynh Minh cùng y nói qua Nam Cung Giang Độ là cỡ nào quyền thế, y mặc dù trong lòng có chút mất mát, tự ti, nhưng vẫn không quá sâu nặng, dù sao khi đó, y là người hầu của Nam Cung Giang Độ, địa vị của người hầu cùng chủ tử phân biệt, xa cách, đây là chuyện hiển nhiên trên đời mà.

Nghĩ tới đây, mình cũng không khỏi giật mình.

Mắt nhìn về phía những lá sen khô kia, trong lòng tràn ngập nghi vấn, thậm chí khi đó ta là người hầu của chủ tử, thể hiện tại thì như thế nào? Hiện tại ta không phải vẫn là người hầu của chủ tử hay sao? Ta thể nhưng tại sao lại không được tự nhiên như vậy chứ? Tại sao trong lòng không nhận được, thật giống như... thật giống như liễu mạng muốn ngang bằng với chủ tử? Nhưng làm sao lại phải ngang bằng với chủ tử đây? Nhưng là... nhưng là mình muốn ngang bằng với chủ tử như thế nào? Mình chỉ là một người hầu thôi mà.

Bởi vì xuất thân, cho nên cũng không hiểu rõ Nam Cung Giang Độ nói cái gì, chỉ cảm thấy ngữ khí của hắn tựa hồ rất sốt ruột. Tần Tam Lượng từ trong hoảng hốt phục hồi tinh thần lại, chỉ nghe được một câu: “Đào một chút củ sen tươi, buổi tối ăn củ sen trộn dấm.” Y gật đầu một cái, đáp: “Nga, tốt.”

Hai người một đường đi qua viện, Tần Tam Lượng nói hơi một chút, trở về phòng liền nằm ngay lên giường. Nơi này, Nam Cung Giang Độ cũng trở lại phòng mình, sắc mặt bình tĩnh ngồi trên ghế mây không nói một tiếng nào.

Khuynh Minh nhìn thấy bộ dạng của hắn, không khỏi tò mò cười hỏi: “Vừa mới rồi nghe thấy bọn hạ nhân nói, cung chủ mang theo thổ bào tử vòng quanh phủ bay vòng vòng, ta còn nói, đường đường là cung chủ, thể nhưng lại đối tốt với một hạ nhân như thế, tất nhiên là khiến đối phương phải mở cờ trong lòng, đi lại được với nhau, tất nhiên là do chuyện tốt gần đây, sao trở về lại có sắc mặt như vậy chứ? Thổ bào tử kia lại đi nơi nào rồi?”

Nam Cung Giang Độ liền đem những gì trong hoa viên nói một lần. Khuynh Minh nghe xong, cũng cau mày trầm tư một lúc lâu, lắc đầu cười nói: “Này thật đúng là bất đắc dĩ rồi, người cùng thổ bào tử kia, vốn là người của hai thế giới. Khoan nói muốn đạt tới độ cao của người, chính là chỉ cần việc dạy y biết chữ, đã khó càng thêm khó, lại không nói đến những thứ như khí chất, phong nhã gì đó, cung chủ, người thể nhưng phải nghĩ kỹ, người thật sự muốn một người như vậy cùng vượt qua cả đời chứ?”

Nam Cung Giang Độ trợn tròn mắt nhìn Khuynh Minh một cái, hừ lạnh: “Ngươi đây không phải ở đây nói nhảm sao Minh thúc? Ta muốn y, trừ y ra ta không muốn bất cứ người nào. Không biết chữ thì sao? Không có khí chất phong nhã thì sao? Càng khả ái hơn thôi.”

Khuynh Minh mãnh liệt ho khan hai tiếng, sau đó vỗ mạnh ngực mình, thuận khí: “Nếu chắc chắn như thế, ngươi còn phiền não cái gì nữa? Ta còn tưởng ngươi do dự. Chẳng lẽ ngươi nghe thổ bào tử kia nói không hiểu “lưu đắc khô hà, thính vũ thanh”, liền một chút cũng không hối hận sao?”

“Không có gì phải hối hận cả.”

Nam Cung Giang Độ như đinh chém sắt, trả lời: “Ta vừa rồi buồn rầu, là bởi vì ta trong lúc nhất thời quên đi thân phận của Tam Lượng, người nói ta trước mặt y thế nhưng lại nói cái gì mà “lưu đắc khô hà thánh vũ thanh” chứ? Nay nói xong, y thoáng cái trầm xuống, cúi đầu thật thấp, vốn có chút hảo cảm đối với ta rồi, đại khái lúc đó cũng không tiếp tục thích ta nữa, Minh thúc, người nói ta có phải là kẻ ngu ngốc nhất trên đời này không?”

“Người không phải là kẻ ngu ngốc nhất, ta cả thấy người là kẻ thần kinh nhất trên đời này.”

Khuynh Minh đồng tình nhìn Nam Cung Giang Độ, lắc đầu cảm thán: “Tiểu tử ngốc, người lúc nhỏ, ta liền dạy người, người ta yêu ba phần, phải giữ lại bảy phần, tránh cho đến lúc bị thương quá nặng, trước người còn làm được không tệ, tại sao hôm nay đã quên rồi. Hiện tại cũng thành một kẻ si tình như thế này chứ? Thổ bao tử kia rốt cục có cái gì tốt?”

Nam Cung Giang Độ gõ đầu mình, cười khổ nói: “Vậy sao? Người từng trải nói như thế, ta cũng cảm thấy bản thân mắc bệnh không nhẹ. Thật ra thì ta cũng có cẩn thận nghĩ theo lời người nói, người bảo ta nói cho người nghe điểm tốt của y, một điểm cũng không thể nói được, nhưng chính là những lúc ta nhìn y, lại cảm thấy không chỗ nào không tốt, dù sao... Dù sao chính là như vậy, ta tất nhiên sẽ tốt với y, tất nhiên muốn cùng y trải qua cả đời, bất kể là dùng thủ đoạn nào, chỉ sợ cả hèn hạ vô sỉ, cũng nhất định phải làm bằng được.”

Càng nói về sau, càng không nhận được lộ ra bản sắc bá chủ.

“Người đây chính là tương tự ngấm tận xương tủy rồi. May là ta thấy thổ bao tử kia thật ra đối với người cũng không phải hoàn toàn không có tình ý, có lẽ chuyện tình cảm này của người, so với các huynh đệ các thuận lợi hơn nhiều.”

Khuynh Minh thở dài, lại nói: “Được rồi, người cùng đừng như đưa đám nữa, những thứ trong cuộc đời này, vốn nên để y tiếp xúc một chút, chẳng lẽ vì muốn y, mà người liên cả đời này đều không thi ca gì nữa sao? Cũng muốn biến thành một kẻ nông phu như y sao? Cái này là không thể nào nha. Chỉ cần hai người các người hữu tình, y sống cuộc sống của y, người có cuộc sống của người, này có cái gì không tốt đâu?”

7

9. Chương 8

CHƯƠNG THỨ TÁM

Editor: Jung Tiểu Kú

Thật là một câu thức tỉnh người trong mộng, Nam Cung Giang Độ cảm thấy bóng đêm trước mắt bỗng nhiên tản đi, hi vọng mở rộng trước mắt, hắn đứng lên ha hả cười nói: “Không sai, chúng ta thích, chẳng qua bản thân nhau hiện nay, tại sao phải cưỡng chế thay đổi chứ? Ta không thể nào biến thành như Tam Lượng được, y cũng không thể nào biến thành ta được, nhưng có quan hệ gì đâu cơ chứ, cái này cũng không thể ngăn cản hai chúng ta yêu nhau.”

Hắn nói tới đây, thật hưng phấn ôm Khuynh Minh, vui vẻ cười nói: “Đa tạ Minh thúc, đa tạ người thức tỉnh ta, người yên tâm, hai người chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc, rất hạnh phúc, được rồi, ta đi tìm y nói chuyện.” Vừa nói vừa chạy ra ngoài.

Khuynh Minh mỉm cười nhìn bóng lưng của hắn lắc đầu, nhẹ giọng thở dài nói: “Người đứa nhỏ này, hiện tại giống như cùng thổ bao tử kia lưỡng tình tương duyệt như vậy, lại hết thấy mọi chuyện còn chưa kết thúc.”

Vừa nói tới đây, nụ cười kia liền chậm chậm ngưng kết trên mặt, một hồi lâu sau bỗng nhiên thở dài, trong mắt nổi lên hai đạo nước, quay mặt lại lẩm bẩm: “Nếu như năm đó, chúng ta cũng dừng cảm cùng chung ý chí như vậy, lạc quan, không chịu thua, vẫn luôn đi về phía trước, có phải hay không? Có phải hôm nay chúng ta cũng sẽ có hạnh phúc hay không? Ai...”

Nam Cung Giang Độ thích thú đi tìm Tần Tam Lượng, lại không ngờ đối phương thừa dịp này xin phép hần nghỉ, hần đại khái cũng biết chuyện gì, trong lòng cũng hiểu rõ ngọn ngành, liền không nói hai lời đáp ứng.

Đáp ứng là đáp ứng nhưng nghĩ nghĩ ngày từng ngày trôi qua, lại nói tiếp: “Chẳng qua, Tam Lượng, còn có ba ngày nữa là đến Trung thu rồi, người nội trong ba ngày phải về gấp đó. Theo ta trải qua trung thu, có được hay không?”

Tần Tam Lượng do dự nói: “Nhưng là chủ tử, có lẽ cha mẹ ta cũng muốn ta ở lại qua trung thu cùng họ, ta... ta lớn như vậy, chưa có trung thu nào ở bên ngoài cả.”

Y nói như vậy, Nam Cung Giang Độ khó tránh khỏi có chút thất vọng, bất quá nghĩ cũng không có lý do gì mà ngăn cản, dù sao cũng là máu mủ tình thân, hần không có lập trường ở đây.

Vì vậy, nghĩ một hồi, vẫn thật gian nan nói: “Được rồi, nếu như thế, sẽ cho người về lần này, nhưng qua Trung thu, nhất định phải về gấp đó, nếu không ta liền khấu trừ tiền lương của người.”

Tần Tam Lượng vốn là thuận lợi xin phép nghỉ, y vô cùng cao hứng nhưng trong lòng vừa nghĩ đến việc phải chia xa, lại cảm thấy có chút thương cảm.

Đang khổ sở, chợt nghe những lời này của Nam Cung Giang Độ, không khỏi khi khi cười một tiếng, lắc đầu nói: “Chủ tử, những gì người ban tặng, ta lại không phải là thổ bào tử mới ngày đầu mới đến phủ của người, người chính là khấu trừ ta một hai tháng tiền lương, ta cũng sẽ không để vào mắt đâu.”

“Nha~, hiện tại liền kiên cường như vậy? Có tin không, ta sau này không thưởng cho người nữa.” Nam Cung Giang Độ vỗ vỗ Tần Tam Lượng, hai người đồng loạt cười lớn lên, cuối cùng làm tan biến chút không khí thương cảm mới rồi.

Tần Tam Lượng ngày thứ hai đã lên đường về nhà, bởi vì Nam Cung Giang Độ phái xe ngựa đưa y về, vì vậy chỉ mới hơn một canh giờ liền đã về rồi. Cùng cha mẹ chưa nói được hai câu liền nhắm thẳng hướng nhà Thúy Hoa đi, y cũng chẳng có mục đích gì khác, chỉ muốn biết rõ nguyên nhân nàng từ hôn mà thôi.

Cha mẹ Thúy Hoa thấy y tự mình đến cũng rất khách khí, vốn chính bọn họ là người sao trước, hôm nay Tần gia cũng không làm khó bọn họ mà đã cho thôi hôn, thật sự là quá tốt, vì vậy châm trà lại mang lên một chút điểm tâm đơn giản để mời y.

Tần Tam Lượng hỏi mấy câu, đến khi hỏi vì sao từ hôn, cha mẹ Thúy Hoa liền áp ứng.

Cho nên y nói đạo lý: “Triệu thúc, ta cũng không có ý tứ khác, Thúy Hoa nếu có người yêu, ta hai lời đều không nói thêm liền đồng ý, nhưng nếu các người tham tiền, muốn đưa nàng đến nhà có tiền làm thiếp, ta khuyên các người vẫn là nghĩ kĩ, Thúy Hoa đồng ý ta rồi, nếu là không đồng ý các người cũng đừng nghịch ý của nàng, nhà có tiền kia chưa chắc đã là tốt đâu.”

Y vừa dứt lời, đã thấy một thân ảnh màu đỏ từ bên ngoài xông vào, chính là Thúy Hoa, chỉ thấy nữ hài tử này vùng đuôi sam, lớn tiếng nói: “Tam Lượng ca, chuyện này là ta có lỗi với người, sau khi cùng người đính hôn, ta thích người khác, đáng tiếc cha mẹ không cho, sau đó bỗng nhiên có một vị quý nhân nguyện ý thành toàn cho chúng ta, cho nên cha mẹ mới đi từ hôn, người nếu tức giận, đánh ta mắng ta cũng được, lễ hỏi ta có thể trả lại cho người nhiều hơn, chỉ mong người tha thứ ta...”

Nàng một bên nói Tần Tam Lượng một bên nhìn ánh mắt của nàng, không đợi nàng nói xong, liền cười nhẹ một tiếng nói: “Nếu như thế, ta cũng không có ý kiến nữa, lễ hỏi cũng không cần đưa trả đâu, mặc dù mọi người không thể thành thông gia, những ngày sau vẫn là bằng hữu, dù sao hai bên đều cùng một thôn, cúi đầu ngẩng đầu đều thấy được, Triệu thúc các người mau đứng lên, ta không làm phiền nữa đâu.”

Y vừa nói xong liền rời đi, còn lại Triệu phụ, Triệu mẫu cũng Thúy Hoa nhìn nhau, một hồi lâu, Triệu phụ thở dài nói một câu: “Thật là một hảo hài tử, nếu như cùng y thành thân, đem người giao cho y chúng ta cũng yên tâm, nhưng dù sao hai người đều không có duyên phận rồi, thôi được rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa, hôm nay chuyện này coi như xong hết, chờ qua hai ba tháng nữa, liền cho người cùng tiểu tử Trương gia thành thân.”

Tần Tam Lượng một đường đi về tới nhà, cha mẹ y sợ y tức giận, nhưng nhìn kỹ một chút, nhi tử nhà mình tựa hồ không có để tâm chuyện này trong lòng nhiều, cho nên sau đó cũng yên lòng. Mỗi ngày để nó ăn

ngon một chút, y ở lại nhà, chốc lát đã hai ngày trôi qua, một ngày nữa chính là Trung thu.

Tần Tam Lượng từ sang sớm nhìn thấy hoàng lịch, tâm thần liền hoảng hốt, nghĩ tới Nam Cung Giang Độ là cô nhi, ngày Trung Thu, mình có cha mẹ cùng đệ trải qua, còn hấn ở trong phủ lớn như vậy, lại chỉ có một mình, ai sẽ cùng trải qua ngày này với hấn đây?

Tuy có Minh thúc nhưng những ngày bình thường trước nhìn hai người cũng không hay nói chuyện lắm. Những nha hoàn khác cùng tiểu tư, cũng không thấy bọn họ thân cận cùng chủ tử, khi trong đêm Trung Thu, không phải chủ tử sẽ là một kẻ cô đơn đáng thương hay sao?

Bởi vì nghĩ như vậy, tuy là ngày lễ, nhưng y cũng chẳng cảm thấy chút nào vui vẻ, cơm buổi trưa cũng không ăn nhiều.

Phụ mẫu Tần gia thấy bộ dạng y như thế này, trong lòng biết y có tâm tư, hai lão nhân không nghĩ tới nhi tử nhà mình vì chủ tử của y mà lo lắng, còn tưởng rằng trong phủ y có người thân mật, cho nên Thúy Hoa từ hôn y cũng không tức giận. Cũng đã từng trải qua thời thiếu niên nên nhìn thấy nhi tử nhà mình bộ dạng mất hồn mất vía như thế trừ bỏ người yêu thương trong lòng còn có thể vì nguyên nhân nào nữa đâu?

Tần gia phụ mẫu cũng là cao hứng, nữ nhân trong thành, mặc dù là nha hoàn trong phủ nhưng so với cô nương trong thôn vẫn là hơn gấp bao nhiêu lần rồi.

Tần Tam Lượng không biết ý nghĩ của cha mẹ, nằm ở trên giường ngay giấc ngủ trưa cũng không yên lòng, lặn qua lộn lại mãi, vừa nhắm mắt lại hiện lên thân ảnh cô đơn đứng một mình trong đình phía sau viện ngắm trăng rằm của Nam Cung Giang Độ.

Đau xót trong lòng cứ thế tầng tầng lan ra, còn có loại cảm giác mơ hồ không rõ, có phải hay không đây chính là cái mà người ta hay gọi là tương tư, y không biết nhưng chỉ cảm thấy nhớ Nam Cung Giang Độ vô cùng, nghĩ muốn lấy tay đè chặn lên ngực để ngăn cảm giác đau xót này, thế nhưng đè đến nổi hít thở cũng không thông mà vẫn không thể.

Cuối cùng Tần Tam Lượng “hô” một tiếng, ngồi từ trên giường dậy, Tam Lượng đi ra ngoài phòng, thấy cha mẹ cũng không ngủ, đệ đệ thì đi chơi. Y ngập ngừng muốn nói mà không biết nói như thế nào, bởi y cũng cảm thấy được hành động này thật sự là bất hiếu.

Cũng là Tần gia phụ mẫu nhìn thấu tâm sự của y, hai lão nhân cười nói: “Có phải hay không vội trở về với thân mật với người ta? Vậy thì cứ trở về đi, người hiện tại cũng lớn rồi, không cần nhất nhất ở bên cạnh chúng ta như thế, trong nhà có một người là đệ đệ người là được rồi.”

Tần Tam Lượng không nghĩ tới cha mẹ chỉ một câu đã nhìn trúng tâm sự của mình, đã thế còn thông tình đạt lý như thế nữa, không khỏi mặt mày hớn hớn, thu thập những đồ đơn giản, lại đem ít khoai lang khoai tây trong nhà trồng được, liền trở về với Nam Cung Giang Độ.

Nam Cung Giang Độ thật đúng là đang vô cùng nhàm chán, không có Tần Tam Lượng ở bên cạnh vui đùa, không có cử chỉ đáng điệu khả ái gây thơ chân chất của y, hấn nhìn cái gì cũng không thấy vừa mắt, ngay cả bọn hạ nhân trong phủ đều nói, chủ tử luôn luôn ôn nhu như thế giống như thay đổi thành một người khác vậy, một chút là nổi giận, quả thật khiến người ta sợ run người.

Mất thấy ngày đã qua, đêm sắp tới, có một nha hoàn trong nhà bếp nơm nớp lo sợ tới báo với hấn, trong bếp đã trưng đầy đủ các loại bánh trung thu rồi, mời hấn chọn món ăn để làm điểm tâm ăn trong đêm Trung Thu này.

Kết quả lời này đã động đến tâm sự của Nam Cung Giang Độ, khiến hấn oán giận nói: “Lẽ cái gì mà lễ? Còn có tâm trạng ăn sao? Đem những bánh trung thu kia vứt đi, ai phân phó các người là những thứ này chứ? Vứt đi, vứt đi...”

Không đợi nói xong, tiểu nha hoàn kia đã bị dọa cho sợ đến phát khóc, thật vất vả Khuynh Minh mới khuyên nhủ được nàng, khiến đối phương mang theo nước mắt chạy đi, đảo mắt đã không thấy bóng dáng nữa rồi.

Tiểu nha hoàn chân trước vừa đi, Tần Tam Lượng chân sau liền đi vào cửa, bọn hạ nhân hiểu rõ quan hệ giữa y cùng Nam Cung Giang Độ vừa nhìn thấy, miệng đồng thời niệm mấy câu a di đà phật, giống như tiếp giá, đưa y vào phủ, cho đến trước sân viện của Nam Cung Giang Độ, mọi người mới tản đi.

Tần Tam Lượng không hiểu hành vi suy nghĩ của những người này, vừa đi vào trong nhà vừa nghi ngờ lắm bầm: “Làm sao hôm nay thấy ta lại nhiệt tình như thế? Chẳng lẽ mấy hôm ta không có ở đây, trong phủ có chuyện vui gì phát sinh hay sao?” Nghĩ tới đây chân bước đến đại sảnh nhưng chẳng thấy ai, liền lớn tiếng kêu: “Chủ tử, ta đã trở về.”

Nam Cung Giang Độ đang râu rỉ nằm ở trên giường, nghĩ thầm đi ngủ sớm một chút thôi, tránh khỏi đến ngày lễ nhớ về thân nhân, ta làm gì có thân nhân mà nhớ đây chứ? Định bụng cũng không thêm đi cúng trắng rằm, vừa nghĩ tới đây lại nghe thấy tiếng gọi của Tần Tam Lượng.

Nam Cung Giang Độ lắc cổ bỏ dậy, còn chưa tin vào tai của mình, nghĩ thầm vì nhớ quá nên ta mới xuất hiện ảo giác sao? Rõ ràng thổ bao tử nói ở nhà đón Trung thu mà.

Mặc dù nghĩ như thế, rốt cục vẫn mở cửa phòng ngủ, quả nhiên thấy thân ảnh ngày nhớ đêm mong đang đứng ngay tại chỗ, bên chân xách theo hai cái túi, gương mặt đỏ bừng, hiện rõ từng giọt mồ hôi, lúc này làm gì đã có quạt gió chứ.

“Tam Lượng...” Nam Cung Giang Độ vui mừng gọi một tiếng, giống như con sói đói bụng lâu ngày vừa nhìn thấy một đầu dê mỹ vị, không nói hai lời liền nhào tới, đầu tiên là ôm một chút, ôm thật chắc, xác định đây không phải là ảo giác, tiếp theo mới cẩn thận buông ra, nhìn thổ bao tử phong trần mệt mỏi từ trên xuống dưới.

“Không phải nói tối nay muốn ở nhà cùng với cha mẹ sao? Trong túi kia là cái gì thế?” Kéo Tần Tam Lượng ngồi xuống, Khuynh Minh cũng đi ra, tò mò nhìn chằm chằm hai túi lớn kia, thầm nghĩ sẽ không phải lại giết một con lợn mang đến cho cung chủ thị thực nữa chứ?

“Cái kia... Cha mẹ có đệ đệ ở nhà rồi, cho nên ta... ta định trở về cùng người ăn tết, bánh Trung thu trong phủ chúng ta.. Nó cũng... ăn rất ngon...”

Càng nói về sau, mặt Tần Tam Lượng càng đỏ ửng lên, sau đó y như đang che giấu gì đó, bước nhanh đến phía hai cái túi, mở nút thắt ra, ngậy ngô cười nói: “Chủ tử, đây là khoai lang cùng khoai tây của nhà ta, nhà ta ở vùng cát cho nên hai loại cây này lớn lên rất tốt, cho nên ta cố ý mang đến cho người một ít nếm thử.”

“Người, gốc thổ bao tử, loại đồ này thường không hay ăn, thỉnh thoảng ăn một chút, phải ra chợ mua cũng được, sao phải mang bao lớn bao nhỏ đi làm gì? Mà cũng tại người không nói sẽ quay về, nếu không ta đã đưa xe ngựa đến đón rồi.” Trong lòng Nam Cung Giang Độ ngọt ngào, cao hứng, song vừa nhìn thấy bộ dạng Tần Tam Lượng mệt mỏi thở không nổi, lại nhìn không được đau lòng.

“Cung chủ, đây là tâm ý của Tam Lượng, chỉ cần người nhận là được, để ý nhiều làm gì?” Khuynh Minh ho khan một tiếng, nghĩ thầm cung chủ à cung chủ, người kia là thổ bao tử, người ngu ngốc sao, những lời người nói lúc này, chắc chắn, người ta không biết người đau lòng y, còn tưởng rằng người đang ghét bỏ đấy.

Nam Cung Giang Độ cũng tỉnh ngộ ra, liền tục gật đầu nói ân ân ân ân. Sau đó gọi hai nha hoàn vào, phân phó các nàng đi hỏi phòng bếp xem bánh Trung thu làm có tốt không, nếu làm xong thì trước mang lên mấy cái tinh sảo, để Tần Tam Lượng ăn.

Hai nha hoàn lĩnh mệnh đi, chỉ chốc lát sau méo miệng trở lại, nói với Nam Cung Giang Độ: “Tân cô nương trong phòng bếp nói làm thì cũng làm xong rồi, nhưng lúc này cung chủ bảo vứt hết đi, còn nói không có phân phó làm mấy thứ đó, các nàng nói mình cũng không nhiều chuyện, cho nên Tân cô nương nhận mệnh, đem những chiếc Bánh Trung thu đó vứt đi rồi.”

“Vô liêm sỉ...” Nam Cung Giang Độ vừa nghe liền nổi giận, nhưng nghĩ lại, mới vừa rồi quả thật mình có hạ loại mệnh lệnh này, nhìn lại ánh mắt kinh ngạc của Tần Tam Lượng, trên mặt liền vặn vẹo.

Hắn biết Tân cô nương trong phòng bếp kia là một nữ nhân nóng nảy, đích thị là bất mãn với mệnh lệnh của mình, thật ra sẽ không thể nào nữ đem những cái bánh Trung thu kia ném đi được, vì thế liền truyền người đến lấy ra một cái bàn nhỏ.

Có Tần Tam Lượng, tiết Trung thu này cũng trôi qua thật sự ý nghĩa, vào lúc trăng vắng vắn treo trên cao, Nam Cung Giang Độ cùng Tần Tam Lượng liên sòng vai ngồi trên đỉnh núi giả, nhìn vầng trăng tròn đang

tỏa ánh sang dịu dàng trên cao. Hai người đều im lặng ngắm trăng, nhưng lúc này không lên tiếng thì ý nghĩa hơn là lên tiếng.

“Tam Lượng, cô nương ở nhà kia của người nếu từ hôn, vậy sau này người cũng đừng trở về nữa, hãy theo ta ở lại Ma cung này có được không? Hai chúng ta sẽ trải qua cả đời bên nhau, người có nguyện ý không?”

Sẽ không thể nào có thời khắc nào khác lãng mạn duy mỹ hơn thời điểm này nữa, Nam Cung Giang Độ nếu không thừa thời cơ này nói ra, thì hẳn chính là một tên đại ngu ngốc nhất trên trần đời này.

“Tốt, cũng được. Nhưng cung chủ người sẽ không muốn ở với ta cả đời đâu, tương lai sau này người sẽ có vợ, sau này ta cũng sẽ lấy vợ sinh con, trong ba điều bất hiếu thì bất hiếu nhất là vô hậu, đời sau này, đến khi chúng ta đều có vợ có con rồi, cung chủ nhất định sẽ không đem ta để ở trong lòng nữa.”

Tần Tam Lượng ngây ngô trả lời, ánh mắt lại không dám nhìn thẳng về phía Nam Cung Giang Độ.

Không biết tại sao, lời này nói ra, trong lòng thế nhưng lại khổ sở muốn chết, y thậm chí còn sợ sau này cung chủ sẽ bị nữ nhân khác cướp đi, nhưng tại sao bản thân lại nghĩ như thế? Cung chủ cho tới bây giờ cũng không phải là của mình. Y chỉ là hạ nhân, còn là một nam nhân, cũng chỉ mới cùng cung chủ làm mấy chuyện tình đó vài lần liên ngày thơ cho là cung chủ là thuộc về mình sao?

Loại tâm tư này Tần Tam Lượng không dám ở trước mặt Nam Cung Giang Độ biểu thị ra ngoài, nhưng Nam Cung Giang Độ là loại người gì nào, chỉ cần nhìn dáng vẻ của y cũng có thể nhìn thấu tám chín phần tâm tư của y rồi.

Khẽ cười, nghĩ thầm, Tam Lượng còn giãy dụa, như thế có nghĩa là y cũng có thích ta, như vậy cũng tốt, chỉ cần lại lần nữa từ từ dụ dỗ, lo gì chuyện tốt không thành đây. Hiện tại cũng không cần quá vội vàng khiến y sợ hãi.

Nghĩ đến đây liền nhẹ nhàng nắm thất lưng của Tần Tam Lượng, để cho y cùng mình dán lại một chỗ, nhẹ giọng nói: “Ta chỉ thích Tam Lượng, trong quan niệm của ta cũng không hề có cái gì mà trong ba điều bất hiếu thì vô hậu là nghiêm trọng nhất, tương lai ta cũng sẽ không lấy vợ, về phần Tam Lượng, ta không can thiệp chuyện của người, chỉ cần trong lòng người có ta là đủ rồi. Được rồi, trăng cũng đã lặn, chúng ta đi dâng hương, để cho Nguyệt nương phù hộ chúng ta cả đời bình an hạnh phúc.”

Đây dường như có thể coi là lời tâm tình thổ lộ yêu thương rồi, Tần Tam Lượng nghe mà tim cũng muốn nhảy ra khỏi ***g ngực, gương mặt đã nóng rát, nhưng trong lòng lại hết sức ngọt ngào, cho nên liền gật đầu, cùng Nam Cung Giang Độ đi dâng hương, lại ăn vào hai khối bánh Trung thu, ngồi nói chuyện một chút, tiếp theo đi cùng Nam Cung Giang Độ vào trong phòng hán cả đêm.

Khuynh Minh sớm thấy hai người cùng nhau vào phòng, đột nhiên nghiêng tai lắng nghe một chút, nhưng quả thật một chút động tĩnh cũng không có, liền biết cung chủ lại chỉ làm một chút chuyện này nọ rồi dừng lại. Trong bụng thầm thở dài nói: “Ai, đứa nhỏ này đối đãi với người trong lòng hẳn cũng thật ôn nhu, gặp phải người khác làm sao có thể nhẫn nhịn đến hiện tại, thế mà hết lần này đến lần khác hẳn đều làm được, thổ bao tử kia a, cũng không biết là thấp hương mấy đời mới có duyên phận như thế cùng cung chủ đây.”

Sau Trung thu, các thôn trang đều đến thời kì thu hoạch, Nam Cung Giang Độ cũng bận rộn, mỗi ngày đều phải tiếp đãi những chương quỹ kia, xem xét các khoản, lại còn phải đi vào các tửu lâu ở các thành khác nhận thiết yến khoản đãi.

Một đợt bận rộn như thế này, trừ buổi tối mới có thể trở về phủ cùng Tần Tam Lượng gặp mặt ra, những thời gian khác, đều làm việc ở bên ngoài. Không chỉ có hán mà ngay cả Khuynh Minh tất cả mọi người đều không được nhàn rỗi, đều phải cùng hán chia nhau tiếp đón những người phụ trách của Ma cung các nơi.

Tần Tam Lượng cũng không để bụng lắm, một ngày kia y rốt cục liền đem ý nghĩa muốn mở một mảnh đất đã dự tính từ lâu kia thực hiện, một mảnh thật lớn, chẳng qua là bị cỏ dại mọc đã lâu năm, liền dọn được hai xe lớn, y đứng ở bên cạnh vườn rau xanh mới mở cười khúc khích, thậm chí chờ chủ tử trở lại, sẽ cho hán một cái kính hỉ, mùa xuân sang năm có thể có một chút hành, rau thơm, còn có rau xà lách, một chút rau cải thìa để ăn, miếng đất lớn này có thể trồng được khá nhiều loại như thế.

Đang cao hứng, chợt nghe bên ngoài tường có người nói chuyện, chỗ y ở là bên cạnh tường viện phía tây, mảnh vườn này cũng là gần sát với tường viện phía đông, ngày thường trừ việc ra ngoài trồng rau ra, y

cũng không đi quá nơi này, nhưng cũng biết được bên ngoài kia còn có những hạ nhân khác, bên trong còn có phòng khách, là nơi các nha hoàn xinh đẹp thường lui tới quét dọn.

Tần Tam Lưỡng vốn không có ý định nghe lén nhưng là tiếng nói của mấy nha hoàn cũng không hề nhỏ, theo gió mà lọt vào lỗ tai của y, trong đó hình như có nhắc đến tên của cung chủ cùng tên của y, này không thể trách y không thể không để ý nha, y là người trong cuộc, cho nên không thể coi việc này là nghe lén được.

Cho nên y rất tự nhiên ngồi xuống tảng đá, đóng tai lắng nghe, chỉ có một giọng nói thanh thúy dễ nghe: “Ta liền không rõ ánh mắt của chủ tử như thế nào nữa, này trong phủ thiếu gì nha hoàn, tiểu tư, người nào không so với tên nhà quê kia hơn, lại đừng nói đến các tiểu thư con nhà quý tộc ai ai cũng thích hẳn, tại sao hết lần này đến lần khác lại đi coi trọng tên đó chứ?”

Một thanh âm khác có chút trầm thấp: “Này cũng chỉ có thể coi là duyên phận thôi, ai bảo người không cùng chủ tử ăn cơm chung bàn chứ? Người nếu đi, có lẽ hiện tại người cung chủ cưng chiều sẽ là người đó. Ngày đó, chủ tử cũng ra lệnh cho người khác cùng hẳn ăn cơm, nhưng sau đó vẫn là cưng chiều tên nhà quê kia, có lẽ người nọ quả thật có chút thủ đoạn cao tay?”

“Y có cái rắc ấy.” Nha hoàn có giọng nói thanh thúy đột nhiên đem thanh âm của mình lên cao mấy phần, chính là Tần Tam Lưỡng trong lòng hiểu rõ, nha hoàn này có lẽ đối với Nam Cung Giang Độ có chút yêu thích, nếu cung chủ thích là người khác, có lẽ nàng sẽ không nói gì, nhưng hết lần này đến lần khác lại yêu thích mình, sao có thể không khiến nàng bất bình được đây?

Nhưng Tần Tam Lưỡng cũng nghi ngờ, thăm nghĩ cung chủ chỉ thích mình hầu hạ mà thôi, lại không có cái gì gọi là tình yêu nam nữ, các nàng ở chỗ này tốn thời gian bất bình như thế, sao không đến trước mặt cung chủ mà thể hiện một phen, có lẽ sẽ được coi trọng mà cho thành thiếp thất cũng không biết chừng. Thế nhưng chẳng hiểu sao vừa nghĩ đến đây trong lòng lại không nhận được có chút không thoải mái, cho nên lại vội vàng thu hồi tâm tình, nghe các nàng nói tiếp.

Tiếp đó lại nghe một nha hoàn có giọng nói khan khan cười lạnh nói: “Các người ăn dấm chua các gì thế, thật sự cho là tên nhà quê kia sẽ một bước bay lên ngọn cây sao? Đừng có suy nghĩ xa vời nữa. Chủ tử chẳng qua là chưa từng tiếp xúc qua người như thế, cho nên mới ham mới mê, chờ sau khi chiếm được rồi đi, mới mẻ ban đầu cũng không còn, đến lúc đó sẽ bỏ y ngay.”

Lời này của nha hoàn khiến trong lòng Tần Tam Lưỡng không khỏi có chút chấn động, thật ra ngày thường y cũng có lo lắng suy nghĩ cái này.

Bất quá vẫn là mình tự trấn an mình rằng, thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn, sau này nhất định mình cũng chủ tử sẽ cưới vợ, nên vẫn là dứt khoát không thêm nghĩ nữa, cứ rần đem những lo lắng này đè xuống.

Lúc này lại nghe điều đó từ miệng người khác, kinh sợ hốt hoảng lại có chút tâm trạng chán nản lo âu.

“Hương Hương tỷ, người nói nhẹ thôi, người nhìn chủ tử mà xem, ngày ngày đều không thể tách rời tên nhà quê kia được, nào có như người nói, bỏ liền bỏ được đâu, không phải nói rất nhiều buổi sang, tên nhà quê kia đều thức dậy từ trong phòng của chủ tử sao? Chuyện này cũng đã xảy ra rồi, cũng có thấy chủ tử chán ghét đâu?”

Cô nương được gọi là Hương Hương tỷ lại cười lạnh, thản nhiên nói: “Người thích một con miêu con cẩu, dù sao cũng sẽ thích mấy ngày đúng không, nào có chuyện vừa thu vào tay thì liền vứt bỏ đâu? Ta và các người nói đến chuyện khác nhé, tên nhà quê kia tựa như đám hoa khoai lang phía sau hậu viện kia nhé, thực sự là tục không chịu được, khiến người khác cảm thấy vô cùng chán ghét. Chủ tử cũng có thể ví tựa như một gốc Mẫu Đơn được người chăm sóc vô cùng tỉ mỉ, cẩn thận, là vua của trăm hoa, đứng giữa đám đồng cũng vô cùng nổi bật, nếu đem so hai đóa hoa đó, ban đầu bởi vì mới mẻ mà để cùng một chỗ, thế nhưng sau này vẫn không thể thay đổi được, buộc phải tách chúng ra, không tin các người cứ chờ xem, căn bản là người không cùng một thể giới, mới mẻ ban đầu đi qua, ngay cả liếc mắt hay nói đến cũng sẽ không thêm ấy chứ.”

Nha hoàn có thanh âm thanh thúy lúc trước lại nói: “Hương Hương tỷ tỷ, người lấy ví dụ này quả thật vô cùng chính xác, hôm kia ra còn nghe Vương hoa tượng (người chăm sóc hoa họ Vương) nói, những bông

hoa khoai lang kia thật ghê tởm, chiếm toàn bộ hậu viện, cũng rất muốn đem chúng nhổ sạch, chỉ sợ hiện tại đã xử lý hơn phân nửa rồi.”

Nha hoàn có thanh âm trầm thấp cũng cười nói: “Không sai, chẳng lẽ tên nhà quê kia có thể cùng chủ tử ngâm phong lộ nguyệt, đánh đàn vẽ tranh sao? Chỉ sợ ngay cả Lý Thái Bạch là ai y cũng không biết đi, người như vậy, chủ tử sao có thể giữ lại lâu dài bên người được chứ? Sớm muộn gì đám khoai lang kia cũng bị nhổ sạch.”

Các nàng nói tới đây, Tần Tam Lương đã cảm thấy dường như hồn phách cũng rời thân thể. Trong lòng khó chịu không thể dùng lời lẽ để miêu tả nữa rồi, chỉ cảm thấy cả người như muốn nổ tung, sau đó nhìn chằm chằm vào tầng không hư vô, một hồi lâu sau đột nhiên đứng dậy, hướng hậu viện chạy đến.

Đi tới hậu viện nhìn một chút, quả nhiên, chỉ thấy trước kia hoa khoai lang đua nhau khoe sắc, cơ hồ toàn bộ bị nhổ đi sạch sẽ, chỉ còn lại ở góc phía đông vài cây. Lúc này đã là sau Trung thu, những bông hoa kia cũng đã héo, những đóa hoa khô héo lạnh run lay động trong gió, chắc chắn vài ngày nữa sẽ hoàn toàn héo úa.

Tần Tam Lương mờ mịt đứng ở nơi đó, cảm thấy trong đầu một trận lãnh ý, không tìm chế được, đi về phía trước, từ trên đất trống, từng bước, từng bước đi qua, vừa đi vừa lẩm bẩm: “ Nơi này vốn là có một bụi rậm màu hồng... Nơi này là một lùm đỏ chói... Nơi này là hai bụi màu tím nhạt... Nơi này là sắc vàng nhạt ta thích nhất... không có, hôm nay cái gì cũng không còn nữa rồi.”

Y từ ngày đó sau khi biết ở hậu viện cũng có hoa khoai lang xong, mỗi ngày khi rảnh rỗi, đều tới đây ngắm một lúc, hai ngày này đơn giản là vì quá bận rộn, cho nên không thể đi qua đây được, đâu ai ngờ khi trở lại, những bụi hoa xinh đẹp khiến y vui mừng kia lại chỉ còn những cánh hoa rơi lả tả đầy đất.

Vừa nhớ tới, liền đến trước mặt những bụi hoa ở trong góc phía đông kia, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vuốt ve những cánh hoa đã có chút khô cằn, trong lòng khó chịu cùng khổ sở tích tụ, nhưng không có chỗ phát tiết, ngăn không được khiến y tựa hồ không thể thở được, chỉ có nước mắt là giống như mưa, tí tách rơi vô số hạt châu, rơi đầy trên cánh hoa cũng như ngấm vào dưới đất.

Chợt nghe cách đó không xa vang lên tiếng bước chân, một âm thanh thô to: “Chỉ còn lại mấy cây này thôi, cổ lên chút nữa là hoàn thành nhiệm vụ rồi, có thể trở về uống ấm chè nóng cùng nhâm nhi chút rượu.”

Tiếp theo tiếng bước chân đã tới ngay phía sau, lại có một tiếng quát khê: “Này, ai lại ngồi ở nơi đây thế? Mau tránh ra, đừng chậm trễ chúng ta làm việc.”

“Làm việc? Làm việc gì? Muốn đem những bụi hoa này nhổ hết sạch đúng không?”

Tần Tam Lương quay người đứng thẳng dậy, một lời bao gồm bi thống cùng lửa giận hừng hực của một thổ bào tử không mấy khi tức giận quát thẳng vào mặt mấy người kia, y đỏ mắt tàn bạo trừng hai người trước mặt, oán hận hét lớn: “Ta không cho phép, có ta ở đây, các ngươi ai cũng đừng nghĩ đến chuyện động vào chúng.”

Hai người kia trợn tròn mắt, chống cuốc trong tay lên, khinh thường cười nói: “Ngươi là ai? Khẩu khí thật lớn nha, đây là Ma cung, là địa phương ngươi có thể giương oai sao? Vương hoa tượng nhìn trúng mảnh đất nơi này, muốn thay chủ tử mở một vườn hoa mẫu đơn, cùng cúc và được liễu, ngươi đang làm gì ở đây? Có quyền gì mà cản trở chúng ta?”

Tần Tam Lương sững sốt, nghe thấy hai người này nói muốn mở vườn hoa cùng được liễu, tự nhiên lửa giận không tự kiềm chế mà hăm xuống, y nhớ đến Nam Cung Giang Độ cũng rất thích những loại danh hoa kia, đối với đám hoa khoai lang cũng chẳng hề ghét tới, thật sự bản thân mình có lập trường gì, lại càng có tư cách gì để mà ngăn cản Vương hoa tượng chứ?

“Là... là chủ tử cho gã làm như thế sao? Chủ tử... chủ tử rõ ràng đã đáp ứng ta, không được.... không được nhổ những bụi hoa khoai lang này đi mà.”

Tần Tam Lương đỏ mặt lấp bắp, nhỏ giọng phân bua, y nhớ được ngày đó mình cầu Nam Cung Giang Độ, đối phương đích xác đã đáp ứng mình, cho dù có đổi ý, cũng không nên nhanh như vậy chứ? Dù sao buổi tối trung thu nọ, hẳn có nói qua bản thân thích mình mà.

Hai người kia liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều là kinh ngạc cùng trêu tức, một người trong hai người lên tiếng: “Người chính là tên nhà quê mà chủ tử hần đang sủng ái đi? Cũng được, nếu cung chủ đã cưng chiều người như thế, người liền đi nói với hần một tiếng, đem những bụi hoa này chuyển qua trong viện kia đi, người thích như thế liền làm vậy đi, như thế cũng không làm khó chúng ta, có phải tốt hơn không?”

Gã nói một câu mà Tần Tam Lưỡng không thể nào đáp lại dù chỉ một từ, ngày đó y cùng Nam Cung Giang Độ đề cập qua vấn đề này, nhưng lập tức bị đối phương từ chối, còn nói, hoa khoai lang nếu để ở trong viện nhất định sẽ làm hần mất mặt.

8

10. Chương 9

CHƯƠNG THỨ CHIN

Editor: Jung Tiểu Kú

Tần Tam Lưỡng nghĩ tới đây bỗng nhiên nhớ lại lời nói của Hương Hương, sắc mặt ảm đạm xuống, nghĩ thầm nha hoàn kia mặc dù nói cay nghiệt như thế nhưng là không phải không đúng,, ta nếu so với chủ tử, cũng không phải giống như hoa khoai lang khiến hần mất mặt hay sao?

Bởi vì nghĩ tới đây, cả người không khỏi bị đả thương gay gắt... đặt mông ngồi xuống đất, cúi thấp đầu nói: “Nếu không... Nếu không chờ chủ tử trở lại, ta ... ta đi nói chuyện với hần... có thể có lẽ sẽ lưu lại... lưu lại những đóa hoa này...”

“Các người được nhưng bọn ta không được, bên kia còn không biết bao nhiêu chuyện cần hai anh em chúng ta nữa, ta nói người cũng thật là, bắt quá cũng chỉ là mấy đóa hoa đại mà thôi, người tại sao không biết xấu hổ mà đi hỏi chuyện cung chủ chứ, chẳng lẽ không biết hần ngày thường bận rộn vô số công việc sao? Người nào giống như người, mỗi ngày đều rảnh muốn chết, trừ chăm sóc vườn rau ra, chính là hầu hạ chủ tử...”

Nói đến câu sau cùng, những người kia không khỏi nhướng mi nháy mắt với người bên cạnh, sau đó cười ha ha.

Tần Tam Lưỡng mặc dù thật thà, nhưng những người này nói chuyện hèn kém như thế, rất nhiều chuyện y vẫn có thể hiểu được, nhưng không nhất định chấp nhất, tựa như lúc trước y dám xông vào gian phòng để ngăn cản chuyện tốt của Nam Cung Giang Độ.

Nhưng là lần này, y lại không thể nào yên lặng không nói chuyện gì được nữa. Không vì điều gì khác, chỉ dựa vào thái độ lúc trước của Nam Cung Giang Độ, thái độ kia rõ ràng không để những đóa hoa này để ở trong lòng, thậm chí hần còn cảm thấy chúng sẽ khiến hần mất mặt, như vậy cho dù là bản thân có đi cầu hần đi chăng nữa, cũng chưa chắc khiến hần thay đổi chủ ý.

Mất thấy những bụi hoa khoai lang còn sót lại cuối cùng kia rốt cục cũng bị búng lên dưới lưỡi cước của hai người nọ, trái tim Tần Tam Lưỡng tựa như cũng bị lưỡi cước kia móc ra, rơi xuống đất, tựa như những cánh hoa bị dập nát kia, chảy máu đầm đìa, ở nơi này trong phủ, y lần đầu tiên ném trái tư vị đau muốn chết, lần đầu tiên cảm nhận bóng tối vô cùng bao trùm cùng tuyệt vọng.

Hai người búng xong đồng hoa, tiện tay ném xuống trên tảng đá, sau đó liền rời đi, bên này Tần Tam Lưỡng dịch dịch mấy bước, đem những cánh hoa kia nâng niu trong lòng bàn tay, lại thấy những rễ cây cũng bị cước dập nát bấy, chắc chắn sẽ không thể nào nuôi sống được nữa. Trong nhất thời không nín được bi thương, ôm những bó rễ kia cùng những bông hoa nọ khóc lớn.

Khóc một lúc lâu xong, buồn bã ỉu xìu trở về, trên đường có thể đột nhiên nghe thấy tiếng của mấy nha hoàn nọ, liền liên tưởng đến thanh âm của bọn họ khi nói chuyện bên vách tường viện lúc nãy. Đi tới nơi, vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng của nha hoàn kêu Hương Hương cười nói: “Then chúc chính là, những bông hoa phá hoại phong cảnh kia tựa như loại người phá hoại cảnh sắc xung quanh, ở trong phủ này cuối cùng sẽ không chốn dung thân.”

Tần Tam Lương mờ mịt đứng lại, tinh tế hồi tưởng thời gian sau khi mình vào phủ sống, gặp phải phần lớn đều là những người lạnh lùng, nhưng ít ra vẫn có thể tạm coi là ở chung với mình hòa hợp, thì ra đều là lũ người mặt ngoài mặc dù cười nói thể nhưng thật ra bên trong lòng đều là xem thường mình sao? Cũng là đều hi vọng tên nhà quê như y mau mau rời khỏi nơi này sao?

Kia chủ tử thì thế nào? Chủ tử có phải hay không, thực sự bận rộn,... hay là cũng vì hấn chán ghét mình, cho nên mới lấy cớ bận bịu sự vụ mà tránh mặt đây?

Nghĩ tới đây, lại nhìn không được nhớ tới quá khứ Nam Cung Giang Độ thể hiện một chút ít nhu tình mật ý. Tần Tam Lương cúi đầu cười khổ một cái, thầm nghĩ đúng rồi, chủ tử đích thực là chán ghét mình, chỉ bất quá bởi vì trước đây có nói những lời hứa hẹn kia với mình, hấn là một người một lời nói một gói vàng (lời nói quý giá tựa vàng, giống như lời thánh chỉ của vua, đã ban ra là không thể lấy lại được), cho nên ngoài mặt dĩ nhiên không thể nói thẳng ra được, vì vậy vẫn tỏ ra muốn mình như trước kia thể nhưng ban ngày thì luôn trốn đi ra ngoài, ngay cả Minh đại ca cũng trốn đi luôn, chỉ mong mình biết ý mà chủ động thôi việc.

Con người chính là kỳ quái như thế, Tần Tam Lương nghĩ đến những chuyện này, sẽ luôn cố chấp để nắm giữ một thứ gì đó, song ngày hôm nay, trải qua những chuyện này khiến cho y càng đi càng vào ngõ cụt, càng đi lại càng không ra được, càng đi lại càng nhận thức được sự thật rõ ràng đến mức nào, nếu như từ đầu bỏ qua hết thảy, để hết thảy ra khỏi suy nghĩ của mình, ngay cả những tình ý mà Nam Cung Giang Độ đối với mình, thì có lẽ sự thật ngày hôm nay sẽ không thể nào lay động được nhận định trong lòng y.

Như đưa đám trở về trong sân, ngoài ý muốn, lại phát hiện ở nơi này rất nhiều người.

Nghe thấy thanh âm giận dữ của Nam Cung Giang Độ: “Các người mù cả rồi sao? Cứ mặc cho y thích mở thì mở sao? Y không biết, các người cũng không biết mảnh đất này quan trọng như thế nào sao? Còn lấy y ra làm bàn đỡ, những thứ kia... những dược liệu kia ta thiên tâm vạn khổ mới tìm được những mầm kia, không một cái nào không phải là trân phẩm, để tầm khoảng mấy năm nữa, chính là thuốc quý trong các loại thuốc, lần này thì tốt rồi nha, toàn bộ đều diệt tận gốc rồi...”

Tần Tam Lương sợ ngây người, nghe ý tứ của Nam Cung Giang Độ, họa này thực sự là do mình gây nên. Y đang cả kinh trợn mắt há mồm, bỗng nhiên có một người đem kéo y vào trong, nhỏ giọng lầm bầm: “Người nào làm thì người đó chịu, đừng có liên lụy đến chúng ta, người không nhìn thấy bộ dạng như muốn ăn thịt người của chủ tử sao?”

“Chủ... chủ tử... Kia... cái kia là do ta.”

Tần Tam Lương nhìn bộ dạng tức giận của Nam Cung Giang Độ trước mặt, cảm thấy vô cùng ủy khuất, nhưng chỉ dám giữ lại ở trong lòng, một chữ cũng không dám nói ra, thật lâu sau lúng ta lúng túng nói: “Khi đó ta hỏi người có thể vỡ đất được không, người rõ ràng đã nói là ngoại trừ vườn hoa đằng kia ra thì tất cả mọi nơi đều có thể, cho nên ... cho nên... ta cho là tất cả nơi này đều là cỏ dại...”

“Tam Lương, dược phổ này cùng với vườn hoa kia không phải là thông nhau hay sao? Ta còn tưởng rằng người biết rồi chứ, nơi này đều không phải là cỏ dại, nơi này đều là thảo dược trân quý, vô cùng trân quý, người biết không?” Nam Cung Giang Độ mặc dù cực độ đau lòng nhưng vẫn mềm nhẹ nói chuyện, so với tiếng hét bi phẫn rung trời hồi nãy quả thật không thấm vào đâu, hai câu này có thể gọi là ôn nhu như nước để hình dung.

Ai ngờ Tần Tam Lương lúc này chính là vô cùng thương tâm, kinh ngạc nhìn Nam Cung Giang Độ, sau đó nước mắt từ từ chảy xuống, sau đó cúi đầu nức nở: “Đúng ... Thật xin lỗi... Ta không biết, ta... ta không nhận ra những thảo dược kia... Ta chỉ là... Ta chỉ biết một vài loài cỏ dại thôi...”

Trong đám người vang lên mấy tiếng cười nhỏ giọng, Nam Cung Giang Độ dùng sức mà trợn mắt nhìn những người kia một cái, phát tay oán hận nói: “Đều cút hết xuống cho ta, một đám ăn không ngồi rồi, ta coi như đã nhìn ra, nuôi các người chính là nuôi ong tay áo, khiến ta tự rước họa vào thân. Lui xuống đi.”

Không đợi hấn nói xong, Tần Tam Lương cũng xoay người muốn đi, vội vàng kéo lại, kinh ngạc nói: “Tam Lương, ta là nói mấy người kia cút đi, cũng không phải nói người, tại sao người... Tại sao lại khốc? Đừng... Này... Đây là có chuyện gì xảy ra? Ta cũng không có nói người cái gì mà? Được rồi, được rồi, đừng thương tâm, không phải chỉ là mấy vị thuốc thôi sao?”

Nam Cung Giang Độ không biết ngọn nguồn của mọi chuyện, vẫn còn nghĩ Tần Tam Lượng là bị mình dọa cho sợ mà khóc, hẳn nghĩ thâm thật oan uổng nha, ta ngay cả lời nói nặng cũng không nỡ nói mà, lúc trước những gã kia bị ta mắng cho có ra cái gì đâu? Nhìn phản ứng của Tam Lượng như thế này, chẳng phải sang mai trong phủ sẽ có nhiều thêm nhiều người muốn treo cổ sao? (anh ta tự kỉ, nghĩ là Tam Lượng k vui thì ta cũng không vui, mà ta đã không vui thì sẽ có nhiều người k được yên =.=).

“Không có, chủ tử, ... Ta... Ta trong người không khỏe... Ta về phòng trước nằm một lát.” Tần Tam Lượng nói xong, yên lặng rút tay của mình ra, xoa người trở về phòng nhỏ, để lại nơi này Nam Cung Giang Độ đang vô cùng kinh ngạc, vốn muốn đuổi theo y nhưng nghĩ lại, vẫn là trước đem chuyện này điều tra rõ ràng trước đã rồi hãy nói sau.

Chuyện vừa khéo lại cứ kéo đến cùng một lúc. Hắn còn chưa đi điều tra liền có người báo Tư Không Lâm Nguyệt mang theo người yêu là Tô Đông Ly tới chơi. Lập tức huynh đệ gặp lại tự nhiên là vui mừng khôn nguôi. Nam Cung Giang Độ phân phó người chuẩn bị một bàn tiệc rượu chiêu đãi huynh đệ nhà mình, lại đem Tần Tam Lượng kéo tới tiếp khách, thật ra thì hẳn chính là muốn nói cho huynh đệ nhà mình biết, mình cũng đã có người yêu rồi.

Trong bữa tiệc, Tần Tam Lượng vẫn là không dậy nổi tinh thần, sau khi biết quan hệ giữa Tô Đông Ly cùng Tư Không Lâm Nguyệt, thổ bao tử này ngoài khiếp sợ ra liền không nhận được có chút đánh giá nhìn Tô Đông Ly.

Càng nhìn càng thấy đây quả là một loại nhân phẩm của thần tiên, lại nghe Khuynh Minh nói đến người ta là tài tử, là người văn hay chữ tốt nhất nước, xem bệnh cho Thái Hậu, trong lòng ngoài hâm mộ thì chính là càng thêm tự ti.

Rượu quá ba tuần sau, Tư Không Lâm Nguyệt liền cười nói với Nam Cung Giang Độ: “Trước nghe người nói được viên nhà mình tốt như thế nào, Đông Ly cảm thấy rất có hứng thú, vì vậy lần này cố ý đến đây, như thế nào, đem bảo bối của người cho chúng ta mở rộng kiến thức đi.”

Nam Cung Giang Độ “này” một tiếng nói: “Hai người các người đến thế nhưng thật không khéo, không phải ta giấu đi mà là hôm nay, được viên kia bị Tam Lượng đào cả gốc cả rễ lên rồi, nhưng cũng là do những hạ nhân của nơi này đáng ghét, Tam Lượng không nhận ra những thứ thảo dược kia thì thôi, bọn chúng biết rõ ràng thế nhưng không hề ngăn cản mà để mặc thế, khiến đám dược kia cứ như một đồng cỏ dại, tuyệt không hề đứng ra ngăn cản, cho nên đã phá hủy hoàn toàn rồi.”

Nói tới đây, lại sợ Tần Tam Lượng nghĩ nhiều, vội vàng kéo tay y lại, cười nói: “Tam Lượng, chuyện này vốn không trách người, người cũng đừng để trong lòng, nhìn sắc mặt của người kia, giống như bị bệnh ấy, ai nha, cũng không phải là chuyện gì quá lớn lao, thảo dược hỏng rồi ta lại đi trồng cây khác, mười mấy năm, lại sẽ có thật nhiều dược liệu quý hiếm ngay mà.”

“Ừ...” Tần Tam Lượng chẳng qua chỉ đáp qua loa một câu, sắc mặt thế nhưng chẳng khá hơn chút nào. Nam Cung Giang Độ biết khúc mắc của y vẫn là chưa được hóa giải, trong bụng thực ra cũng khá ngạc nhiên, thâm nghĩ thật kì quái, lời nói của ta cũng đâu có câu nào nặng lời chứ, tại sao vẫn cứ để ở trong lòng? Không được, phải tìm một cơ hội khác hảo hảo khuyên nhủ thôi.

Tần Tam Lượng theo bọn họ nói chuyện chỉ cảm thấy mình ngồi giữa ba người nhưng không thể nói chen vào được chỗ nào, quả thật là sát phong cảnh. Vì vậy, liền đứng dậy xin cáo từ.

Nam Cung Giang Độ vốn muốn y lưu lại, nhưng nghĩ kĩ, thật là, đám người bọn hắn nói toàn những thứ y không thể nghe được, chẳng thà để y yên lặng một chút, chạy qua nói chuyện với Khuynh Minh có khi còn tốt hơn.

Hắn nghĩ như vậy liền đưa mắt nhìn theo Tần Tam Lượng rời đi, lúc quay người lại y như rằng bị huynh đệ của mình trêu chọc hai ba câu, hẳn cũng không có phản bác dữ dội, nói chuyện thẳng đến nửa đêm, hai bên đều vui mừng mà giải tán.

Ngày thứ hai muốn dẫn Tô Đông Ly cùng Tư Không Lâm Nguyệt đi du lãm danh lam thắng cảnh, đi tìm Tần Tam Lượng, lại thấy y đang ngủ, nên chỉ suy nghĩ một chút, cũng không làm phiền y thêm nữa, chỉ phân phó hai nha hoàn chăm sóc y thật tốt, lúc cần thiết sẽ khuyên khuyên, sau khi hắn đi khỏi, tiếp theo Khuynh Minh cũng vội vàng đi ra ngoài, trong lúc nhất thời trong viện không có bóng người.

Giữa trưa, Tần Tam Lượng tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu óc mờ mịt, đi ra ngoài nhìn nhìn, không thấy một ai, hỏi thăm mới biết được Nam Cung Giang Độ đi ra ngoài, những nha hoàn kia đều biết bình thường y luôn hiền hòa, vì vậy cũng không đem những lời dạn của Nam Cung Giang Độ để ở trong lòng, cũng chạy đi tìm bạn, hoặc làm việc nữ công hoặc đi dạo, bởi vì trong ngày thường Nam Cung Giang Độ cũng không cần thiết thân nha hoàn cho nên các nàng nhàn hạ cũng quen rồi.

Tần Tam Lượng ngồi ngốc trong đình viện một lúc, bỗng nhiên liền hạ quyết tâm, vào trong phòng lấy bọc quần áo đơn giản của mình, sau đó đi tìm Lương Hiểu chào tạm biệt.

Lương Hiểu ngày thường thấy Nam Cung Giang Độ vô cùng cưng chiều y, bất quá cũng chỉ nghĩ là đối phương ham mới mẻ, vì vậy mặc dù kinh ngạc nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, nghe lời Tần Tam Lượng nói vì y đem được viên của cung chủ trừ tận gốc, cung chủ tức giận, vì vậy tiền lương ngay cả tháng này cũng không cho, mà bắt y phải từ công. Chuyện này gã cũng biết, lập tức nghĩ là thật, cũng không hỏi nhiều liền để Tần Tam Lượng rời đi.

“Cung chủ thật sự là thả người sao? Nếu người còn muốn sau này trở về thì làm sao bây giờ? Người cũng nên lưu lại địa điểm định đến.” Lương Hiểu cao cao tại thượng đã quen, chỉ cảm thấy nếu Nam Cung Giang Độ muốn Tần Tam Lượng trở lại, thổ bao tử này nhất định phải cảm thấy cảm động đến rơi nước mắt mà cúi rạp người xuống tạ ơn. Dù cho có là người nghèo, cũng nên có lòng tự ái chứ.

“Không cần, Ta sẽ không bao giờ trở về nữa. Chủ tử nếu muốn gọi ta về, người cứ nói với hần, khi nào hoa khoai lang có chỗ nương thân thì hãy nói sau.” Tần Tam Lượng nhàn nhạt nói xong, liền đeo bao quần áo lên, không quay đầu lại mà sải bước đi thẳng.

Không phải là không khó chịu, trên thực tế, y khó chịu muốn chết.

Một mình đi trên quan đạo, Tần Tam Lượng từng chút từng chút xóa đi nước mắt trên mặt mình.

Đúng vậy, y không nỡ rời bỏ Nam Cung Giang Độ, rất không nỡ. Nhưng nói cho cùng, lúc này rời đi, bất quá chỉ là không nỡ mà thôi, đợi sau này, đến một ngày, mình không thể rời khỏi chủ tử được, khi đó lại bị đuổi đi, chỉ sợ ngay cả mạng cũng có thể đánh đổi, nếu khiến y phải thể thọt khúm núm bên cạnh chủ tử, còn không bằng vứt bỏ luôn cái mạng này.

Thở dài, thôi đừng suy nghĩ nữa, dù có nghĩ nữa, tất cả đều kết thúc rồi. Y giống như đám khoai lang kia, bây giờ còn có thể ra đi toàn vẹn, nếu sống lâu hơn chút nữa, chỉ sợ sẽ giống như những đóa hoa nhỏ kia, bị người ta cày nát bét, mặc dù có thể sống sót thì cũng đã thành từng khóm nhỏ rời rạc.

Y một lòng chìm đắm trong suy nghĩ của mình, vì vậy không có chú ý tới phía sau mình có người theo dõi, bất quá mặc dù y không chìm trong suy nghĩ đi chăng nữa, chỉ sợ cũng không phát hiện có người theo dõi, ai bảo y đến một chút võ công cũng không biết chứ.

Lại nói Nam Cung Giang Độ, mặc dù cùng Tư Không Lâm Nguyệt và Tô Đông Ly đi du ngoại nhưng trong lòng tất cả đều là thân ảnh của Tần Tam Lượng, càng nghĩ càng cảm giác chuyện ngày hôm qua có cái gì đó không đúng, vì vậy chưa đến giữa trưa đã trở về rồi. Vừa mới vào đại môn, đúng lúc chạm mặt Lương Hiểu, nhìn thấy hần đang đi vào, trước thỉnh an sau đó mới đem chuyện Tần Tam Lượng chào từ biệt nói.

Sắc mặt Nam Cung Giang Độ bị giận đến độ tái đi, nhìn Lương Hiểu kẻ vẫn coi chuyện này như không có chuyện gì trước mặt này, hận không thể bóp chết gã, bầm gã thành trăm mảnh. Bất quá hiện tại hần không rảnh cùng tên tổng quản vô liêm sỉ này nhiều lời, trước đi tìm Tần Tam Lượng mới là trọng yếu nhất.

Lương Hiểu nhìn thấy chủ tử nhà mình xoay người ra cửa, chính là sưng sốt, ở phía sau cẩn thận nói: “Chủ tử, ngài định đi tìm tên thổ bao tử kia sao? Nhưng là y nói, y sẽ không quay lại đâu, trừ phi trong phủ của chúng ta có đất dung thân cho đám hoa khoai lang, Thật sự là vô cùng kì quái. Thuộc hạ cũng không hiểu, hoa khoai lang là hoa gì?”

Nam Cung Giang Độ sưng sốt, trong lòng mơ hồ đoán được vài phần, bất quá đây vẫn chưa phải thời điểm để chứng thực, “Ừ” một tiếng xong, hần nhoáng cái phi thân lên, trong nháy mắt biến mất ở trước mặt Lương Hiểu.

Triển khai tuyệt đỉnh kinh công, Nam Cung Giang Độ nghĩ không đến nửa canh giờ, mình có thể chạy đến Tần Gia Thôn. Lần trước ngồi xe ngựa đi thuyết phục Thúy Hoa từ hôn cũng bất quá chỉ mất có một canh

giờ mà thôi.

Hắn dùng khinh công chạy như điên, cũng là vô cùng hao tổn thể lực, mắt thấy gần đến Tần Gia Thôn, hắn đã toát mồ hôi.

Đang suy nghĩ đi như vậy có lẽ sẽ khiến Tần Tam Lượng đồng tình, thuận lợi đem y trở về, liền nghe được bên cạnh trong cánh rừng nhỏ, vang lên tiếng khóc nức nở sợ hãi, thanh âm kia quen thuộc đến không còn quen thuộc hơn, đó chính là của Tần Tam Lượng.

Nam Cung Giang Độ đối với thanh âm của Tần Tam Lượng so với thanh âm của mình còn muốn khắc sâu, quen thuộc hơn, lúc này nghĩ thấy đối phương giống như bị bịt miệng, làm tiếng kêu cứu đứt quãng, không khỏi sửng sốt, chợt lửa giận bùng bùng, thân ảnh chợt lóe người trong nháy mắt đã vào phía trong khu rừng.

Lại thấy mấy bạch y nữ tử đang kéo Tần Tam Lượng lên một chiếc xe ngựa, rèm xe mở rộng, bên trong chính là một nữ bạch y ngồi thẳng, cười lạnh nói: “Hừ, chỉ là một tên thổ bao tử, liền có thể mê hoặc được Nam Cung Giang Độ đến thần hồn điên đảo, ánh mắt của cung chủ Ma Cung thật là càng ngày càng làm cho người ta không thể tưởng tượng được...”

Tiếng cười lạnh đột nhiên ngừng lại, bạch y nữ tử kia chăm chăm nhìn Nam Cung Giang Độ đang đằng đằng sát khí, ánh mắt trũng to giống như cá vàng, tựa như giữa ban ngày thấy quỷ, dù là ai cũng không thể tưởng tượng được, thế nhưng ở địa phương như thế này, hết lần này đến lần khác lại có thể thấy người yêu bị bắt cóc.

“Buông y ra.” Nam Cung Giang Độ đằng đằng sát khí từ từ tiến lên, ánh mắt chăm chăm nhìn Tần Tam Lượng đang ngây người ở phía trước.

“Giang Độ cung chủ thật đúng là để ý đến thổ bao tử này nha. Thật không ngờ mới thể mà đã đuổi theo đến nơi rồi. Ta đi theo lâu như thế, không phát hiện tình huống của ngươi, lúc này mới vừa trối người, lại không nghĩ tới ông trời thật không chiều lòng người, đã để người đuổi tới nơi rồi.” Cô nương ngồi trên xe ngựa nhảy xuống, khéo léo nhẹ nhàng đi tới bên người Nam Cung Giang Độ.

“Ta nói... buông y ra.” Nam Cung Giang Độ rút ra từ trên thắt lưng một thanh nhuyễn kiếm, thanh âm lạnh đến mức có thể kết thành băng, sau đó từng chữ từng chữ cắn răng nói: “Nếu.Không.Ta.Sẽ.Đại.Khai.Sát.Giới.”

Lời này từ trong miệng người khác nói ra, nhất định tám phần sẽ bị cho rằng là đang dọa người chơi, nhưng nếu từ trong miệng Ma Cung cung chủ thì không một ai dám xem thường cả. Nhất là đối với đối thủ từ trước đến nay của Ma Cung, Bách Hoa Lâm, liền càng không dám không để vào trong tai.

“Ngươi muốn cứu y, cũng dễ dàng thôi, bốn Đàn chủ ngưỡng mộ Giang Độ cung chủ đã lâu, chỉ cần cung chủ chịu vui vẻ ngồi trên mã xa này về nhà của ta, thổ bao tử, nhất định bốn Đàn chủ sẽ châu về hợp phố (vật nguyên vẹn về với chủ cũ.)

Vốn bắt cóc loại người này đã không hay, lại càng không cần phải đường đường đàn chủ Bách Hoa Lâm ra mặt, song vị đàn chủ này bị Tây Môn Lâm Nghiêm đuổi giết, thủ hạ điêu linh, tới chỗ này, lại khinh thường không đi tìm tỷ muội của mình giúp đỡ, thấy người này cùng vị đàn chủ của mình cũng không phải thù oán quá sâu, thế nên đơn phương xuất mã.

“Đừng... Đừng đáp ứng nàng ta, chủ tử, các nàng là muốn hại ngươi.” Tần Tam Lượng dưới tình thế cấp bách, vội hô to, không biết rằng những người Bách Hoa Lâm này chính là mong đợi y hô to như thế, càng như vậy, Nam Cung Giang Độ càng đau lòng, chỉ cần hắn đau lòng, còn lo lắng việc nắm giữ vị Giang Độ cung chủ này không dễ như trở bàn tay sao?

“Câm miệng.” Nam Cung Giang Độ cũng không hi vọng Tần Tam Lượng nói những lời này, sợ y nói sẽ chọc giận mấy nữ nhân điên, mắt thấy kiếm kia đã kề ngang cổ Tần Tam Lượng, đã có tia máu rỉ ra, tim của hắn cũng như bị cứa đau, nhưng trên mặt chính là không thể biểu lộ ra, nếu không chỉ khiến mấy nữ nhân điên Bách Hoa Lâm càng thêm đắc ý mà thôi.

“Giang Độ cung chủ, ngươi nếu đi về phía trước thêm một bước nữa, thuộc hạ của ta chỉ sợ sẽ khấn trương, một khi như thế, kiếm kia có cắt nhầm vào yết hầu của người của ngươi hay không, đến lúc đó, Giang Độ cung chủ sẽ đau lòng đi? Đừng nói ta không dám, đã đi đến bước ngày hôm nay rồi, còn có cái gì ta không

dám chứ, huống chi ta chết rồi, có người yêu thương của cung chủ phụng bồi bên người, có thể ở dưới cửu tuyền nhìn cung chủ vì thế mà thống khổ cả đời, kia coi như cũng đáng giá đi.”

Phương Hoa, đàn chủ Bách Hoa Lâm kia vẫn không nhanh không chậm cười nói, chỉ cần nhìn thần sắc trong mắt kia của Nam Cung Giang Độ, nàng liền biết thổ bao tử trong tay mình là một lá bài chủ chốt.

Nam Cung Giang Độ quả nhiên ngừng cước bộ. Có câu nói, chó cùng rứt giậu, những nữ nhân trước mặt này, bị Tây Môn Lãm Nhiễm đuổi giết một đường, trong lòng đã sớm tích tụ đầy oán khí, nếu mình càng làm căng nữa, các nàng nói không chừng thật sự sẽ hạ thủ độc ác đối với Tần Tam Lượng. Trong lòng mặc dù là vừa vội vừa giận nhưng đánh cuộc kiểu này hẳn không dám.

Phương Hoa đàn chủ thấy Nam Cung Giang Độ quả nhiên ngừng cước bộ, không khỏi mừng rỡ, mang theo nụ cười nói: “Cung chủ, kiếm kia trong tay người quả có chút lợi hại, chắc, ta cũng không dám nhìn đến nó nữa, chi bằng để nó xuống đất đi, chúng ta sẽ lại hảo hảo nói chuyện sau, như thế nào?”

Nam Cung Giang Độ nhú chặt mày kiếm, lại thấy kiếm của đối phương ở trên cổ Tần Tam Lượng vẽ thêm một cái nữa, máu tươi rỉ ra chảy xuống đất, đau lòng không thôi, cuối cùng bất chấp tất cả, vội vàng quăng kiếm xuống đất.

Phương Hoa đàn chủ lại càng cười đến thoải mái, đối với một bạch y nữ nhân ở bên cạnh nói: “Giang Độ cung chủ của chúng ta quả nhiên là một kẻ đa tình, người đem thanh kiếm dưới chân hắn lại đây, hắn nếu dám nhúc nhích, người có thể chém đứt một cánh tay của thổ bao tử này, động cái thứ hai, người liền chém cánh tay còn lại.”

Nam Cung Giang Độ không ngừng kêu khổ, hối hận bản thân nóng lòng quá, không có mang theo thị vệ cũng như những người khác the. Lần này, bước vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, nếu biết điều chịu trói, Tần Tam Lượng cùng mạng sống của mình cũng khó lòng mà bảo toàn được, nếu không chịu trói, thổ bao tử kia hẳn phải chết là không cần nghi ngờ gì nữa, còn có thể bị làm nhục đến chết.

Chẳng qua lúc này hai người cách nhau quá xa, mình lại vừa thi triển khinh công đuổi theo một đường, căn bản không thể ở trước mặt đối phương mà cứu Tần Tam Lượng trước được.

Suy đi tính lại, vì an nguy của Tần Tam Lượng, vẫn là để mình chịu trói thì hay hơn. Sau đó từ từ nghĩ biện pháp. Hắn biết vị đàn chủ kia rất rõ giá trị của Tần Tam Lượng, mặc dù mình bị trói, các nàng cũng sẽ không lập tức giết y, chỉ cần còn thời gian, mọi chuyện đều có thể xoay chuyển.

Vì vậy, hắn đứng im chờ vị bạch y nữ tử kia tiến lên, mặc dù Tần Tam Lượng không những la to cái gì mà “thà rằng chết cũng không liên lụy chủ tử”... rồi nói hắn mau mau chạy trốn đi, song Nam Cung Giang Độ vẫn là bộ dạng mặt điếc tai ngơ, một lòng chỉ muốn trước giữ tính mạng rồi nói sau.

Mắt thấy vị bạch y nữ tử kia chỉ cần vài bước nữa là đi đến gần rồi, chợt nghe cách đó không xa, Tần Tam Lượng đột nhiên khóc to lên: “Chủ tử, ta một cái tiện mạng, tại sao lại phải để mạng người đối chứ, chính là một trăm kẻ như ta, cũng không đáng để người để vào mắt, ta nói rồi, thà rằng ta chết cũng sẽ không liên lụy người, người không nghe, hôm nay ta chỉ có thể chết, chủ tử, người nhất định phải bình an sống lâu trăm tuổi.”

Những lời này vừa nói ra, Nam Cung Giang Độ chính là cả kinh, vội vàng thất thanh hét lớn: “Tam Lượng, không thể...” Song lời còn chưa dứt, Tần Tam Lượng liền đứng lên, đem cổ mình xoẹt ngang mũi kiếm, mặc dù người kia đã kịp thời rút kiếm lại nhưng vẫn là quá trễ, một kiếm này khiến máu chảy như điên, chẳng những cô nương kia mà ngay cả Phương Hoa đàn chủ cũng cả kinh đến ngất người, sao có thể tin được một nông phu như thế làm sao có được dũng khí để tự sát như vậy.

“Người, tên ngu ngốc...” Nam Cung Giang Độ chỉ cảm thấy tâm can tim phổi của mình cùng với lực phủ ngũ tạng đều vỡ thành trăm mảnh, nói gì cũng không thể tin vào mắt mình, hết thấy mọi chuyện xảy ra lúc này đều là sự thật, thổ bao tử của hắn đáng yêu như vậy, thế nhưng chỉ đơn giản vậy mà mất mạng.

Kinh sợ hét to một tiếng, ánh mắt giống như chảy xuống huyết đỏ, như một con sói bị thương đến điên cuồng, một chưởng đem bạch y nữ tử trước mặt cắt nát tâm mạch, sau đó cúi chân, nhắc lên trường kiếm, giơ tay ném lên cao, chuôi kiếm cùng bảo kiếm trong nháy mắt xuyên qua người nữ tử nọ, gây nên tiếng nổ mạnh như tiếng sấm.

Phương Hoa đàn chủ bị dọa cho sợ vô cùng, đang muốn chạy trốn, không đề phòng gió thổi từ đằng sau, võ nghệ của nàng kém, làm sao có thể chống lại Nam Cung Giang Độ đang trong cơn thịnh nộ chứ. Còn chưa kịp quay đầu lại, đỉnh đầu đã bị một bàn tay như lòi đình vạn quân đánh tới, nhất thời máu tươi cùng óc vỡ nát, phun ra.

Cảnh tượng tàn nhẫn như thế này, toàn bộ đều không lọt vào mắt Nam Cung Giang Độ, hắn một kích giết chết Phương Hoa đàn chủ, một khắc sau liền như gió lốc đi tới trước mặt Tần Tam Lượng, ôm y vào lòng, trông mắt đỏ au, nhưng cổ nén nước mắt, vội vàng thăm dò vết thương của y.

“Chủ tử...” Người trong ngực bỗng nhiên phát ra âm thanh yếu ớt, Nam Cung Giang Độ vừa nhấc mắt, liền nhìn thẳng vào đôi người lóe thủy quang.

“Chủ tử, ta có phải hay không không thể sống được nữa không?” Tần Tam Lượng bản thân mình đều không nghĩ tới, thật không thể nghĩ rằng ngay trước khi chết bản thân còn có thể bình tĩnh như vậy, một chút sợ hãi đều không có, là bởi vì có thể nằm trong ngực chủ tử sao?

“Chủ tử, ngươi đừng khổ sở, cho dù ta có chết đi rồi, ta cũng không sợ chút nào, bởi vì ngươi đã không còn chịu sự uy hiếp của các nàng ấy nữa, bởi vì ngươi còn sống, thật, ta... trong lòng ta vô cùng cao hứng, chính là, trên cổ có chút đau, có thể là do máu chảy, bị dính...”

“Không, Tam Lượng, ngươi sẽ không chết, có chủ tử ngươi ở đây, ngươi tuyệt sẽ không chết, hiểu chưa? Hiện tại, ngươi chỉ cần hảo hảo nghỉ ngơi, đừng có nói chuyện được không?”

Nam Cung Giang Độ đã xem xét vết thương của Tần Tam Lượng, bởi vì nữ nhân kia cũng là vô ý mà giết y, cho nên một khắc khi kiếm đụng vào cổ y, mũi nhọn kia cũng hơi hướng về phía sau, cho nên vết thương cũng không quá nguy hiểm đến tính mạng.

Song gay go là ở chỗ, vết thương mặc dù không ảnh hưởng đến tính mạng nhưng trước đó, Tần Tam Lượng đã bị hạ độc, máu trong vết thương kia biến thành màu thâm đen, ngửi mùi, rõ ràng chính là khùng lung chi độc nổi tiếng, Tần Tam Lượng không thể nào ôm trên người vết thương nặng như vậy để kịp trở về cung được.

9

11. Chương 10

Editor: Jung Tiểu Kú

Dùng sức đè lại vết thương, khiến máu ngừng chảy, một thân bố y kia đều nhiễm sắc đỏ, mà Tần Tam Lượng vẫn còn đang tự lẩm bẩm một mình: “Ta một chút cũng không sợ, ta... chỉ cần có thể đổi lấy sự bình an của chủ tử, có chết hay không thì để ý làm gì chứ? Chính là cha mẹ ta nên có người thông báo một tiếng, ta đây bất hiếu, nhi tử sau này không thể hầu hạ bọn họ được nữa...”

“Chủ tử, thật ra thì ta rất thích ngươi, ta không dám ở lại đợi bên cạnh ngươi nữa, ta sợ, ta sẽ càng ngày càng thích ngươi, cuối cùng liền không thể rời bỏ ngươi, ngươi biết không? Ngươi nói với ta, cứ như vậy ở cùng nhau hết cuộc đời này, ta thật sự thật sự muốn ở cùng ngươi hết quãng đời này, hai chúng ta, ai cũng không thành hôn, ta chỉ có ngươi, mà ngươi cũng chỉ có ta, nhưng là ta không biết được...”

“Ta không xứng thích ngươi, bọn họ nói ta chỉ là một nhánh khoai lang thấp kém trong hậu viện kia mà thôi, đúng vậy, ta cũng cảm giác được mình chính là một bông hoa khoai lang nhỏ bé, nhưng hoa khoai lang so với ta còn mạnh mẽ hơn, tối thiểu bọn chúng rất đẹp, có phải hay không? Cho dù bị coi là tục khí, nhưng đóa của chúng rất to, màu sắc cũng rất đẹp. Nhưng cho dù là hoa như thế nào, ngươi đều nói không xứng, đều thua kém những bông hoa trong hậu viện của ngươi. Ta như thế làm sao dám ở bên cạnh ngươi cả đời đây? Vốn sẽ có một ngày, ngươi phát hiện ta còn không bằng những bông hoa khoai lang kia.”

“Chủ tử, hoa khoai lang trong hậu viện bị nhổ đi, bị trừ tận gốc, Hoa Tượng bảo là muốn chuẩn bị một vườn hoa mẫu đơn cùng hoa cúc cao quý, còn có sẽ trồng những cây thảo dược khác nữa, lòng ta rất đau, rất đau. Ta nhìn những bông hoa kia dần dần bị hủy diệt, giống như ta bị đuổi đi giống nhau, hoa khoai lang nếu

rời khỏi đất thì sẽ chết, thật ra thì nếu ta rời người đi, thì sống hay chết có gì khác nhau gì đâu? Hiện tại ta còn có thể chết trong lòng người, so với vận mệnh đóa khoai lang kia thật sự là tốt hơn rất nhiều...”

“Chủ tử, ta... ta muốn đem hoa khoai lang trồng trong viện của người, người nói như thế có được không? Sau đó ta có thể ở lại bên người người? Nếu như người không giết hết đám khoai lang đó thì tốt rồi, như thế người cũng sẽ không chán ghét ta...”

Thần trí Tần Tam Lượng có chút không rõ ràng, y lại nhai một lúc, bất kể Nam Cung Giang Độ có ngăn y như thế thì vẫn cứ nói, luôn mắt diếc tai ngơ, cuối cùng Nam Cung Giang Độ cũng không cố gắng ngăn cản nữa, hẳn lúc này cũng phải cố gắng để bản thân không khóc thành tiếng, hiện tại Tam Lượng cần là được cứu sống, mà không phải là khóc tê thâm liệt phế.

Song hẳn vẫn ngăn không được hai tay run rẩy khi băng bó vết thương cho y, nước mắt cũng giọt lớn giọt nhỏ rơi trên người Tần Tam Lượng.

Ngu xuẩn, mình thật là ngu xuẩn, nếu như đã yêu tên thổ bao tử này rồi, tại sao còn không hiểu cho tâm tình của y chứ, tại sao để y phải tự ti, một mình đối mặt với khúc mắc của mình như thế, rõ ràng lúc trước, Bách Kinh cũng vì như thế mà thiếu chút nữa mất đi người yêu, mình tại sao lại không lấy đó làm bài học, ngu xuẩn cho rằng thổ bao tử lạc quan này sẽ không có tự ti chứ?

“Nam Cung Giang Độ...” Cánh rừng bỗng truyền ra tiếng quát của nữ nhân, Nam Cung Giang Độ cẩn thận phân biệt một chút, không khỏi vừa mừng vừa sợ, hét lớn: “Yến Phương Quỳnh, ta ở chỗ này.”

Từ lời của hẳn ngoài rừng bay vút vào vài bóng người, chính là Tư Không Lâm Nguyệt cùng Tô Đông Ly, còn có phu xe của Giang Độ Ma Cung cùng thị vệ, còn có một cô nương che mặt, vốn trước đây luôn đối nghịch với hẳn, dù vẫn luôn hỗ trợ nhau, Bách Hoa Lâm đàn chủ Yến Phương Quỳnh.

“Y bị thương? Có sao không?” Yến Phương Quỳnh nhanh chóng bỏ xuống bịt mắt, nhìn một chút vết thương của Tần Tam Lượng, bỗng nhiên kinh ngạc kêu lên: “Y trúng độc? Là Khung Lung chi độc?” Nàng cũng là thông qua miệng vết thương kia, ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt mà nhận ra, dù sao Khung Lung chi độc có thể nói là dấu hiệu của Bách Hoa Lâm.

Nam Cung Giang Độ trầm mặc gật đầu, nghe thấy thị vệ bên cạnh nói: “Cung chủ, loại thương thế này, chỉ sợ là cứu không sống, mặc dù người có thể chạy tới bồn cung thì y cũng duy trì không được...”

Lời còn chưa dứt, Nam Cung Giang Độ liền hét lên một tiếng, mắt đỏ hồng kêu lên: “Ta bất kể, Tam Lượng sẽ sống, y nhất định sẽ sống, nhiều huynh đệ như vậy đều cùng với người yêu của mình, bọn họ đã trải qua đủ loại đau khổ, cuối cùng đều có thể ở chung một chỗ, Tam Lượng cũng nhất định có thể đại nạn không chết, ta sẽ nhường bớt nội lực cho y, cho dù ta có chết, ta cũng sẽ để y không chết, tránh ra...”

Bọn thị vệ cùng phu xe chưa từng nhìn thấy cung chủ nhà mình nổi điên như thế này, bởi vì Nam Cung Giang Độ ngày thường vẫn là một người rất ôn nhu, mặc dù hẳn không có người đặc biệt thân cận, nhưng trên mặt thủy chung đều là nụ cười, khiến cho người khác có cảm giác như tắm gió xuân, vì vậy hẳn giận dữ như thế này khiến những người khác cảm thấy rất sợ hãi.

“Nam Cung cung chủ, người thật sự muốn cứu y sao? Bất kể sinh tử đều sẽ trả giá cao chứ?” Yến Phương Quỳnh chần chờ một chút, bỗng nhiên nhìn chằm chằm Nam Cung Giang Độ, hỏi một câu khiến hẳn mừng như điên.

“Dĩ nhiên, Yến cô nương, người có biện pháp gì tốt sao? Ta nhất định phải cứu sống Tam Lượng, chỉ cần ... chỉ cần cứu sống được y, người muốn thế nào không quan hệ, công lực của ta cũng có thể cho người, ta sẽ...”

“Câm miệng, người khẩn cấp cái gì, cho nên ta mới không cùng người so đo, nếu không chỉ dựa vào những lời này của người, ta có thể vì thế mà phát áo ra đi, nhiều năm như vậy, ta còn muốn công lực của người sao, nếu muốn thì ta đã sớm tìm cách rồi? Còn chờ tới hôm nay sao?” Lòng mảy Yến Phương Quỳnh đứng đững, bộ dạng không hề thoải mái nhìn Nam Cung Giang Độ, sau lại không nhịn được cười thành tiếng.

Sau đó lắc đầu: “A, hồi thế gian tình là gì, tình càng sâu đậm càng không trách cứ, tại sao nhân gian lại có nhiều người si tình đến như vậy chứ? Thôi, người nếu đã bất kể sinh tử, ta liền chỉ cho người biện pháp, người chỉ cần đem độc trên người thổ bao tử này dẫn sang người người, thương thế này của y sẽ khiến y mất mạng, nhưng với công lực của mình, cũng có thể giúp người chạy đến Bồn cung đi đòi tình nguyệt.”

“Có loại biện pháp như vậy sao?” Nam Cung Giang Độ vui mừng vô cùng, tựa như một hải tử, kéo lấy tay Yến Phương Quỳnh, liên tục đung đưa: “Yến cô nương, nếu người cứu được Tam Lượng, cái gì ta cũng tùy người.”

Yến Phương Quỳnh hé miệng cười một tiếng, lắc đầu thở dài: “Người a người a, ta từ trước đến nay nghe nói càng quan tâm thì càng dễ loạn, có thể những lời này không sai chút nào, người một đại cung chủ thế nhưng lúc này thật ngu xuẩn, không nghĩ đến Bách Hoa Lâm chúng ta suốt ngày thảo luận cách hút công lực của các người sao, hơn nữa muốn dùng biện pháp này, mà chúng ta lại không phải là yêu tinh, làm sao có thể nói hút là hút được, cái gọi là hút lấy công lực chính là biện pháp chuyển công sao. Mà biện pháp này lại rất độc, và chỉ có bốn môn chúng ta là có được, đợi hồi cung rồi, ta sẽ dạy cho người.”

Nàng nói xong, trước tiên xoay người hướng ngoài rừng đi tới.

Nam Cung Giang Độ vui mừng hôn lên mặt Tần Tam Lượng một cái, cũng nhanh chóng bước theo, nhưng không ngờ thổ bao tử này lại nghe được tất cả những gì mà Yến Phương Quỳnh nói, vội vàng túm chặt vạt áo của hắn, dồn dập thở dốc nói: “Đừng... Đừng đem độc... chuyển sang người người... Chuyển sang người người... Đừng...”

Nam Cung Giang Độ làm sao nghe y nói chứ, một đường vừa trở về Ma cung vừa cẩn thận hỏi, mới biết Yến Phương Quỳnh cũng mới vừa nhận được mật báo của thủ hạ, nói đàn chủ Phương Hoa kia muốn hành động. Vô cùng kinh hãi nên vội vàng tới đây báo cho Nam Cung Giang Độ.

Ai ngờ, Nam Cung Giang Độ cùng Tần Tam Lượng đã ra ngoài, may mà có đi theo hải tử đã từng đưa hắn tới thuyết phục Thúy Hoa từ hôn mới biết được đường đến đây, mang theo Tư Không Lâm Nguyệt cùng Tô Đông Ly còn có mấy người thị vệ của nàng, một đường không ngừng cố gắng mới có thể đuổi kịp hai người.

Nam Cung Giang Độ cau mày nói: “Nói như vậy, Phương Hoa đàn chủ kia giống như nắm rõ hành tung của Tam Lượng như lòng bàn tay vậy, vừa vặn tâm tình hôm qua của Tam Lượng không tốt, hôm nay mới rời đi, y lại nói cái gì hoa khôi lang, không xứng với ta, trước kia y chưa bao giờ như vậy, chẳng lẽ là có người trợ giúp sao? Ân, Tư Không, ta Nam Cung Giang Độ đây tạm thời phó thác Ma Cung cho người, người nhớ cùng Minh thúc hảo hảo điều tra rõ ràng mọi chuyện một chút, có lẽ có gian tế của Bách Hoa Lâm cũng không chừng.”

Tư Không Lâm Nhiên sau khi đồng ý, Nam Cung Giang Độ nơi này dựa theo phương pháp Yến Phương Quỳnh chỉ dạy, quả nhiên liền thành công đem Khung Lưng chi độc dẫn đến trên người mình. Khuynh Minh không dám trì hoãn, vội vàng an bài mười mấy cao thủ đứng đầu Ma cung hộ tống hắn đi đến Tổng cung đòi Tinh Nguyệt.

Nhưng không ngờ cung chủ mặc dù bị trúng độc nhưng vẫn nhớ mãi không quên tình nhân thổ bao tử của mình, kiên trì muốn đem theo bên người thì mới yên tâm, nếu không Minh thúc bận rộn tra gian tế, thu khoản, xử lý hết thảy mọi chuyện trong Ma cung chỉ sợ không thể hảo hảo chiếu cố tốt Tần Tam Lượng, rồi y sẽ lại một lần nữa bị hãm hại.

Xe ngựa một đường phi như chạy, hơn nửa tháng sau đã đi tới cửa lớn Ma cung.

Những ảnh vệ đang nhàn nhã chơi bên ngoài cửa, nhìn thấy xe ngựa không khỏi bị kinh hách một trận, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm, cùng kêu lên: “Mong cung chủ Giang Độ thông cảm cho chúng ta, thời gian hai năm qua rồi, các vị cung chủ cũng không có đến đây, mà đã tới chính là kinh tâm động phách, trái tim này của chúng ta sẽ không thể nào chịu đựng được.”

Vừa nói thì hai ảnh vệ vừa tiến lên, đang muốn cùng Nam Cung Giang Độ ôm quyền, lại thấy vị Nam cung chủ từ trước đến nay luôn hiểu lòng người từ trong xe chui ra, hữu khí vô lực nói: “Quyền trọng? Không có. Đoạt Hồng cũng không có cho gọi ta tới, ở đâu ra quyền trọng chứ?”

Hai ảnh vệ sững sờ, không hẹn mà cùng lên tiếng hỏi: “Không có quyền trọng? Cung chủ thế thì vì sao lại đến đây?” Vừa nói vừa trầm nghĩ, chẳng lẽ Nam Cung chủ lâu rồi không tới thăm tổng cung chủ, cho nên nhớ nhung tổng cung chủ, cho nên hôm nay đến thăm sao? Ân, không giống, cung chủ chắc chắn không có cái tâm này.

“Ta tới tìm Đoạt Hồng cứu mạng, trừ cái nguyên nhân này còn có nguyên nhân nào khác sao?”

Nam Cung Giang Độ hướng lên trời ném một cái xem thường, đối với hai ảnh vệ này biện hộ: “Các người vào thông báo một tiếng đi, hãy nói là ta bị trúng Khung Lưng chi độc, bảo Đoạt Hồng mau mang Tinh Nguyệt cho ta, nếu không hắc sẽ mất đi vị hảo huynh đệ này.”

Hai ảnh vệ thiếu chút nữa bị nước bọt của mình làm cho sặc chết, nghĩ thầm nói đi nói lại vẫn là muốn tìm Tinh Nguyệt. Phi! Còn cái gì hảo huynh đệ chứ? Tổng cung chủ có những hảo huynh đệ như các người, thật là khổ tám đời, tới cũng là Tinh Nguyệt, ta nói một năm nay làm gì có thấy tổng cung chủ cho gọi các người đến đâu? Nguyên lại là bị làm cho sợ a? Còn không phải sao? Không đến thì thôi. Một khi đến, là muốn cứu sinh mệnh. Thử hỏi như thế ai mà không sợ cho được đây.

Nghĩ thì nghĩ thế thôi, nhưng gã vẫn nhìn từ trên xuống dưới Nam Cung Giang Độ, do dự nói: “Nam Cung cung chủ, ngài trước nói rõ ràng, là chính ngài trúng phải Khung Lưng chi độc sao? Hay là vị ngồi trong xe kia của ngài trúng vậy? Chúng ta chỉ là làm nhiệm vụ, không dám qua loa, Xin cung chủ tha thứ.”

“Tha thứ? Đương nhiên có thể, bất quá ta nghĩ thời điểm những cung chủ khác tới đây, hẳn là không có đủ ba phần kiên nhẫn như ta đâu, bản thân ta cũng thật quá tốt đi, các người dựa vào cái gì không lấy bọn họ ra mà tận trung cương vị công tác? Nga, ta còn nghe nói, giống như có người còn leo tường mà vào, thế nhưng các người ngay cả thời gian cũng không hỏi? Là ai nhờ? Kêu là Minh Giản hay là Tư Không? Ta có chút quên a.”

Hai ảnh vệ mặt đều đen xì, nghĩ thầm Nam Cung cung chủ không nói lời nào thì thôi, vừa nói đã muốn lấy mạng người rồi, đây rõ ràng là châm chọc chúng ta võ công không cao, so ra kém các vị cung chủ mà. Phi. Võ công của chúng ta nếu có thể so ra vượt các người, kia chỗ ngồi của cung chủ còn đến phiên các người ngồi sao?

Nghĩ tới đây, không khỏi cũng mĩa mai trả lời lại: “Chúng ta là so ra kém các vị cung chủ, thế nhưng không phải Giang Độ cung chủ trúng độc sao? Kia, ngăn lại cẩn thận hỏi một chút nghi vấn, cũng không có vấn đề gì chứ, đừng nói là chúng ta, chính là cao thủ bình thường trong cung nếu có lòng muốn can, thì nhất định Nam Cung cung chủ muốn xông vào cũng không được.”

Nam Cung Giang Độ hướng xe ngựa ngồi xuống, cười tủm tỉm, nói: “Đúng vậy a, đúng vậy a, hiện tại ta không còn là con cọp nữa rồi, mấy con tiểu miêu cũng có thể khi dễ, nếu như vậy, người cứ hỏi a, dù sao vẫn cách nửa canh giờ nữa mới đến lúc phát tác, người cứ hỏi đi, thời gian vẫn đủ mà, kết quả xấu nhất, cũng chỉ là độc phát đến bỏ mình thôi mà. Vừa lúc cái chết của ta cũng khiến cho mọi người biết, thủ vệ ở tổng cung chủ phòng thủ kiên cố, mấy người các người cứ chờ Đoạt Hồng khen thưởng đi nha~.”

Hắn nói ra lời này, mặt những ảnh vệ kia lập tức chuyển từ đen sang xanh mét, nếu thật sự cách thời gian độc phát chỉ còn nửa canh giờ, đó chính là hiện tại tổng cung chủ phải lấy Tinh Nguyệt ra cứu chữa, nếu không kịp, làm sao có thể chịu được trách nhiệm đây.

Mặc dù trong bụng cảm thấy Nam Cung Giang Độ nói dối thế nhưng rốt cục cũng không dám đánh cược một ván này, dù sao đây cũng là Giang Độ cung chủ, thật sự nếu xảy ra chuyện gì, tổng cung chủ sẽ đem mình rút gân lột da cũng không hã hết hận ý.

Chưa kịp tức giận, bỗng nhiên đại môn mở ra, Hoa Kính Hương từ phía trong đi ra, vừa nhìn thấy xe ngựa cùng Nam Cung Giang Độ liền kinh ngạc nói: “Di? Là Giang Độ cung chủ? Sao người lại tới đây?” Vừa nhìn thấy khuôn mặt hắn, không khỏi thất thanh cả kinh kêu lên: “Là ... Khung Lưng chi độc? Mau, mau vào để ta trị thương cho.”

Hoa Kính Hương vô cùng am hiểu loại độc này, mà biểu hiện trên người Nam Cung Giang Độ cũng thực rõ ràng, lập tức hướng những ảnh vệ kia khoát khoát tay, làm mặt quỷ, sau đó ghénh ngang đi vào.

Sau đó đã nghe Hoa Kính Hương oán giận: “Người cũng thật là tính tình trẻ con. Cũng bị đến như thế này rồi, còn đi chọc giận mấy ảnh vệ làm gì? Nếu không phải ta nghĩ muốn đi ra ngoài một chút, thật không biết người còn cùng bọn họ trì hoãn thêm bao lâu nữa?”

Nam Cung Giang Độ ha hả cười: “Chơi thật vui, có sao đâu.”

Lời còn chưa dứt, chợt thấy Tần Tam Lượng nhô cái đầu nhỏ từ trong xe ra, tức giận nói: “Người còn cố ý chơi đùa, không nghĩ đến thân thể của mình thành cái dạng gì rồi hả? Từ hôm qua đã bắt đầu ói máu đen, người có biết hay không đã hù chết ta. Vừa mới rồi còn lo lắng vị đại ca kia không cho vào, thì coi như người xong đời. Ai mà biết được dĩ nhiên là trò đùa dai của nhà người....”

“Ai nha, chút xíu máu đen có là gì đâu? Bản thân ta hi vọng phun nhiều một chút, như vậy thời điểm Đoạt Hồng nhìn thấy mới đau lòng.”

Nam Cung Giang Độ chẳng hề quan tâm khoát tay cười nói, sau đó quay đầu hướng Hoa Kính Hương cười một cái, chĩa vào Tần Tam Lượng nói: “Đây là vị kia nhà ta, tính đến hiện tại, ta vô cùng vinh dự tuyên bố Ma cung cung chủ toàn bộ đều trúng lời nguyên yêu nam nhân.”

Hoa Kính Hương thật ra cũng đã đoán được, chỉ bất quá chân chính nghe từ miệng của Nam Cung Giang Độ nói ra, vẫn có chút kinh ngạc. Bất quá người yêu của Ma Cung cung chủ đều là muôn hình vạn trạng, nếu ngay cả thổ phỉ còn có, như vậy cho dù là một nông phu cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Đáng thương Tần Tam Lượng ở cùng Giang Độ mấy tháng, trên người thể nhưng tục khí không hề thay đổi một chút nào, chỉ cần liếc mắt một cái liền bị Hoa Kính Hương khám phá ra lai lịch.

Tần Tam Lượng nghe Nam Cung Giang Độ giới thiệu mình như thế, không khỏi cảm thấy xấu hổ vô cùng, vốn định cho hắn một quyền nhưng nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của hắn, cùng với thân thể yếu ớt kia, lại không hạ thủ được, ngược lại còn lo lắng: “Vạn nhất tổng cung chủ kia không cho người giải được thì sao đây? Hắn cũng không phải thân ca ca của người. Hơn nữa người cũng đã từng nói giải được kia là hết sức trân quý.”

“Người yên tâm.” Nam Cung Giang Độ cũng chính là đã dự liệu trước, khẽ mỉm cười nói: “Hắn tuy không phải thân ca ca của ta, nhưng so với thân ca ca của ta còn tốt hơn. Huống chi người yêu của những cung chủ khác trúng độc, hãm hại, lừa gạt để đoạt lấy, bất kể là dùng chiêu gì, hắn cũng cho giải được mà, hôm nay ta trúng độc nếu không cho thì quả thật không có công bằng.”

Một câu chưa xong đã nghe trên đầu bỗng truyền tới một thanh âm lạnh lùng nói: “Cái gì thân ca ca, ta hiện tại liền hận không thể đem người huynh đệ này một đá đến biên quan.”

Nam Cung Giang Độ sững sốt, sau đó hì hì cười nói: “Này là nói như thế nào a, đường đường là tổng cung chủ lại biến thành hầu tử, Đoạt Hồng, chẳng lẽ người phát hiện Tôn Ma Lộ Nguyệt tâm pháp luyện trên cây mang lại hiệu quả tốt hơn sao?”

Tây Môn Đoạt Hồng nghiêng nghiêng hàm răng, giữa tầng không đá đá mấy cước, sau đó nhảy xuống, oán hận nói: “Là ai biến ta thành hầu tử? Đều tại người, hỗn đản, sớm biết ngày hôm nay, đã không để Kính nhi luyện tinh nguyệt làm gì?”

Nói xong, lại quay đầu đối Hoa Kính Hương nói: “Người vừa đi, ta đây liền vội vàng nhảy không ngừng. Sau đó vừa đi ra ngoài thì nhìn thấy, quả nhiên là người cùng người này gặp mặt. Như thế nào? Có trị liệu cho hắn hay không? Độc khí đã lan đến chỗ nào rồi?” Lời cuối cùng vừa nói xong, vẫn là không nhìn được quan tâm một chút đến huynh đệ của mình.

“Độc khí đã xâm nhập vào tận da thịt, nhưng may mắn vẫn chưa đi vào lục phủ ngũ tạng, chỉ cần dùng Tinh Nguyệt, sẽ không bị sao nữa.” Hoa Kính Hương ôn nhu cười một tiếng, như trăm hoa đua nở, ngay cả Tần Tam Lượng nhìn thấy cũng không khỏi ngây người.

“Như vậy thật tốt.”

Tây Môn Đoạt Hồng thở phào nhẹ nhõm, quay qua bình tĩnh nhìn Nam Cung Giang Độ, bỗng nhiên hắc hắc cười nhảm hiểm một tiếng, vỗ vỗ bả vai Nam Cung Giang Độ, cắn răng nói: “Huynh đệ, người thật là tốt, thông minh tuyệt đỉnh, so với mấy kẻ ngu ngốc kia mạnh hơn nhiều, người yêu bọn họ trúng độc, cũng chỉ biết đến nơi này của ta lừa gạt. Người thì gian hơn, trực tiếp đem độc tố dẫn đến trên người mình, như vậy, ta dù thế nào cũng không thể không giúp, hảo, thật là hảo, thông minh....”

Nam Cung Giang Độ ngẩng cao đầu, kinh ngạc nói: “Đoạt Hồng, sao người biết? Chẳng lẽ người điều tra qua? Không đúng, nếu như người cho người điều tra, lúc này còn không phải đã chạy thật xa rồi?” Một

câu còn chưa xong, cánh tay đã bị Tần Tam Lượng âm thầm nắm chặt, giống như trách hấn lúc này tại sao không yên lặng một chút đi, vạn nhất chọc giận Tây Môn Đoạt Hồng thì phải làm sao giờ.

“Hừ, người làm như đội ngũ tình báo của ta chỉ ăn không ngồi rồi thôi ấy? Lại còn thời gian đi điều tra để chuẩn bị mấy viên Tinh Nguyệt cho lũ tinh trùng lên não các người ư? Ta cũng không phải có tấm lòng đại nhân như thế đâu. Nếu quả có vậy thì ta đập đầu mình vào tường chết còn hơn.”

Tây Môn Đoạt Hồng nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhớ tới bắt đầu từ hai năm trước, không biết bao nhiêu viên bảo bối Tinh Nguyệt phải rời khỏi mình rồi, hôm nay lại phải phí một viên nữa, tim hấn không nhịn được rỉ máu.

“Hắc hắc, không phải mà Đoạt Hồng, thực sự ta cũng không phải vì sợ người không cứu Tam Lượng mới đem độc tố truyền đến trên người mình đâu.”

Nam Cung Giang Độ gãi gãi đầu, ha ha cười nói: “Người cũng biết, Tam Lượng y khi đó là bị trọng thương, yết hầu thiếu chút nữa là hỏng rồi, nay may mắn chỉ là sống kiếm, không có thương tổn đến kinh mạch, nếu không máu cũng không thể ngăn được, cho dù có Tinh Nguyệt cũng không thể chữa được.”

Cho đến hôm nay, nhắc tới tình huống ngày hôm đó, trong lòng Nam Cung Giang Độ vẫn là không khỏi sợ hãi, quay đầu nhìn Tần Tam Lượng, sờ sờ tóc của y, giận dữ trách móc: “Sau này không cho phép làm như vậy nữa, có biết hay không lúc đó hồn phách của ta cũng bị người hù cho thiếu chút nữa biến mất?”

“Khụ Khụ...” Tây Môn Đoạt Hồng ho lên hai tiếng, nhắc nhở huynh đệ nhà mình chú ý một chút tình trạng hiện giờ.

Lại thấy Nam Cung Giang Độ chẳng hề để ý quay đầu lại nói: “Ho khan cái gì? Lại không phải không có người yêu của mình, đổ mắt nhìn ta với Tam Lượng khanh khanh ta ta, chờ giải độc cho ta xong, người cùng Kính Hương muốn thân mật thể nào thì thân mật thể đó, chúng ta cũng không cản trở các người a...”

Không đợi nói xong, sớm đã bị Tây Môn Đoạt Hồng một cước đá xuống xe, nguyên lai là đã đến trước phòng riêng của hấn.

Tây Môn Đoạt Hồng mang theo Nam Cung Giang Độ đi vào bên trong gian phòng, đưa Tinh Nguyệt cho hấn ăn, sau đó vận chuyển nội lực thay hấn đem được phát tán đến các nơi trong thân thể. Đợi hoàn thành thì toàn thân đã thấm đẫm mồ hôi, lau lau một chút, nghi ngờ lắm bầm: “Thật là kì quái, ta gần đây tại sao lại có cảm giác công lực không bằng lúc trước, người xem những mồ hôi này này.”

Nam Cung Giang Độ cũng gật đầu nói: “Không sao, mặc dù trừ độc quả là công việc vô cùng lao lực, vốn dĩ lấy công lực của người hấn sẽ không như thế. Ta trải qua sự kiện lần này, mới biết Bách Hoa Lâm công lực quả là không có, nhưng bản lĩnh thâm nhập thì lại rất lớn, thế nên, không bằng người với Kính Hương hảo hảo tra xem trong cung, xem có hay không gian tế mà Bách Hoa Lâm chà trộn vào, âm thầm hạ thuốc gì đó cho người, đường đường cung chủ Ma cung, mất thể diện là không thể chấp nhận được.”

Tây Môn Đoạt Hồng cười lạnh nói: “Kia người của Bách Hoa Lâm chớ có đến chỗ ta, nếu tới nơi này, ta sẽ cho gã cảm thấy hối hận vì đã sinh ra trên đời này, ta cũng không thể uống cái tên cung chủ Ma cung này được.”

Nam Cung Giang Độ bủn rủn môi nói: “Người không cần cao hứng quá sớm như thế, mặc dù trong cung của ta bất quá cũng chỉ là lâu la của Bách Hoa Lâm, nhưng chỗ người thì không giống như vậy, ta xem chừng, có khi nào là hộ pháp cấp cao đến ẩn thân chỗ người đó? Thậm chí nếu nói là chủ nhân của Bách Hoa Lâm, đây cũng không phải là không thể.”

“Nếu chủ nhân của Bách Hoa Lâm có tới, kia là tốt nhất, trực tiếp giết mất tai họa này, từ đó về sau thiên hạ thái bình.”

Tây Môn Đoạt Hồng cười to, cười xong, bỗng nhiên bình tĩnh nhìn Nam Cung Giang Độ, nén giọng ngụ ý nói: “Ta cũng đã đem Tinh Nguyệt ra cứu các người cùng người yêu của mình, tương lai các người cần phải hảo hảo hạnh phúc cho ta, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho đám người các người.”

Nam Cung Giang Độ bước xuống giường, quay đầu lại ha ha cười: “Còn cần người nói sao? Được rồi, độc này cũng thật khó khăn mới giải được, đại ân này không lời nào có thể báo cho hết, huống chi chúng ta là

huynh đệ, ta tự nhiên là sẽ không cần những nghi lễ phiền phức kia, hiện tại ta đã tìm được thổ bao tử đáng yêu như vậy hảo hảo thân mật, huynh đệ, gặp lại.”

“Người này khốn kiếp, qua cầu rút ván.” Tây Môn Đoạt Hồng cắn răng mắng một câu, song nhìn thấy Nam Cung Giang Độ dù vẫn còn có chút suy yếu nhưng vẫn vui vẻ rời đi, bên khóe miệng vẫn không khỏi hơi nhếch cười.

Ánh mắt ôn nhu chuyển hướng tới bên người người yêu, hần nhẹ nhàng nắm bả vai Hoa Kính Hương, nhẹ giọng rừ rừ nói: “Thật tốt, tất cả mọi người đều vui vẻ hạnh phúc, chúng ta cũng vui vẻ hạnh phúc, thật hi vọng cứ như vậy trôi qua, người có chịu không, Kính Hương?”

Hoa Kính Hương ôn nhu nhìn thẳng vào đôi con ngươi bao hàm thâm tình kia, trong mắt ửng lên hơi nước, y cúi đầu, một giọt lệ rơi xuống trên áo, sau đó nhẹ giọng nói: “Biết rồi, Đoạt Hồng, chúng ta thời gian sau nữa nữa...nữa...nữa... vẫn... vẫn... hạnh phúc đến đầu bạc giai lão, nhất định sẽ như thế...”

_____ Chính văn hoàn _____

Phiên ngoại _____ Ma cung nở đầy hoa khoai lang

Trong nháy mắt, Tần Tam Lượng ở trong Ma cung Giang Độ sinh sống đã một năm.

Trong một năm nay, Nam Cung Giang Độ đối với y tốt không gì sánh bằng, quan tâm đầy đủ mọi chuyện liền không cần phải nói, thậm chí ngay cả lời ngon tiếng ngọt đều nói đến hằng hái: “Tam Lượng, người muốn sao không? Nếu người muốn ta sẽ hái ngôi sao sang nhất cho người.”

Lúc ấy Tần Tam Lượng rất khéo léo lắc đầu. Về phần tại sao lại lắc đầu, còn không phải bởi vì không nỡ làm người yêu mất mặt, này một khi mình nói “muốn” Nam Cung Giang Độ thật sự có thể đem sao hái xuống sao? Nếu hần không hái được, có nhiều người sẽ chửi vào hình tượng cao lớn anh minh của hần.

Cho nên nói, thổ bao tử có được người yêu như thế này là cỡ nào hạnh phúc a~. Giống như Mộ Dung Minh Giản, hần cũng không dám ở trước mặt Lãnh Lạc nói như thế, nếu không Lãnh Lạc khẳng định sẽ “ngao” một tiếng, lôi tay áo của hần buộc hần hái sao trên trời.

Thời gian cứ thế trôi đi, một ngày kia là sinh nhật của Tần Tam Lượng, ngày nay năm ngoái, bởi vì Nam Cung Giang Độ trùng độc, hai người trong lúc đó cũng đều không ở trong cung, mà ngay cả Tần Tam Lượng cũng quên chính sinh nhật của mình, khi đó Nam Cung Giang Độ cũng không biết, cho nên việc đó cũng cứ thế trôi qua.

Song sau khi hai người sống sót trải qua tai nạn, rốt cục xác định quan hệ, Nam Cung cung chủ với tính cách vốn đa cảm của mình sao có thể không dụng tâm đến điều này, nhẹ nhàng, xảo trá cuối cùng cũng đem thổ bao tử nói ra sinh nhật của mình.

Cuối tháng chín, chính là mùa hoa cúc nở rộ, cả ma cung Giang Độ đều tràn ngập một cỗ hương nhàn nhạt của hoa cúc, đi nơi nào, cũng đều có thể nhìn thấy hoặc là nụ hoa chớm nở, hoặc là hoa cúc đang ganh đua sắc đẹp.

Nhất là một chậu hoa trong phòng của Nam Cung Giang Độ, trồng hai gốc cúc, đóa hoa to như tiểu bồn, không có một đóa nào là trọng sắc, hoa nở điểm lệ vô cùng, thỉnh thoảng ở tiết trời giá rét cũng có thể nở rộ.

Nghe nói hai gốc cây này là hai nhánh lẻ, ngay cả Tần Tam Lượng là một người có khúc mắc mà không thích loại hoa này, cũng hết sức yêu mến hai gốc cúc này, thường xuyên ngắm ngắm.

Buổi sáng sinh nhật hôm đó, Tần Tam Lượng mới vừa rửa mặt xong, liền thấy mấy gã sai vặt hợp lực mang mấy chậu hoa cúc kia đi vào, đặt ở bên trong góc phòng, cách cách chỗ chậu hoa cúc kia. Chẳng qua trên chậu hoa này bao phủ vải trắng, trong lúc nhất thời không biết bên trong là gì.

Tần Tam Lượng kì quái, vội hỏi bọn sai vặt chậu hoa này quý danh là gì, thậm trọng như vậy.

Bọn sai vặt thế nhưng chỉ cười mà không nói, đợi bọn hần lui xuống, Nam Cung Giang Độ trùng hợp đi vào, nhìn thấy Tần Tam Lượng đang nghi ngờ nhìn mình, không chờ y hỏi đã cười nói: “Bồn hoa này là loại hoa

trần quý quan trọng nhất trên đời, chờ đến tối người sẽ biết. Trước tới đây, chúng ta cùng đem trứng gà luộc này ăn hết, hôm nay là sinh nhật người, đừng nói là đã quên rồi nha?”

Tần Tam Lượng lúc này mới nhớ tới hôm nay là sinh nhật của mình, cho nên vội vàng cùng Nam Cung Giang Độ ăn trứng gà luộc. Nam Cung Giang Độ lại đổi một bộ quần áo mới cho y, phía ngoài khoác cái áo màu đen long khổng tước, mang theo y đi vườn hoa ngắm cảnh.

Tần Tam Lượng rất thích cái áo khoác này, chính là cảm thấy mặc ở trên người mình có chút đầu ngô mình sở, giống như một viên minh châu gắn trên khung sắt ấy.

Bất quá Nam Cung Giang Độ tự nhiên là thấy thế nào cũng vẫn là tốt, ha ha cười nói: “Này có gì mà không xứng chứ, mặc thế nào cũng thấy hợp, giờ là mùa thu, đợi đến mùa đông, ta liền tự mình đi săn vài con chồn tuyết, lột da của chúng là áo lông, mùa đông khoác lên là ấm nhất.”

Nghĩ cũng biết, thổ bao tử thiện lương thuần phát tại sao có thể để chuyện sát sinh này xảy ra chứ, cho nên y rất nghĩa khí cự tuyệt ý tốt của Nam Cung Giang Độ. Cuối cùng thấy vẻ mặt bất mãn của người yêu, liền biết có nói thì những lời đó cũng không lọt tai hắn, đến mùa đông, những con chồn tuyết khả ái kia vẫn có thể gặp tai họa ngập đầu.

Cho nên thổ bao tử suy nghĩ một chút, liền rất thành thật cùng Nam Cung Giang Độ nói: “ Người không cần giết những con chồn tuyết đó, luôn rất nhỏ, phải tróc bao nhiêu con mới đủ làm một cái áo chứ, người nếu muốn quần áo mùa đông cho ta, phải đi giết hồ ly. Ta thích lông hồ ly làm áo khoác, đo đo, đo đo, nhìn liền cảm thấy ấm áp.”

“Di, Tam Lượng, người thế nhưng thích hồ ly? Hồ ly cũng là động vật mà, sao người không đau lòng chứ?” Nam Cung Giang Độ có chút ngạc nhiên, không nhịn được hỏi ra, nghi ngờ trong lòng, thầm nghĩ cùng là tiểu động vật, tại sao trong mắt người yêu của mình lại có khác biệt lớn như thế?

Tần Tam Lượng cúi thấp đầu xuống, ở trong lúc Nam Cung Giang Độ hỏi không ngừng, không thể làm gì khác được, mạnh mẽ gật đầu, lớn tiếng hỏi: “Bởi vì... bởi vì hồ ly rất ghê tởm, bọn chúng luôn ở trong thôn ăn trộm gà, gia đình gà của nhà ta cũng mấy lần bị bắt đi, Nam Cung, người phải biết rằng, ngày thường ta cùng đệ đệ đều không dám ăn chúng, thế nhưng lại bị mấy tên súc sinh này tha đi mất, hơn nữa cũng làm hại số lượng trứng gà của nhà ta ít đi không ít...”

Nam Cung Giang Độ im lặng, nghĩ thầm chỉ là những lí do này a. Hồ ly a hồ ly a, người nếu biết chỉ vì ăn chộm gà liền mang đến họa sát thân, có phải hay không ban đầu có đi trộm gà cũng không đi trộm gà Tần gia đâu?

Hai người lại nói đùa một hồi, mắt thấy mặt trời đã đi về phía sau núi, vốn là ánh sáng vô cùng chói mắt chuyển thành hình tròn đo đỏ, càng làm nền những áng mây trên núi cao, không nói có biết bao nhiêu kiểu diễm, lãng mạn.

Tần Tam Lượng đang muốn mở miệng nói muốn về, lại bỗng nhiên bị Nam Cung Giang Độ kéo tay, nghe hắn cười nói: “Tam Lượng, nhanh đi theo ta.” Lúc nói chuyện, ánh mắt nhu tình kia giống như chảy ra nước.

Tần Tam Lượng nhìn thấy phương hướng hắn lôi kéo mình đi là hậu viện, trong lòng liền không khỏi “lộp bộp”, y vòng qua người Nam Cung Giang Độ, không có đi về phía hậu viện, nơi đó là địa phương khiến y thương tâm, cho đến nay, mỗi lần nhớ tới, vẫn cảm thấy trong lòng vô cùng đau đớn, khó chịu.

“Không có chuyện gì, đi theo ta là được.” Nam Cung Giang Độ nhận thấy tay người yêu khẽ run, cho nên càng nắm chặt hơn, một đường xuyên qua nhiều cây, không quá bao lâu, đã đứng ở vùng đất trống nơi hậu viện.

“A...” Tần Tam Lượng không nhịn được kinh hô một tiếng, y ngơ ngác nhìn bốn phía, vốn là chỗ này bị trồng đầy cây thảo dược, hiện tại nở đầy hoa khoai lang, từng khóm từng khóm, các loại màu sắc, dưới ánh hoàng hôn, hiện ra càng thêm xinh đẹp.

“Hoa khoai lang...? Không phải nói muốn trồng cây thảo dược?” Tần Tam Lượng cảm thấy ánh mắt có chút nóng, thật vất vả khắc chế, mới khiến không chảy nước mắt xuống. Chẳng qua khóe mắt cũng hơi chút có ánh nước.

“Ta vốn từ sau khi trở về cung, liền sai người đem được thảo nhổ hết, thay vào đó là trồng khoai lang, thì ra những loài hoa này là dựa vào rễ cây mà sinh trưởng, mặc dù đã quá một tháng, nhưng bởi vì nơi đây là đất ruộng, cho nên vẫn còn sống, ta liền mang chúng dời trở lại đây, tỉ mỉ chăm sóc một năm, rốt cục thành như thế này? Như thế nào? Thích không?”

“Hi... Thích...” Tần Tam Lượng đã không biết nói gì, chỉ có thể không ngừng gật đầu, y đi vào bụi hoa, vuốt những cánh hoa khô héo ngày nào giờ lại một lần nữa xinh tươi, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Cuối cùng y đột nhiên đứng dậy, vọt vào trong ngực Nam Cung Giang Độ, chủ động hôn trên mặt hắn, đây là lần đầu tiên y chủ động hôn người yêu.

“Đi thôi, trong nhà ta cũng chuẩn bị lễ vật cho người.” Nam Cung Giang Độ không chờ Tần Tam Lượng ở chỗ này si mê lưu luyến, một đường kéo y trở lại phòng ngủ của hai người, ngay trước mặt y vén lên vải trắng bao phủ hai chậu hoa kia, chỉ thấy trong đất đen phì nhiêu, là mầm non xanh biếc, mềm mại, mặc dù chưa nở hoa nhưng Tần Tam Lượng liếc mắt liền nhận ra ngay, đây là mầm xanh của hoa khoai lang.

“Ngày đó ở trước mặt người cố ý dùng xẻng đập nát đám hoa khoai lang, thời điểm ta đi tìm, đều thấy bảo không thể nào làm sống lại được, sau đó tìm đến hoa tượng già nhất trong Yến thành, thật vất vả mới dùng các chất dinh dưỡng chăm sóc một năm, sau đó nhận lại hai mầm non này.”

Nam Cung Giang Độ nói, liền không kìm được nâng tay Tần Tam Lượng, nghiêm mặt nói: “Tam Lượng, người nói người thích hoa khoai lang, ta liền trồng cho người, sau này trong sân nhà chúng ta tất cả đều là hoa khoai lang.”

“Ta liền muốn cho người biết, người có tâm sự gì, cũng có thể nói cho ta biết, nếu người sớm nói cho ta tâm tư ngày đó của người, những bông hoa khoai lang kia sẽ không dám động vào đám hoa của người đâu. Cho nên người hiểu chưa? Trọng yếu là không phải hôm nay tat hay người đem những bông hoa kia dời lại chỗ này mà là người nhất định phải cho ta rõ ràng tâm tư của người, bất kể là tâm tư gì, hai người cùng nhau hoàn thành nó, đây chính là phương thức ta yêu thương người, người hiểu chưa?”

“Nhưng là... Ngày đó người nó hoa khoai lang rất tục...” Tần Tam Lượng cúi thấp đầu xuống: “Cho nên... cho nên ta cũng không dám nói.”

Nam Cung Giang Độ thở dài: “Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, người có biết hay không? Ta không biết người yêu những bông hoa khoai lang này như vậy, nếu sớm biết, đã sớm theo người cùng yêu chúng nó, thật ra thì nhìn kĩ đi thì chúng cũng rất xinh đẹp, giống như người. Thời điểm mới nhìn đến, thì không thấy chỗ tốt, nhưng càng xem càng thấy yêu, dần dần lại không thể tự kiềm chế được mà yêu thích.”

Tần Tam Lượng lập tức đỏ mặt, nín hồi lâu, cũng không tìm được lời nói thích hợp, chợt nhìn thấy mấy bông hoa cúc đang nở rộ kia, bỗng nhiên linh cơ vừa động, cười nói: “Thật ra thì... thật ra thì hoa cúc cũng rất đẹp mắt, không hổ là vua trong các loài hoa, cực phẩm hoa...”

“Nếu nói là tên gọi, người cũng biết hoa khoai lang này, cũng có thể coi là vua của các loại hoa.” Nam Cung Giang Độ ôm Tần Tam Lượng đến trước cửa sổ ngồi xuống: “Người có biết loại hoa này còn có một cái tên khác, tên là Thiên Trúc Mẫu Đơn hoa không? Mẫu Đơn là vương của các loại hoa, cho nên người nói, hoa khoai lang có phải hay không cũng là vua của các loại hoa? Bất kể như thế nào, vốn đều mang hai chữ mẫu đơn, có đúng hay không?”

Hắn nhìn Tần Tam Lượng bộ dạng mở to hai mắt, ngây ngô thoáng chốc dục hỏa dâng lên.

Không nói hai lời đem thổ bao tử ôm đến trên giường buông thông màn lụa, kế tiếp là tình thoại, chỉ thích hợp nói dưới màn mỏng.

_____ Toàn văn hoàn _____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-cung-phong-nguyet-he-liet-tu-thi-hoa-trung-de-nhat-luu>